

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

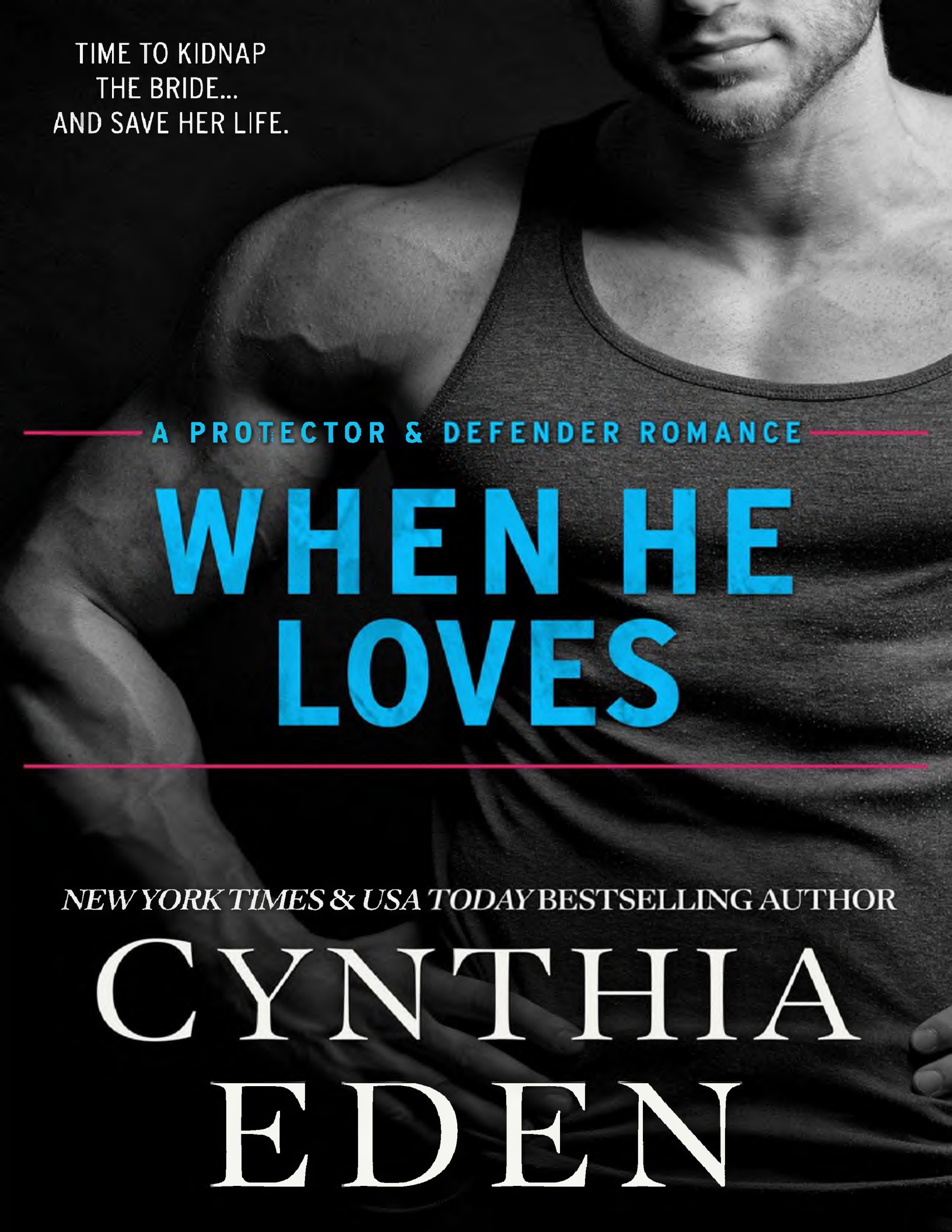
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TIME TO KIDNAP
THE BRIDE...
AND SAVE HER LIFE.

A PROTECTOR & DEFENDER ROMANCE

WHEN HE LOVES

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CYNTHIA
EDEN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

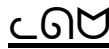
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Tanıştıkları günden beri ona aşıktı.

İlk görüşte aşk mı? Tabii, öyle de diyebilirsiniz. Aşk, takıntı, her neyse. Nash Quinn'in tek bildiği, Delaney Daniels'la tanıştığı andan itibaren ona aşık olduğu. Derinden. Tamamen. Ve şimdi... o başka biriyle evleniyor. Çoğu insanın beyaz atlı prens olarak gördüğü bir adamla, ama Nash bu adamın gerçek bir kabus olduğunu biliyor ve Delaney'nin bu evliliği gerçekleştirmesine izin vermesi mümkün değil, *kesinlikle* mümkün değil. Çünkü evlendiği anda, ölecek.

Bu yüzden gelini kaçırmak zorundadır.

Bu kirli bir iş, ama birinin yapması gerekiyor. Nash motosikletiyle gelir ve rahip itirazı olan var mı diye sorduğunda, Nash gelini kaçıır. Tek sorun... Delaney çok isteyerek gelir. Motosikletinin arkasına atlar ve geceye doğru sürerler... damat peşlerinden koşarken bile.

Delaney'nin başı belada ve bir zamanlar kalbini kıran adam, ona yardım edebilecek tek kişi.

Düğününden hemen önce Delaney, müstakbel damadının gerçekte ne kadar tehlikeli ve *kötü* olduğunu öğrenir. Çaresiz ve korkmuş bir halde, bir mucize umuduyla eski en iyi arkadaşı Agnes'e çılgınca bir mesaj gönderir. Mucizesinin Agnes'in kardeşi Nash şeklinde geleceğini hiç beklemiyordu – yakışıklı, iri, güçlü Nash. Nash düğüne baskın yapar ve onu gecenin karanlığına doğru taşır. Evet, onun hakkında fısıltıları duymuştu. Hatta gizlice onun hükümet için çalıştığından şüphelenmişti, ama iri, kötü Nash'in aslında bir *casus* olduğunu öğrendiğinde... *Onu kesin ölümden kurtaran bir casus...* her şey değişti.

CIA onu kullanmak istiyor. Nash ise sadece onu korumak istiyor.

Delaney'i saklamak zorundadır. Onu uzaklara götürmek ve her an yanında olmak zorundadır. Ancak Nash'in çok uzun süredir bastırıldığı duygular ve ihtiyaçlar, artık kontrolünden çıkmaktadır. Bu nihayet onun şansdır – Delaney'e sahip olma şansı ve Nash, onu bir daha parmaklarının arasından kaçırmayacaktır.

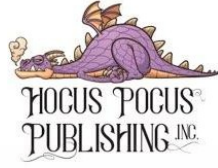
Onun parmağına yüzüğü takacak olan kişi o olacak. Ve eski sevgilisi için bir tuzak kuracak.

Başka bir düşün mü? Tabii, neden olmasın? CIA eski sevgilisini yakalamak istediğinde, Delaney bu plana tamamen katılır. Bu plan Vegas'a gitmek, yakışıklı ve karamsar Nash ile sahte bir evlilik yapmak ve bir katili yakalamak için her şeyi riske atmak anlamına gelse bile. Bunu yapabilir... ama bu süreçte kalbini Nash'e kaptırabilir. Kalbini ve muhtemelen hayatını.

Yazarın Notu: O bir gelini alıyor ve onu geri vermeyecek. Nash yıllardır Delaney'e aşık ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyecek. Gölgelerden çıkacak, onu koruyacak ve sonunda ruhuna sahip olan kadını kendine ait kılacak. Eğer biri yoluna çıkmaya çalışırsa, gerçek bir koruyucunun ne kadar tehlikeli olabileceğini onlara gösterecek...

Aşık Olduğunda
Bir Koruyucu ve Savunucu Romantizm
Kitabı 6

Cynthia Eden

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler kasıtlı değildir kasıtlı değildir ve tamamen tesadüf eseri ortaya çıkmıştır. Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır.

Hocus Pocus Publishing, Inc. tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı © 2026 Cindy

Roussos

Tüm hakları saklıdır. Bu yayın, kitap incelemelerinde kullanılan küçük alıntılar veya özetler hariç olmak üzere, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya aktarılamaz. Bu eserin hiçbir kısmı yapay zeka modellerinin eğitiminde kullanılamaz.

Bu yayınla ilgili herhangi bir sorun, yorum veya sorunuz varsa, lütfen info@hocuspocuspublishing.com ile iletişime geçin.

v1

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[6. Bölüm](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Cynthia'dan Sıradaki Kitap](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Onu kurtarmak için bir mucize gerekecekti.

Delaney Daniels, dar koridordan çok yavaş bir şekilde ilerlerken kırmızı gül buketini daha sıkı kavradı. Attığı her küçük adım, sanki doğrudan sonuna doğru yürüyor gibi hissettiriyordu çünkü... öyleydi.

Damat yaklaşık üç metre ötede bekliyordu. Yakışıklı. Uzun boylu. Smokin içinde kusursuzdu. Gülümsemesi sıcak ve şefkatliydi, ama onu tamamen *dehşete düşürüyordu*.

Buketindeki birkaç gül yaprağı, yüksek topuklu ayakkabılarının altındaki beyaz koridor halısına düştü. Yapraklar, parmakları çok titrediği için düşmüştü. Titremesini engelleyebilecek durumda değildi. Çok korkmuştu. Kendini kontrol etmesi imkânsızdı.

Tel çerçeveli gözlükleri olan tatlı, minyon bir bayan org çalıyordu. Kilisede sadece bir avuç insan vardı. Burası büyüleyici olmalıydı. Romantik.

Ama değildi. Korkunçtu. Yürek parçalayıcıydı.

Beyaz topuklu ayakkabıları ile yavaşça ilerledi. *Mümkün olduğunca yavaş hareket ediyordu*. Hâlâ bir mucize arıyordu. Hâlâ bu kabustan kurtulmak için çaresiz bir çıkış yolu arıyordu.

Rahip ona gülümsedi. Sağ elinde İncil tutuyordu, sol eliyle ise ona öne gelmesini işaret ediyordu.

Oh, ilerlemeyi durdurmuş muydu? Ve belki de ona *hayır* anlamında başını sallamış mıydı?

Evet, öyle yapmıştı.

Damatı — Kurt Henry Wellington III — gülümsemesini biraz kaybetti. Yakışıklı yüzü artık o kadar çekici görünmüyordu ve biraz daha acımasız bir hal almıştı.

Gözümün önündeki yalana inandım. Ta ki çok geç olana kadar. Gerçeği öğrenene kadar. Kaçmak isteyene kadar.

Ama bu dünyada bazı insanlardan kaçmak mümkün değildi. Kurt Henry Wellington da o insanlardan biriydi. Çok, çok tehlikeli bir insan. Onunla evlenmek isteyen adam. Onu sevdiğini iddia eden adam.

Tören biter bitmez, onu baş başa kaldıklarında öldürecek *olan* adam. Balayı gerçekten cehennem gibi olacaktı.

"Sevgilim?" Kurt'un sıcak, derin sesi.

Sesinden nefret ediyordu. Seste yatan şefkat tamamen yalandı. Kurt'la ilgili her şey gibi. *Yalan, yalan, yalan*. Ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Elbisesinin ağır sateni onu hapsedmişti. Arkasında sürüklenen kuyruk, onu aşağıya çeken bir zincir gibi geliyordu. Doğruca mezarına.

Kurt ona doğru büyük adımlarla yürüdü. O çekici gülümseme yine yüzünde belirdi. Gülümseme onun için değildi. İzleyen birkaç kişi içindi. Onun için yabancı olan insanlar. Onların bağları Kurt'e, bağlılıkları Kurt'e idi, ona değil.

"Sevgilim..." Kurt yine o sevgi dolu sözcüğü söyledi ve Delaney irkilmekten kendini alamadı. Aralarındaki mesafeyi ortadan kaldırmıştı. Şimdi tam önünde duruyordu. Elini uzattı ve titreyen buketinden bir elini çekti.

Daha fazla gül yaprağı titreyerek yere düştü. Bir gül yaprağı elbisesinin üzerine kondu; o kadar çok kan damlasına benziyordu ki, tüm vücudu bir titreme sardı. *Merhaba, önsezi*.

"Rahibin yanına doğru yürümelisin," diye talimat verdi Kurt.

"Hemen." Hayır, çıkışa doğru koşması gerekiyordu.

Ama çıkışa ulaşsa bile, gidecek hiçbir yeri yoktu. Kaçmak için arabası yoktu. Kurt, kiliseden birkaç adım uzaklaşmadan onu yakalayacaktı. Ona zarar verecekti. Onu geri getirecekti.

"*Delaney*." Sesinde bir uyarı tonu vardı.

Ona gülümsedi. Bu şefkatli, sevgi dolu bir gülümseme miydi? Yoksa "cehenneme git" diyen bir sırıtiş mı? Ve bunun bir önemi var mıydı ki? Delaney, alçak ve boğuk bir sesle ona, "Siktir git," dedi.

Elini daha sıkı kavradı.

Kavrayışı acı verici olduğu için hızlıca nefes aldı. Elindeki kemiklerin birbirine sürtündüğünü neredeyse hissedebiliyordu.

"Seni seven bir adama böyle konuşulmaz."

Ama o onu gerçekten sevmiyordu. Sevemezdi. Başından beri onu kullanıyordu. Ve kilisedeki tüm bu aptalca düzenleme, onun ölümüyle sonuçlanacak bir komediydi. Ne yapması gerekiyordu? Mutlu bir şekilde mezara mı gitsin? Kaderini uysalca kabul edeceğini mi sanıyordu?

"Koridordan yürü," diye emretti Kurt. "Evet' de, o zaman her şey senin için bitecek."

Ne yazık ki, öyle olacaktı. Çünkü onu o kiliseden çıkarır ve diğerlerinden uzaklaştırır uzaklaştırmaz, Delaney öleceğini biliyordu. Koridordan yürümek yerine, içgüdüsel olarak bir adım geri attı.

Kurt onu kendine çekti. Diğerlerine göre, muhtemelen onu ateşli bir kucaklaşmaya çekiormuş gibi görünüyordu. "Sabırsızlanıyorum..." diye yüksek sesle başladı Kurt. Sonra başını eğdi ve sözlerini bitirirken dudakları Delaney'nin sol kulağına değdi: "Seni tamamen kendime ait kılmak için."

Yan tarafına keskin bir şeyin saplandığını hissetti. Kelimenin tam anlamıyla, bir bıçak saplanmıştı.

Delaney nefesini tuttu.

Derin bir bıçak darbesi değildi. Derisini delen bir kesikti. Eğer onun emirlerine uymazsa daha fazla acı çekeceğine dair bir uyarıydı.

"Bu bir bıçak," diye bilgilendirdi onu. Sanki o bariz gerçeği henüz fark etmemiş gibi. Dudakları yine kulağına değdi. "Şimdi şovu başlatalım."

Onu orada öldürmeyecekti. Rahip izlerken olmazdı. En azından, Kurt'un onu orada öldüreceğini *düşünmüyordu*.

"İncitebileceğim başka insanlar da var," diye fısıldadı. "Sevdiğin insanları öldürmemi ister misin?"

Onun listesinde pek fazla kişi yoktu. Bu, onun için bu kadar kolay bir av olmasının nedenlerinden biriydi. Ailesi ölmüştü. Kardeşi ya da başka yakın akrabası yoktu. Ama birkaç arkadaşı vardı...

"Bir telefon görüşmesi yapabilirim ve insanlar ölecek."

Dudaklarını ıslattı. "Sabırsızlanıyorum... 'Evet' demek ve hayatımın geri kalanını..." O çok kısa hayatı. "Seninle geçirmek için." *Yalancı pislik. Sadist sapık. Sen...*

"Harika." Yanına yaklaştı. Bıçağı ona dayamaya devam etti, ama bucheti daha yukarıya kaldırdı, böylece güller silahı gizledi.

Org çalan küçük hanım durmuştu. Ama Kurt ona başıyla işaret edince, *Düğün Marşı'nı* tekrar çalmaya başladı. Ve Delaney yürümeye başladı.

Nefesi titriyordu. Kalbi göğsünde çok hızlı atıyordu.

Genç bir kızken, düğününü hayal etmişti. Hatta giymek istediği gelinliğin taslağını bile çizmişti. Güller değil, papatyalar taşımak istemişti ve dalgaların kıyıya vurduğu bir plajda olmak istemişti. Ayrıca...

Başka bir adamla evlenmek istemişti.

O ve Kurt, rahibin tam önünde duruyorlardı. Bıçak hâlâ karnına bastırılmıştı. Hem bir uyarı hem de bir sözdü bu.

"Hadi şunu çabuk halledelim," dedi Kurt, ona hoşgörölü bir gülümseme göndererek. "Gelinim gerginleşiyor."

Gergin. Ah, yalancı herif. *Gelini*, bıçağı kapıp boynuna saplayacak kadar hızlı olup olamayacağını hesaplamaya çalışıyordu. Göğsüne. Herhangi bir yerine. Gelini onu bıçaklamak istiyordu.

"Çoğu gelin gergin olur." Rahip anlayışla başını salladı. Tavan lambasının ışığı kel kafasında parıldıyordu. "Korkmana gerek yok."

Ah, yanındaki adamdan korkması için güneşin altında var olan her türlü neden vardı.

"Bu, hayatınızın en mutlu günü," diye ekledi rahip. Hayır.

Bu konuda yanılıyordu.

Bu kabustan kurtulmanın bir yolunu bulması gerektiği için kalbi daha hızlı atıyordu. Kaçmanın bir yolu olmalıydı. Bir şey...

Orgcu *Düğün Marşı'nı* bitirir bitirmez, şiddetli bir hırıltı gibi yüksek ve öfkeli bir gürültü havayı deldi.

Delaney başını hırıltının geldiği yöne çevirdi.

"Boş ver," diye emretti Kurt. "Dışarıda bir aptal var sadece."

Kükreyen bir motoru olan bir aptal. Ve o ses gittikçe yaklaşıyor gibiydi. Ne kadar gürültülü, ne kadar güçlü bir kükreme.

Rahip boğazını temizledi. "Karşımda, birbirini seven iki kişi var..."

"Yeminlere geçsek nasıl olur?" Kurt rahibin sözünü kesti. "Sana uyar mı? Hemen yeminlere geçelim mi?"

Rahip kaşlarını çatı.

Gürültü o kadar şiddetliydi ki, Delaney kilisenin duvarlarının titrediğine yemin edebilirdi.

"Şey... peki..." Rahip Kurt'a gözlerini kısarak baktı. "Acelen mi var?" Gürültü kesildi. Bir anda sönüverdi.

Kurt rahatlamış görünüyordu. "Hayatımın aşkıyla evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Tabii. Elbette. Bu sözleri, bıçağı Delaney'in yanına dayamışken söyledi.

"Ayrıca, sana söylediğim gibi, Delaney çok gergin. Gereksiz yere acı çekmesini istemiyorum, o yüzden işleri biraz hızlandıralım."

Mucize. Bir mucizeye ihtiyacım var. O mucize her an gerçekleşirse harika olur.

Rahip sordu: "Bu evliliğe itirazı olan var mı?"

"Evet," dedi Delaney, kendini tutamayıp oldukça net ve yüksek sesle. *İtiraz ediyorum. O bir canavar. Buradan gitmeliyim. Onunla evlenemem. Evlenmeyeceğim.*

"Neden bu soruyu soruyorsun ki?" Kurt rahibe hırladı, sesi Delaney'in sesini bastırdı.

"Ben..." Rahibin sol şakağından bir damla ter süzülüyordu. "Bu soruyu sormak normaldir, törenin bir parçasıdır. Evliliğe itirazı olan var mı diye sorarım ve itiraz olmazsa yeminlere geçeriz ve..."

"Ben itiraz ediyorum." Derin, karanlık, tehlikeli. Delaney'in kalbine doğrudan işleyen bir ses.

O gür sesle birlikte, hem Delaney hem de Kurt küçük kilisenin ön tarafına doğru fırladılar. Kapılar bir anda açılmıştı ve siyah deri ceket giymiş, iri yarı, kaslı ve öfkeli bir adam, bacaklarını iki yana açmış, güçlü ellerini yanlarında yumruk haline getirmiş bir şekilde duruyordu.

Öfke, yakışıklı yüzünü sertleştirmişti. Öfke vücudunu sarstı. Ölümcül ve korkutucu görünüyordu ve...

Benim mucizem gibi.

"Sen de kimsin?" diye bağırdı Kurt.

"Ben gelinini çalan adamım." Adam ilerledi. Koyu renkli saçları dağınıktı. Kaya gibi sert çenesinde hafif bir sakal izi vardı.

Kurt onu bırakmıştı. İkisi de şaşkınlıkla dönünce, Kurt onu bırakmıştı ve bıçak artık kızın yan tarafına baskı yapmıyordu; bu, kızın *şansıydı*.

Elbisesinin eteğini yakaladı ve Delaney, ona doğru hücum eden güçlü adama doğru atıldı. Ama çok uzağa gidemedi çünkü Kurt kolunu yakaladı ve onu kendine doğru çekti.

"Ne halt ettin sen?" diye bağırdı Kurt.

Bir arkadaşını aramış ve yardım istemişti. O yardım az önce gelmişti.

Gerçi yardımın eski sevgilim şeklinde geleceğini pek ummamıştım. Ona doğru fırtına gibi gelen iri, kötü, gözlerini dikmiş sert adam Nash Quinn'di. Bir zamanlar kalbini ele geçirmiş olan adam. Sonra da onu bir kenara atmış.

Ama dilencilerin seçme şansı yoktu. Eğer eski sevgilisi onun mucizesi ise, onu hiç tereddüt etmeden kabul ederdi. Nash onu kurtarmak için oradaydı ve o da onunla birlikte kaçıyordu.

Kurt'e gelince...

"Seninle evlenmeyeceğim." Artık bu kabustan kurtulmanın bir yolu vardı. Kaslı, yakışıklı, tehlikeli bir çıkış yolu; öfkeli adamın ona ve Kurt'e doğru hızla ilerlemesi şeklinde. *Güvenlik*. "Çek ellerini üzerimden."

Kurt başını salladı. "Seni *öldüreceğim*," diye boğuk bir sesle, sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadı, "seni oraya göndermeden önce..."

"Hey, gerzek, ellerini ondan çek."

Ama kahramanı Kurt'un itaat etmesini beklemedi. Bunun yerine...

"Eğil, Delaney. Hemen," diye emretti kahramanı.

Delaney eğildi. Nash'in güçlü yumruğu sallandı ve Kurt'un çenesine çarptı. Kurt geriye sendeledi ve sonra yere düştü. Yere çarptı. Sertçe.

Rahip nefesini tuttu. Org çalan kadın ahşap bankından neredeyse düşecekti. Ve sıralarda oturan erkekler ve iki kadın —Kurt'la bağlantılı insanlar— donakaldılar.

"Düğün *iptal*," dedi Delaney, Kurt'e. Kilisenin yüksek tavanları, öfkeli sözlerinin etrafında yankılanmasına neden oldu. Nişan yüzüğünü parmağından çekip Kurt'e fırlattı. Yüzük ve buket. Gül yaprakları havada uçuştı.

"O bir *bıçak* mı?" Kahramanı, yerde duran bıçağı yeni fark etmişti. Kurt yüzüne yumruk yediğinde bıçak yere düşmüştü.

Bıçak hakkında açıklama yapacak zaman yoktu. *Konuklar* şaşkınlıklarından kurtulup yaklaştırmaya başlamışlardı ve Delaney, bazılarının silahlı olduğundan emindi çünkü o adamların birkaçı Kurt'un *arkadaşı* değildi. Onlar daha çok Kurt'un kötü yardımcıları gibiydi.

"Buradan *hemen* çıkmalıyız." Nash'in kolunu tuttu.

Bir zamanlar Nash, gençlik hayallerinin yıldızıydı. Teknik olarak, hâlâ yetişkinlik hayallerinde çok fazla yer alan adamdı. O adam...

Uzun zaman önce plaj düğünü hayalleri kurduğunda, o, hayallerindeki damattı.

Sonra, ne yazık ki, o, kalbini tamamen kırıp paramparça etmişti. Ayrılıktan sonra en sevdiği çikolatalı dondurmaya gözyaşlarını dökerek, onu bir daha asla görmemeyi planlamıştı. Ama çaresiz zamanlar, son derece çaresiz önlemler gerektirebilirdi. Yardıma ihtiyacı vardı. Seçenekleri sınırlıydı. Acil yardım için mesaj atmak zorunda kalmıştı ve yardım çağrısı gönderebileceği tek kişi...

"Uh, Delaney?" Nash'in derin, koyu sesi üzerine çöktü. İçinden geçti. "Ön sıradaki o iğrenç herif silahına mı uzanıyor?"

Evet, evet, öyle yapıyordu.

Nash, onun cevap vermesini beklemedi. Ön sıradaki o iğrenç adama saldırdı. Nash, sol eliyle silahı kapıp onu sıraların altına fırlatırken, sağ yumruğunu da hedefine indirdi.

Rahip ve orgcu kaçtı.

Delaney'e gelince...

Nash ona doğru döndü. "Benimle geliyor musun?" Evet.

"Bin kez evet."

Onu yakaladı, omzuna attı ve kapiya doğru koştu. Tren başının üzerinden geçip, baş aşağı

ve onu yolundan çekmek için mücadele etti. Sonunda saten ve dantelleri yolundan çekmeyi başardığında, Kurt'un ayağa kaldırıldığını gördü. Sersemlemiş bir Kurt.

Sendeledi ve onu işaret etti. "Hayır!" Kurt başını salladı. Neredeyse yine düşüyordu. "*Delaney!*" Ona doğru atıldı.

Ama Nash onu açık kilise kapılarından dışarı taşıyordu. Temiz hava yüzüne çarptı ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. Nash onu dışarı çıkarmıştı. Kurt'tan uzaklara. Nash'in geniş omzunda sallanıyordu ve sonra—

Onu önüne indirdi. Saten ve danteller yere düştü. Nefesi kesildi.

"O lanet şeyi giyerek Harley'ime binemezsin." Ve son on dakika içinde ikinci kez, bir adam elinde bıçakla ona doğru geldi.

Ancak Nash'in bıçağının bıçağı ona hiç dokunmadı. Elbisesini kesti. Elbisesinin altını kesti ve Delaney'i, uyluk ortasına kadar uzanan yeni, derme çatma bir etekle bıraktı.

"*Delaney!*" Kiliseden bir haykırış duyuldu. Açık kapılara doğru baktı.

Kurt ona saldırmaya çalışıyordu, ama bazı arkadaşları-ya da uşakları onu geri tutuyordu. Şimdilik.

"Gidelim." Ayaklarının dibine düşen atılmış saten parçanın üzerinden atladı. "Git, git, git!"

Nash, biri mavi, biri kahverengi olan muhteşem gözleriyle ona baktı. Her iki göz de öfkesiyle parlıyordu. "Ne oluyor lan?" Yanı ağrıyordu.

Muhtemelen bıçak yarısından dolayı. Ya da kesik. Evet, bunu kesinlikle bir kesik olarak düşünmeyi tercih ediyordu çünkü *kesik, bıçaklanmaktan* çok daha iyi geliyordu. "Uzaklaştığımızda her şeyi konuşmaya ne dersin? Tamam mı? Senin için uygun mu?"

Gözlerini kısarak baktı. "Delaney..."

Beni kurtardı. Beni Kurt'tan uzaklaştırdı. Nash'e atladı. Onun güçlü omuzlarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Dudakları çılgınca, çaresizce onun dudaklarına bastırdı.

Nash birden kaskatı kesildi.

"Az önce hayatımı kurtardın," diye fısıldadı, dudaklarına dokunarak. "Şimdi, ikimiz de yaşamaya devam etmek istiyorsak, *buradan çıkmalıyız.*"

Delaney geri çekildi. Elini sımsıkı tuttu. "*Gidelim. Lütfen, lütfen, lütfen. Gidelim. Çabuk. Hemen.*"

Nash motosiklete bindi. Kız da atladı ve vücudunu onun arkasına sıkıca sarıldı. Nash motoru çalıştırdığında, devasa, siyah canavar gibi motosiklet öfkeyle kükredi. Ah, ne güzel, karanlık ve hırlayan bir ses. Umut ve özgürlüğün sesi.

"Sıkı tutun," dedi Nash.

Sanki bunu zaten yapmıyormuş gibi. Hayatını kurtarmak için sıkı sıkı tutunuyordu.

Motosiklet kiliseden uzaklaşmaya başladı. Kurt'un kilisenin açık kapısında dururkenki öfkeli yüzü gözünün önünden hızla geçti ve çılgınca bir kahkaha attı.

Az önce mucizesini yaşamıştı. Eski sevgilisi şeklinde. Kaderin ne kadar çarpık bir mizah anlayışı vardı.

Nash, onu karanlığa doğru sürükledi ve o da sanki hayatı ona bağlıymış gibi sıkıca tutundu. Ki, evet, öyleydi.

Kalbini kıran adam, az önce ciddi ciddi kurtarmıştı.

İkinci Bölüm

O, BİR GELİNİ ÇALMIŞTI.

Ve onu geri vermeye hiç niyeti yoktu. Delaney Daniels *onundu*.

Nash Quinn, gidonları çok sıkı kavradığının farkındaydı. Harley altında titriyordu ve Delaney sahip olduğu her güzel kıvrımı onun vücuduna bastırıyordu. Sanki onu asla ama asla bırakmayacakmış gibi, onu şiddetle, çaresizce sarıldı.

Peki. Onu bir daha bırakmayacağım.

O kiliseye girmek, en kötü kabusundaki bir sahneye doğrudan girmek gibiydi. *Onun* Delaney'i. Başka biriyle evleniyordu. Rahibin önünde durmuş, beyaz bir gelinlik giymiş, o kan kırmızısı gülleri tutuyordu ve smokinli o iğrenç herif onu gelini olarak sahiplenmeye hazırlanıyordu.

Hayatta olmaz.

Özellikle de Nash'in damadı hakkında edindiği bilgiler... Evet, edindiği bilgiler, o adamın şeytan olabileceğini gösteriyordu. Şeytanın Delaney'i elinde tutmasına izin veremezdi.

Onu ben alacağım.

Delaney'e zamanında yetişemeyeceğinden korkmuştu. Ama yetişmişti. O lanet düğünü durdurmuştu ve...

Harley'i yoldan çıkardı. Eski, kepenkleri kapalı bir benzin istasyonunda fren yaptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Delaney, sesi titriyordu. "Neden duruyoruz? *Gitmemiz, gitmemiz, gitmemiz* gerektiği kısmını kaçırdın mı? Çünkü bu konuda çok net olduğumu sanıyordum. Eğer değilse, lütfen tekrar etmeme izin ver, *gitmemiz, gitmemiz, gitmemiz* gerekiyor!"

Motoru durdurdu.

"Nash? Ee, Nash, bu gitmenin tam tersi."

Sehpayı indirdi ve motosikletten indi. Harley'den inerken vücudu onun vücuduna çok fazla değdi. Ondan iki adım uzaklaştı. Sonra üçüncü adımı attı. Çoğunlukla Delaney Daniels'ın yarattığı cazibeden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olduğu için. Vücudu ona yapışırken konuşmak çok fazla dikkatini dağıtırdı. Onun baştan çıkarıcı kokusunu solumak çok dikkat dağıtıcıydı. Yıllardır aklından çıkmayan bu kadına yakın olmak *çok dikkat* dağıtıcıydı.

"Nash, buradan gitmeliyiz. Hem de çok, çok hızlı."

Yıldızlar tepede parılıyordu. Ay ışığı. Aracını park etmek için park yerinin en karanlık köşesini kasten seçmişti. Takip ediliyorlarsa görülmemek için. Ve bu da onu önemli bir soruya getirdi... "Sence seni takip edecek mi?"

"Uh, evet. Öyle düşünüyorum. Yüzde yüz. Kurt'un peşimden hızla koşacağını düşünüyorum çünkü beni bırakmayacağına yemin etmişti."

Evet, şu pislik damadı hakkında... Bu haberi ona nasıl vermeli? *Delaney, neredeyse evleneceğin adam bir psikopat.* Bu kulağa sert geliyordu. Ama doğruydu. *Katil bir psikopat. Ve onunla evleneceğini anladığımda, sana ulaşmamı hiçbir şey engelleyemezdi.*

"*Hâlâ* kıpırdamıyoruz ve az önce sana söyledim, peşimden gelecek. Elinden geldiğince hızlı."

Çenesi sıkıldı. "Çünkü seni çok seviyor."

"Ne?"

Nash derin bir nefes aldı. Sonra nefesini bıraktı. Sesi hırçın ve kıskanç çıkmıştı. Onun hatasıydı. Ne yazık ki, hırçın ve kıskançtı ve lanet olsun, kız yıllar içinde daha da güzelleşmiş miydi?

Bundan oldukça emindi.

O onu içini çekerek seyrederken, kız motosikletten atladı ve aceleyle onun tam önüne geçti. "Sana çok net bir şekilde söyleyeyim."

Harika. Ona açıkça anlatabilirdi, sonra da o da ona damatla ilgili haberi verebilirdi.

"Kurt Wellington beni hiç sevmiyor." Kafasını geriye eğdi. Küçüktü. Her zaman öyleydi. Küçük. Narin. *Kırılğan*. Boyu zar zor 1,60 metre civarındaydı, oysa o rahatlıkla 1,93 metreydi. Ondan 45 kilo daha ağırdı. Lisedeyken bile

Liseye giderken bile öyleydi. O savunma hattındaydı. O ise devre arasında bando ile baton çevirirdi ve bir yıl o baton *alev* almıştı çünkü Delaney istemişti...

"Agnes sana tam olarak ne söyledi?" diye sordu Delaney, ellerini beline koyarak.

Ah. Agnes. Delaney'i avlarken ona yön gösteren kişi kız kardeşi olmuştu. "Bana yerini söyledi. Düğünü durdurmam gerektiğini söyledi." Ama ilginç bir gerçek ki, o gündem maddesi kız kardeşinden telefon almadan önce de listesindeydi.

"Hepsi bu mu?" Sesi yükseldi. "Sadece düğünü *durdurmanı* mı söyledi?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başka bir şey var mıydı?"

"Evet, çok daha fazlası!" Elleri kalçalarından ayrılıp öfkeyle havaya kalktı. "İki mesajı da aldığından emin değildim. Kurt telefonumu elimden almadan önce ikinci mesajı göndermeye zar zor fırsat buldum." Derin bir nefes verdi. "İlk mesajda kilisenin adresi vardı. O mesajın ulaştığını biliyorum. Gönderildiğinde çıkan o küçük sesi duydum. İlk mesajda törenin tarihi ve saati yazıyordu. Ve *lütfen düğünü durdurun* yazıyordu. Ama nedenini açıklayan ikinci bir mesaj daha gönderdim ve..." Omuzları düştü. "İkinci mesajı almadı mı?"

Bildiğince, hayır, almamıştı. "Agnes, neden düğünden vazgeçmek istediğini bilmiyordu. Sadece yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Agnes çok uzaktaydı, buraya yeterince hızlı gelemezdi, bu yüzden beni ve kardeşim Ryan'ı çağırdı." Omuzlarından birini silkti. "Ryan'dan daha yakındım, bu yüzden buradayım." *Aslında Agnes bana ulaşmadan önce bile düğünü durdurmayı planlıyordum ve şimdi sana tüm bunları ciddi bir panik yaratmadan nasıl açıklayabileceğimi bulmaya çalışıyorum.*

"Yani... ne?" Delaney bir adım geri attı. "Sen ve Ryan arasında bir şey mi vardı ve... sen kısa çöpü çektin falan ve buraya gelmek zorunda mı kaldın?"

Daha çok, tüm hız sınırlarını çiğneyerek olabildiğince hızlı bir şekilde uçarak gelmiş, kalbi gırtlığında, Delaney'nin asla hak etmediği o tehlikeli pislige "evet" demeden önce kiliseye varabilmek için dua ediyordu. "Uh, evet." Elini çenesine götürdü. "Öyle bir şey. Biliyorsun, o adamdan

. Muhtemelen benim içeri dalıp seni alıp götürmemden çok daha az dramatik olurdu."

Karanlık yolda farlar belirdi, onlara doğru yaklaşıyordu.

Delaney kendini ona doğru fırlattı. Onun boyutuna göre şaşırtıcı derecede sert bir şekilde ona çarptı ve elleri otomatik olarak onu sardı.

"Saklan!" diye nefes nefese bağırdı Delaney. "Saklanmalıyız!"

Motosikleti zaten oldukça iyi gizlenmişti. O da gölgelerin arasında kalmaya çalışıyordu. En çok göze çarpan Delaney'di, özellikle de üzerinde hala beyaz bir gelinlik parçası olduğu için. Adam hızla döndü, kendini Delaney'nin önüne attı ve onu kendi vücudu ile benzin istasyonunun yanındaki tuğla duvar arasında sıkıştırdı.

Farlar yanlarından hızla geçti. Araç hiç yavaşlamadı. Düzeltme, iki araç. Hayır, üç. Hepsi de kepenkleri kapalı benzin istasyonunun önünden hızla geçtiler.

"Bahse girerim o," diye fısıldadı. "Kurt, beni öylece bırakmayacağını söylemişti."

"Sanırım seni çok istiyor." Nash bunu anlayabilirdi. Elleri kızın omuzlarındaydı. Kızın kokusu—yasemin—burnunu okşadı. "Sanırım o da seni seviyor." *O orospu çocuğu.*

"Hayır, beni sevmiyor." Çok kesin bir tondaydı. Karanlıkta, ona doğru kaşlarını çattı.

"Beni öldürmek istiyor."

Nash'in vücudu gerildi. *Dur, bekle. Gelininin...*

"Kurt beni öldürmek istiyor," diye tekrarladı. "Yani, sen motosikletinle gürültüyle yardıma gelmeseydin, balayımı atlatamazdım."

Cevap veremedi. Çoğunlukla ona söylememesi gereken bazı şeyler olduğu için. Gizli, sınıflandırılmış şeyler.

"Sence onu terk etmeye *çalışmadım* mı?" diye sordu Delaney sert bir sesle. Vücudundaki her kas taşlaşmış gibiydi.

"Denedim. Onun hakkındaki gerçeği öğrenir öğrenmez ayrılmaya çalıştım. Ama Kurt peşimden geldi. Beni yakaladı. Beni bağlayıp bir dolaba kilitledi."

Ne? Lanet olsun? Cildinin altında ölümcül bir öfke yanıyordu. "Seni bir dolaba mı kilitledi?" Kahretsin. O, onun ne olduğunu tam olarak biliyor. Adam hakkında sahip olduğumuz istihbarat tam isabetliymiş.

"İpleri çözdüm. Telefonumu almayı başardım ve Agnes'e mesaj attım. Federal ajan olarak çalıştığını biliyordum ve bana yardım edebileceğini düşündüm. Silahlarını çekip gelebileceğini düşündüm ama..." Yutkundüğünde hafif bir tık sesi duyuldu. "Sanırım ikinci mesajı almamış. Ve silahlarını çekmek yerine..." Sesi kesildi. "Beni kurtarmaya sen geldin."

Gece onları sarmıştı. Onun baştan çıkarıcı kokusu Nash'in burun deliklerini doldurdu. Ve öfke vücudunun her hücreğine yayıldı. Sessizliğin çok uzun sürdüğü gergin bir anın ardından Nash başını salladı. Ellerini zorlayarak kadına çok sıkı sarılmış tutuşunu gevşetti. Sonra geri çekildi. Bir adım. İki. Topukları üzerinde döndü ve motosikletine doğru atıldı.

Kız ileri atıldı ve Nash'in yoluna çıkmak için onun etrafından dolaştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Delaney.

"Bir adamı öldüreceğim." Yapılacaklar listesinin ilk maddesi. "Ne?"

"O piç kurusu seni iplerle bağladı mı? Seni bir dolaba kilitledi mi?" Dişlerini sıkıca birbirine vurdu. "Ölecek. Merak etme, ölümünün acı verici olmasını sağlayacağım. Buna güvenebilirsin."

Sanki onu fiziksel olarak durdurmak istercesine ellerini göğsüne bastırdı. "Bunu yapamazsın!"

"O kilisedeyken o adamın sana ne yaptığını bilseydim, onu o anda öldürürdüm." Geri dönüp işi halletmek artık zorunluydu.

Ama dur, o iğrenç herif muhtemelen artık kilisede değildi. Az önce yanlarından hızla geçen üç araçtan birinde miydi?

"Nash! Hayır!" Keskin. Kafası karışmış. Delaney başını salladı ve koyu renkli saçlarının ağır buklelerinin omuzlarının üzerinden uçtuğunu gördü. "Sen bir doktorsun! Sen insanları öldürmezsin!"

Dudakları aralandı. Ama konuşmadı. Ne söyleyeceğinden emin olmadığı için.

Delaney'i son gördüğünde, evet, Nash doktor olmayı *planlıyordu*. Tıp fakültesindeydi. Travma cerrahisi olmak istiyordu. Ama...

Hayat değişmişti. *O da* değişmişti.

Tıp fakültesinde iki yıl geçirdikten sonra, başka bir mesleğin yoluna girmişti. Onu öldürme konusunda son derece yetenekli kılan bir meslek. Meğer o alanda oldukça başarılıymış. Ama gerçek işini çok az kişi biliyordu. CIA için çalıştığını ve işinin dünyadaki en tehlikeli suçluları ortadan kaldırmak olduğunu herkese duyurmayı alışkanlık haline getirmezsün ya.

Ve bu iş beni Kurt Wellington'a götürdü. Ciddi şekilde şüpheli bağlantıları olan bir adam. Kurt'a yönelik pek çok şüphe vardı. O kadar çok şüphe vardı ki, Nash, Delaney'nin bu adamla evleneceğini fark ettiğinde... şey, harekete geçmek zorunda kaldı. *Onunla evlenmesine izin veremez. Onun incinmesine izin veremez.*

Yapamazdım. Yapmayacaktım.

Ama lanet olsun, ona bunları söyleyemezdi.

Agnes'in beni araması iyi oldu. Gerçi kız kardeşim, benim zaten düşüncüyü engellemeyi planladığımdan habersiz. Kiliseye o kadar çabuk ulaşabilmesinin sebebi, zaten Delaney'e doğru yola çıkmış olmasıydı. Kurt'un güvenlik kamerası fotoğrafında müstakbel eşinin de yer aldığını gördüğü anda, Nash, Delaney'in narin yüz hatlarını tanıdığı anda...

O an, dünyamın dönmesi durdu.

"Hadi motosiklete binip buradan olabildiğince uzağa gidelim," diye yalvardı, dokunuşu onu yakıp kavuruyordu. Siyah ceketi açık duruyordu ve parmakları giydiği koyu renkli tişörtüne bastırıyordu. Eski ve ince bir tişört ve evet, kumaşın içinden onun dokunuşunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Vücudu Delaney'e karşı her zaman çok fazla duyarlı, çok fazla uyumlu olmuştu.

Bir zamanlar Delaney, kız kardeşinin en iyi arkadaşıydı.

Aynı zamanda onun pek de gizli olmayan takıntısıydı.

Ve şimdi... şimdi...

Dokunuşunun sana ne yaptığını düşünmeyi bırak. Kadın az önce sana, adeta kaçırıldığını ve damadının

onun ölmesini istediğini söyledi. "Polise haber vermelisin."

"Burada polise haber veremem. Kurt'un maaşlı adamları. Bu yüzden buradan gitmeliyiz. Burası güvenli değil. Kurt beni arayacak. Beni bulursa, geri sürükleyecek ve *sana* zarar vereceğinden korkuyorum!"

Nash burnunu çekti. "Evet, denemesini görmek isterim."

"Ben istemem." Ellerini Nash'ten çekti.

Peki bunu neden yapmıştı? Nash onun dokunuşundan hoşlanmıştı. Her zaman hoşlanmıştı. Her zaman da hoşlanacaktı.

"Sana hiçbir şekilde zarar gelmesini istemiyorum." Delaney'nin kesin ve kararlı sözleri. "O zaman beni buradan götürmeye ne dersin? Arabaya binip güneş doğana kadar durmadan yol alsak nasıl olur? O zaman kendimi toparlayabilirim, Agnes'i arayabilirim ve eminim o bana yardım edebilir." Kısa bir duraklama. "B-biliyorum, muhtemelen dönmen gereken kendi hayatın var. Sana gereğinden fazla sorun çıkarmak istemiyorum."

Sorun mu? O kiliseye girip, o ahmağıyla evlenmeye hazır olduğunu görmek, dünyasını tamamen altüst etmişti. Ama şimdi...

Şimdi...

O tehlikede. Korunmaya ihtiyacı var. Bana ihtiyacı var. "Bu iş için en uygun kişi benim."

"Anlamadım?"

Onu ışık altında görmek istiyordu. Delaney'i doya doya seyretmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Burnunun üzerinde hâlâ o çiller var mıydı? Ela gözleri hâlâ parıltıyor ve değişiyor, ruh halini yansıtıyor gibi görünüyor muydu? Mutlu olduğunda daha açık, daha altın rengi, üzgün ya da kızgın olduğunda ise derin, çalkantılı bir kahverengiye mi dönüşüyordu? Koyu saçları hâlâ ışığı yakalayıp, neredeyse gizlenmiş o kırmızı yansımaları yansıtıyor muydu?

"Hangi iş için aranan adam?" diye sordu Delaney ve sonra, titrediğinden oldukça emindi.

Gece özellikle soğuk değildi. Değildi. Blue Ridge Dağları'ndaydılar, Kuzey Carolina'da virajlı bir yoldaydılar ve geç ilkbahardı. Gece serindi, soğuk değildi, ama kızın kolları açık giyinmişti ve adam elbisesinin yarısını kesmişti.

Ceketini çıkardı. Ona uzattı.

Kız almadı. "Ne yapıyorsun?" Şüpheli bir soruydu. "Seni sıcak tutmaya çalışıyorum."

"Ben sıcakım."

"O zaman neden titriyorsun?"

Çenesini kaldırdı. Geçmişte yüzlerce kez gördüğü o meydan okuyan hareket.

Yumuşak bir iç çekiş onun dudaklarından süzüldü. "Senin kaskına ihtiyacın olduğu için durdum." Kilisede ona kask vermek için zaman ayırmamıştı, çünkü aptal damat peşlerinden geliyordu. Nash ayrıca ön sırada oturan aptalın silah çekmesi nedeniyle hâlâ öfkeliydi.

"O kask değil. Senin ceketin."

Bunun farkındaydı. Kız almadığı için, onu ona giydirdi. Elbette ceket onu yutuyordu, ama amaç da buydu. "Ceket siyah, böylece beyaz elbiseli olarak o kadar büyük bir hedef olmayacaksınız." Ceketin daha ağır kumaşı, elbisesinin satenini örtüyordu. Motosiklete geri döndü, heybeye eğildi ve ona daha önce vermesi gereken kaskı aldı. Delaney'e geri döndü, kaskı kafasına geçirdi ve çene kayışını sıktı. "Ölmeyeceksin, Delaney." Başını onun başının üzerine eğdi. Kaskın vizörü açtı.

"Gerçekten ölmek istemiyorum, Nash. İşte bu yüzden buradan gitmeliyiz. Eyalet sınırını geçmeliyiz. Kurt'un etkisi ne kadar uzağa uzanıyor tam bilmiyorum, ama eyalet sınırını geçmek iyi bir başlangıç gibi geliyor. O zaman Agnes'i arayabilirim ve bana yardım etmesi için birkaç FBI ajanı bulabilirim."

Onu güvende tutamayacağını mı düşünüyordu? Bu çok aşağılayıcıydı. Ama öte yandan, onun kendisi için neler yapabileceğini de bilmiyordu. "Kimse sana zarar veremez." Onun gözetimindeyken olmazdı.

"Kimse *sana* da zarar vermeyecek," diye hemen karşılık verdi. "Seni benim savaşlarıma bulaştırmak istemiyorum. İyi bir adam olup eski bir arkadaşına yardım ettiğin için zarar görmene gerek yok."

Sözleri onu kaşlarını çatmasına neden oldu. "Yanılıyorsun."

Ceketinin kenarını parmaklarıyla oynadı. "Ne konuda?"

"Ben iyi bir adam değilim."

Delaney güldü. Yumuşak. Müzikal. Tatlı. Asla unutamadığı bir ses. Ona kaybettiği şeyleri hatırlattığı için onu takip eden bir ses.

kaybettiği şeyi hatırlattığı için onu takip eden bir ses. "Elbette iyisin, Nash. Sen bir doktorsun. Hayat kurtarıyorsun."

Hayır, o bir casustu. Ve birden fazla kez, can almıştı. O gerçeğe de geleceklerdi, ama şu anda değil. Onu, zaten olduğu halinden daha fazla korkutmak istemiyordu. "Ve biz hiç arkadaş olmadık."

Derin bir nefes aldı ve bir adım geri çekildi. "Bu canımı yakıyor, Nash."

"Sen bakireydin ve ben seni benim için çığlık atana kadar becerdim. Bunun *arkadaşlık* sayılabileceğini sanmıyorum." On dokuzuncu doğum gününde onu becermişti. Mumlarını üfledikten hemen sonra. Ona ne dilediğini sormuştu.

Seni.

O, onun her zaman istediği tek şeydi. Onun bu itirafından sonra kendini tutması imkansızdı.

Ama şimdi, onun önünde...

Kız geri çekildi. Bir adım daha hızla geri.

Onun için çok kötü, ama o onun kaçmasına izin vermeyecekti. Bu sefer olmazdı. *Bir daha asla.* Eli uzandı ve kadının bileğini kavradı.

Kız, tıslayarak nefes verdi.

Adam hemen onu bıraktı. Çünkü o acı sesini duyduğunda tanıdı. "Ben... seni incittim mi?"

"Tabii ki acıttın." Hızlı bir cevap. "Biz arkadaştık, seni aptal. Asla öyle olmadığımızı söyleme! Bir süreliğine, beni tüm dünyadaki herkesten daha iyi tanıyordun. Sonra her şey değişti. *Sen* değiştin." Motosikleti işaret etti. "Gidebilir miyiz? İnan bana, bu gece beni kurtardığın için minnettarım. Cidden sana hayatımı borçluyum, ama buradan gitmek istiyorum."

Adam motosiklete bindi. Kız da arkasına kayarak oturdu. Adam motoru gürültüyle çalıştırırken, kızın elleri onun beline dolandı.

"Ve bakirelik ve çığlık atma kısmını belirtmen pek centilmence değildi," dedi kız, burnunu çekerek.

Adam güldü. "Tatlım, ben hiçbir zaman centilmen olmadım." *Ama ben çok iyi bir katilim. Ve seni peşindeki o piçten koruyacağım.* "Sıkı tutun," dedi kadına ve sonra gecenin karanlığına doğru hızla yola çıktılar.

"UYKUYA DALIYORSUN."

Gözlerini açtı. Sersemlemiş bir halde. Yavaşça.

"Gece için mola veriyoruz. Ya dururuz ya da motosikletten düşmemek için seni vücuduma bağlarım, bence durmak daha iyi bir seçenek, sence de öyle değil mi?"

Kafasını uzattı, Nash'in arkasına bakmaya çalışarak nerede olduklarını anlamaya çalıştı.

BOŞ ODA.

Bakışları, check-in ofisi gibi görünen cam pencerenin yanındaki yanıp sönen kırmızı tabelaya takıldı. Oldukça şüpheli bir motelin ofisi. *Şüpheli* çünkü odalar gece veya saatlik olarak kiralanabileceği ilan ediliyordu.

"Neredeyiz?" diye mırıldandı.

"Motosiklette kal. İçeri girdiğimde seni her an görebileceğim."

Uh...

Adam çoktan motosikletten inmişti. Check-in ofisine doğru ilerliyordu. Gözleri otoparkta dolaştı. Dışarıda başka kimse yoktu. Saat kaçtı? Sanki sonsuza kadar sürmüş gibi geliyordu, ama muhtemelen sadece birkaç saattir yoldaydılar. Dört saat mi? Beş mi? Peki Kuzey Carolina'dan çıkıp, onun için çok daha güvenli bir yere ulaşmışlar mıydı?

Geri geldi. Rahat ve kendinden emin adımlarla yürüyordu. Önüne geçti ve kız, her dokunduklarında hissettiği o farkındalık dalgasını görmezden gelmeye çalıştı. Motosiklet çalıştı ve kız, titreşimi tüm vücudunda hissetti.

Evet, uykusuzdu. Nasıl uykusuz olmasın ki? Bayılmak üzereydi, ama Nash'e inatla tutunmuştu ve tamam, durdukları için memnundu. Durdukları yer onları kimsenin bilmediği bir motele götürüyor olsa bile.

Hiç yoktan iyiydi.

Birkaç saat dinlenebilirlerdi. Belki güneş doğduğunda Agnes'i arardı. Sonra da FBI'a gider, yardım alır ve

Nash kendi hayatına
dönebilirdi. O da kendi
hayatına dönebilirdi.

Nash motosikleti belirli bir odanın önüne çekmedi. Aslında, Harley'i büyük, yeşil bir çöp konteynerinin arkasına sakladı. Sonra elini tuttu, parmaklarını ayı gibi güçlü elleriyle kavradı ve onu on yedi numaralı odaya götürdü.

Oda kapısının yanında bir ışık yanıp sönüyordu.

O, Nash'in kapıyı açmak için sensörün üzerine anahtar kartını kaydırmasını izlerken yutkundu. "Bu da tek yataklı odalardan biri mi olacak?"

Adam başını ona doğru çevirdi.

Kapının yanındaki ışık yandı.

Onun yakışıklı yüzünü gördü. Güçlü hatları. Keskin çenesi.

Ölümcül derecede çekici elmacık kemikleri.

Ve o gözler... kahverengi ve mavi...

Işık söndü.

"Tek yataklı bir durum mu?" Nash dikkatlice tekrarladı. Kapıyı açtı.

"Şey... Bilirsin. Motelde sadece bir oda kalmıştı. Tek yataklı bir oda. Bu yüzden paylaşmak zorundayız..." Onu içeriye takip ederken saçma sapan konuşuyordu.

Kapıyı arkasında kapattı. Kilidi çevirdi. "Benimle aynı yatağı paylaşmak *ister* misin?"

"Özellikle bizden bahsetmiyordum. Kitaplarda olan şeylerden bahsediyordum ve..."

Işıkları yaktı. "İki yatak."

Işık odayı doldurdu ve kız, evet, iki yatak gördü. Tam boy yataklar gibi görünüyorlardı. Belki de çift kişilik yataklardı.

"Benimle yatak paylaşmak istediğini fark etmemiştim." Derin, koyu, seksi sesi. "Bilsem, iki kraliçe yatak yerine bir kral yatak isteyebilirdim."

"Hayır!" Tamam. Çok yüksek sesle konuşmuştu. Sesini alçaltmaya çalıştı. "Bu gayet iyi. Gerçekten. Eminim ki... kız arkadaşın tek yataklı bir durumu onaylamazdı zaten."

"Benim kız arkadaşım yok."

Ve artık nişanlım da yok.

Bu, hemen aynı yatağa atladıkları anlamına *gelmiyordu*. Hayır, gelmiyordu. Ve eğer adrenalin ve çaresizlikle ayakta duruyor olmasaydı, Delaney bu düşüncüyü aklından bile geçirmeyecekti. Artık sabrının sonuna gelmişti. Yanındaki o kraliçe yatak çok cazip görünüyordu.

Delaney ödünç aldığı paltosunu omuzlarından sıyırdı ve dikkatlice yakındaki bir sandalyenin arkasına astı. Odadaki tek sandalye. Yıpranmış halıyı ve arızalı klima sisteminden sürekli gelen uğultuyu görmezden gelerek yatağa doğru ilerledi. "Sanırım biraz uzanacağım ve..." Utançtan gözlerini kapattı. "Aman Tanrım, bunu daha önce söylemeliydim." Bunu daha önce nasıl söylememiştii? Gözlerini açarak ona döndü. "*Teşekkürler... Nash?*"

Sözleri şaşkınlık çığııyla sona erdi çünkü adam bir anda üzerine atlamıştı. İri bir adam için oldukça hızlı hareket edebiliyordu. Onu kendine doğru çekti, sonra parmakları yanlarından aşağıya doğru kaydı ve...

"Ne *yapıyorsun?*" Delaney nefes nefeseydi. Elleriyle onu itti. "Bu tek yataklık bir durum değil." Bunu konuşmuşlardı!

"Kanaman var."

Aşağıya baktı. Artık beyaz elbisesini lekeleyen koyu kırmızı kanı görebiliyordu. "Ah, evet. O."

"O mu? *Bunun* farkında mıydın? Kanadığının farkındaydın ve bana hiçbir şey söylemedin mi?"

Çok fazla kan değildi. Ama yine de durum iyi görünmüyordu. "Kaçmamız gerekiyordu. O anda bıçak yarısından bahsetmek önemli görünmüyordu."

"Bıçak... yarası mı?"

O sözler alçak sesle ve son derece ölümcül bir tonda söylendiği için bakışları aniden onun yüzüne kaydı.

"Sana *bıçak* mı sapladı?"

Delaney başını salladı. "Sana söylemiştim, Kurt beni öldürecekti." Ona bunu söylemişti, değil mi? Üzerini saran yorgunluk, her şeyi biraz bulanıklaştırıyordu. "Kaçmaya çalıştım ama... *Nash!*" İki dakika içinde ikinci kez, onun adını haykırdı. Bu sefer, şok ve şaşkınlıkla haykırmıştı; çünkü Nash onu kucağına almış ve şu anda onu minicik banyoya doğru taşıyordu.

Banyo eşiğinden geçtiler. Topukları karo zemine değene kadar onu indirdi.

"Soyun," diye emretti.

"Uh..."

"Delaney, elbisenizi çıkarın yoksa ben yırtıp atarım."

Üçüncü Bölüm

DELANEY, Nash'in ellerini itmeye çalışırken dramatik bir şekilde nefesini tuttu. *"Yapmazsın."*

"Evet, tatlım, yaparım. Bir kalp atışında." Aslında, bir kalp atışı çoktan geçmişti. *Elbisesinde kan vardı. Delaney kanıyordu. O piç kurusu onu bıçaklamıştı.* Nash elbisenin eteğini yakaladı ve yukarı doğru çekmeye başladı. Kumaş parmaklarının altında yırtıldı ve parçalandı.

"Hayır! Giyecek başka bir şeyim yok!" Geri çekildi. En azından çekilmeye çalıştı, ama o küçücük banyoda gidecek hiçbir yeri yoktu. "Çıkaracağım! Yapacağım, tanrım! Bana bir saniye ver!"

Ve çıkardı.

Ellerini arkasına koydu. Fermuarı indirirken bir tıslama sesi duyuldu. Elbise öne doğru sarktı ve sonra ayaklarının dibine düştü.

Delaney, beyaz çoraplar, beyaz topuklu ayakkabılar, beyaz külot ve hayatında gördüğü en baştan çıkarıcı beyaz dantel sütyenle kalakaldı.

Ve normalde, orada durup Delaney'nin mükemmelliğini içime çekmek isterdim ama...

Kan. Sağ tarafı kanla kaplıydı. Kan kurumuş ve elbise düştüğünde, kurumuş kanın hem kumaşa hem de vücuduna yapışmaya çalışırken Delaney'nin yüzünün buruştuğunu görmüştü.

"Bana çok kötü olmadığını söyle," diye fısıldadı Delaney.

Yarayı henüz tam olarak değerlendiremiyordu.

Bir havluya uzandı. Sonra durdu. Kahretsin, ilk yardım malzemeleri alması gerekiyordu. Dikiş atılması gerekebilirdi. Ve o eski banyoda, mikroplarla kaplı olmayan, kullanabileceği hiçbir şeyin olmadığı kesindi. "Burada kal," diye emretti.

"Ne?"

"Check-in masasının arkasında bir ilk yardım çantası gördüm. Onu alacağım." Çantayı alıp beş dakikada geri dönebilirdi. Hayır, üç dakikada. En fazla.

"Hayır, ben iyiyim!" Kız musluğu tuttu, dönerek ona kışının muhteşem manzarasını sundu. "Sadece kanı yıkamam lazım."

Yarayı düzgün bir şekilde tedavi etmek istiyordu. Onu enfeksiyon riskine maruz bırakmanın bir anlamı yoktu. *"Delaney, burada kal."*

Omzunun üzerinden ona baktı. "Eminim bir şeyim yoktur." Ama alt dudağı titriyordu. "O... bıçağı karnıma sapladı, Nash."

Lanet olsun. "O öldü, Delaney." Düzeltme, o pislik Nash onu yakaladığında ölecekti.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Bunu rahibin gözü önünde yaptı. Ben... koridorda yürümekten vazgeçtim ve Kurt üzerime geldi. Bıçağı karnıma sapladı—bıçağın ucu, içime girdiğini hissettim."

Ama onun ölümünü acı verici hale getireceğim. "Neden onunla evleniyordun ki?"

Kız irkildi. Omuzlarını dikleştirdi. Lavaboya döndü.

Ama aynada onun yansımasını görebiliyordu. Yanağından süzülen ikinci gözyaşını görebiliyordu. Yüzü hüznle kaplandı ve ona şöyle dedi: "Prens Charming, karanlık tarafını ortaya çıkarmaya karar verene kadar onun bir canavar olduğunu bilemezsin."

Nash'in kasları öfkeden kaskatı kesilmişti ve kızın sözlerine tepki vermemeye özen gösterdi. Delaney, Nash'in kalbinde yatan karanlığı hiç anlamamıştı. O, her zaman kızını kendisinin o yönünden korumaya çalışmıştı. Ve sonunda, ondan uzaklaşmıştı bile.

Ve her gün onu özlemişti.

Musluğu açtı ve lavaboya su aktı. "Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey *yolunda*." Hızlıca başını salladı. Bir damla daha gözyaşı.

Aslında işler *yolunda* değildi ve kadının bunu bilmesi gerekiyordu. Daha çok, her şey yanıyordu.

Ama kadın yine başını salladı ve "Sadece kanı yıkamam lazım. Dikişe kesinlikle ihtiyacım yok. O yüzden

. Yara o kadar derin değil. Eminim değildir ve... *neden beni sürekli kaldırıp duruyorsun?*"

Adam onu kaldırmıştı. Onu dndrmştı. Ve lavabonun kenarına oturtmuştı. Adam onun önünde durdu.

"Ah, bu tezgah beni tutamaz." Aşağıya bakarken alt dudağını ısırđı. "Bence burada kaliteli işçilikten bahsetmiyoruz. Az kalsın yere uğuyordum."

"Dur."

Uzun kirpikleri titredi. Delaney'nin koyu ve kalın kirpikleri vardı. Dolgun ve muhteşem dudakları. Ve evet, burnunun köprüsünde hâlâ o hafif çiller vardı.

"Neyi dur?" diye sordu Delaney.

"Çok korktuğunda ya da gergin olduğunda daha hızlı konuştuğunu ya da şaka yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu hep yapardın. Bir şeyden çok korktuğunda hep gülüp geçmeye çalışırdın."

Yutkundu. "Karanlıkta biraz ışık bulmaya çalıştığım için özür dilerim."

O, karanlıkta onun ışığıydı. *Lanet olsun.* "Bu büyük bir hata." Ondan uzaklaştı. Çoğunlukla onu öpmek üzereyken durduğu için.

Kilisenin hemen dışında beni pmştı. O kadar şaşkın kalmıştı ki, onun üzerinde donup kalmıştı. Oysa asıl yapmak istediği şey... *Ellerimi onun etrafına dolamak. Onu sıkıca sarılmak. Onu çılınca öpmek. Agzllkle. Umutsuzca. Asla, asla bırakmamak.*

"Hata nedir?" Büyük, derin ve koyu renkli gözleri—evet, ela rengi daha çok koyu kahverengiye dnmştı—ona bakıyordu. "Bana yardım etmek mi?"

"Seni unutulmaz bir şekilde becermek istemem. şu anki hatam bu." Başını salladı. "Sana her gün yardım ederim. Bana ihtiyaın olursa, koşarak gelirim. Bunu bu gece kanıtlamadım mı?"

Ağzı açık kaldı.

"Burada kal." Ona bu emri daha önce de verdiğinden oldukça emindi. Ama onun motel odasında kalıp gözden uzak olmasını sağlamak istiyordu. "İlk yardım çantasını getireceğim."

. *Üç dakika.*" Belki de çok hızlı koşarsa iki dakikada dönerdi.

Kızın eli uzanıp koluna dolandı. "Ya... ya sen yokken Kurt gelirse?"

"O zaman onu fena halde döverim." Kilisede yapması gerektiği gibi. O pisliğin Delaney'e bıçak çektiğini bilseydi yapacağı gibi.

Karanlıkta hareket ediyordu. Kız kardeşi Agnes'ten aldığı tek emir şuydu...

Düğünü durdur.

Kız kardeşi aramadan önce de bunu yapmayı planlıyordu zaten.

Delaney'den uzaklaştı. On yedi numaralı odadan çıktı ve arkasından kapıyı kilitletiğinden emin oldu. Birkaç saniye içinde, küçük motelin ofisine geri dönmüştü. Tezgahın arkasındaki adam telefonunda bir şeyler kaydırıyor, mırıldanıyor ve başını sallıyordu. Genç bir adamdı, dağınık, kabarık saçları vardı —bazı yerleri maviydi— ve üst dudağında, hayal edilebilecek en hüzünlü bıyık filizleri çıkmaya çalışıyordu. Resepsiyonist Nash'i fark ettiğinde...

Çocuğun gırtlığı sallandı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Odanın berbat olduğunu biliyorum dostum. Seni uyarmaya çalıştım. Ama sunabileceğim daha iyi bir oda yok. Yani, hepsi bu kadar. Ve para iadesi yok. Motel politikası."

Nash tezgahın üzerine elli dolarlık bir banknot attı.

Çocuk kaşlarını çattı. "Ne oluyor şimdi?" "İlk yardım çantanızı alıyorum."

"Neyimi?"

Sabrını zorlayarak Nash, tezgahın arkasındaki kırmızı ilk yardım çantasını işaret etti.

"Oh, şuna bakın!" Genç adamın sesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. Belki de genç değildi. Belki yirmili yaşlarındaydı, ama çok genç görünüyordu. "Bunu ne zaman aldık acaba?" diye sordu adam.

"Çantayı alıyorum," dedi Nash tekrar. Tezgahın üzerine bir elli dolarlık daha attı. "Ve sen, ben buradan ayrılmadan önce buraya kimse gelirse, on yedinci odada kimin kaldığını kesinlikle kimseye söylemeyeceksin, anladın mı? Ve

Ben çıkış yapmadan önce buraya *biri* gelirse, beni uyar. Hemen.”

Çocuk ona ilk yardım çantasını uzattı. Resepsiyonist de parayı bir anda ortadan kayboldu, sanki bir sihir numarası yapmış gibi. "Sen, bir suçtan falan aranıyor musun?"

Nash ona baktı.

“Korkutucusun dostum,” dedi motel görevlisi. “Ve sen burada değilsin. Bu motelde hiç yokmuşsun gibi. Anlaşıldı. Anladım.” Kurnazca göz kırptı. “Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Seni hiç görmedim. Tanımıyormuşum gibi.”

Nash homurdandı. Delaney'i kasıtlı olarak adamın görüş alanının dışında tutmuştu. Nash'e göre, başka kimsenin onu görmesine gerek yoktu. Delaney için bu şekilde daha güvenliydi. Çantasını alıp, on yedi numaralı odaya koştu.

Delaney emirleri yerine getirmiş miydi? Odaya girdi, onu o çoraplar, külot ve sütyenle görmek için kendini hazırladı; o sütyen, onu diz çöküp kadını taparcasına sevmek istemesine neden oluyordu.

Banyoda su akıyordu. Nash bunu duyabiliyordu. Ön kapıyı kilitledi ve su sesinin geldiği yere doğru koştu, ancak Delaney'nin çoraplarının banyo girişinin yanındaki yerde durduğunu fark edince aniden durdu. Çorapları ve yüksek topuklu ayakkabıları.

Nash durdu. Yutkundu. "Delaney?"

"Aslında o kadar da kötü değil. Ben, şey, kanın çoğunu temizledim. Derin değil. En azından *çok* derin değil." Banyo kapısının önüne geldi.

Seksi sütyen. Minik külot.

Başka bir şey yoktu.

Neredeyse ona atılacaktı.

"Gördün mü?" Delaney sağ tarafını ona doğru çevirdi. "Kanın çoğunu temizledim. Sadece bir kesik. O kesik, her şeyden çok bir uyarıydı. Kurt beni öldürmek isteseydi, bıçağı kalbime saplardı."

Kurt öldü. Öldü. Öldü.

“Ama evlenene kadar beni canlı tutması gerekiyordu. Ölü bir nişanlı olarak ona bir faydam olmazdı. Ölü bir eş ise bambaşka bir mesele.” Bakışları onun sağ eline düştü. “Ah, ilk yardım çantanız

ilk yardım çantası var.” Omzunun üzerinden geriye baktı. “Burası gerçekten çok dar. Bilirsin, çünkü... şey, sen çok irisin ve, şey...” Kafasını ona doğru çevirdi. “Bana bir bandaj yapıştırıp bu gecelik bu kadar desek nasıl olur?” Banyodan sessizce çıktı.

“Sana öylece bir bandaj yapıştırmayacağım,” diye homurdandı. “Tamam, Dr. Quinn.”

O doktor değildi. Burun delikleri genişledi. “Buraya gel.”

Aralarındaki mesafeyi kapattı. İlk yardım çantasını açıp en yakın yatağın üzerine attı. İçinde antiseptik mendiller vardı ve önce onları aldı. Sol elini beline doladı.

Delaney nefesini tuttu.

Hemen bakışları kadının yüzüne kaydı. “Canını mı yaktım?” Onu asla incitmek istememişti. “Yaraya daha dokunmadım bile!”

“Hayır. Bana acı vermedin.” Dudaklarını yaladı. “Sadece... bazen, bana dokunduğunda nasıl hissettiğimi unutuyorum.” Omuzlarını geriye doğru itti ve bu hareket göğüslerini daha da çekici hale getirdi. “Üzgünüm, şimdi iyiyim. Devam et.”

Bana dokunduğunda nasıl bir his olduğunu unutuyorum. Evet, bu cümleyi tekrar ele alacaklardı. Ama önce yarayı temizledi. Bıçağın ucunun derisini tam olarak nereden kestiğini görebiliyordu, ama neyse ki yara o kadar derin değildi. Yarayı nazikçe temizlerken ve yeni çantasında bulunan antibiyotik merhemi sürerken çenesi sıkıştı. O işlemler sırasında kız heykel gibi hareketsizdi ve sonunda yarasına bir bandaj bastırdığında Delaney yavaşça nefes verdi.

Parmakları kızın cildinde bir süre kaldı. “Neden onunla evleniyordun?” *Onunla. Benimle değil, onunla. Benimle evlenmeliydin.* Ama o rüyayı çoktan mahvetmişti.

“Çünkü Kurt beni sevdiğini söyledi.”

Peki sen onu seviyor muydun? Seviyor olmalıydı, değil mi? Zaten o adamla nişanlanmışsa?

“Kurt doğru şeyleri söyledi. Doğru şeyleri yaptı. Beni büyüledi, yalan söyledi ve birlikte harika bir hayat sürebileceğimize inandırdı.” Başını salladı, saçları omuzlarına döküldü. “Ama o doğru adam değildi. Bunu

. Onun ne kadar kabus gibi biri olduğunu fark edemedim ta ki..." Delaney durdu.

Adam bekledi.

Delaney başka bir şey söylemedi. Sadece iç çamaşırlarıyla orada durdu, nefes nefes, kalp atışı kalp atışı, Kurt'ün kendini kontrol etmesini zorlaştırdı.

"Delaney." Adını homurdandı. "Beni merakta bırakma." Eğer konuşmayacaksa, o zaman bunu kendisi yapmak zorunda kalacaktı. Ama lanet olsun, o pislik nişanlısının uluslararası bir suçlu olduğundan şüphelendiğini ona nasıl söyleyecekti? O adamın ona yaptıklarından sonra Delaney ona inanmalıydı, ama Kurt'un suçlarını anlatmaya başladığında Nash kendi sırlarını da ona anlatmak zorunda kalacaktı ve bu iş daha da karmaşık hale gelecekti.

"Kurt'un bir adamı öldürdüğünü gördüm."

"Ne?"

"Onu durdurmaya çalıştım." Yine başını salladı. "Yapamadım. O sadece... yaptı ve gözünü bile kırpmadı; ben ise çılgın atıp Kurt'ün silahına uzanmaya çalışıyordum. Adama yardım etmeye çalıştım ama her yer kan içindeydi." Kendi vücuduna baktı. "İşte o zaman beni dolaba kilitledi."

Kullanılmış tıbbi malzemeleri attı. İlk yardım çantasını televizyonun yanına koydu. Ve Delaney'nin yanına geri döndü.

Kadının kıyafetlere ihtiyacı vardı.

Gömleğini çıkardı. Kadına uzattı.

Kadının kaşları çatıldı. "Neden bana gömleğini veriyorsun?"

"Çünkü sadece iç çamaşırınla karşımda durmaya devam edersen, bir sorunumuz olacak," dedi boğuk bir sesle. Aslında, zaten bir sorunları vardı. O da kadına doğru uzanan devasa penisiydi.

Kadının bakışları adamın vücudunda dolaştı. Gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra hemen adamın yüzüne geri döndü. "Sen..."

"Sana karşı sertleşmiş miyim? Her zaman. Özellikle de önümde neredeyse çıplak durduğunda. Öyleyse ikimizin de işini kolaylaştırıp şu lanet gömleği giymeye ne dersin?"

Kız gömleği ondan kaptı, ama bunu yaptığında adamın eli büküldü, ters döndü ve kızın parmaklarını yakaladı.

"Nash?"

Bileklerindeki kırmızı izleri görebiliyordu. İp yanıkları. "*Adi herif.*"

"Ben..." Dilinin ucu alt dudağına dokunmak için dışarı çıktı. "Gömleği giymem lazım, unuttun mu?"

Kızın bileğini ağzına götürdü. Narin cildindeki kırmızı izlere bir öpücük kondurdu. "Senin için onu öldüreceğim."

Gergin bir kahkaha. "Doktorlar zarar vermeme yemini ederler, değil mi? Benim için savaşmaya başlayacağını hiç beklemiyorum."

Ah, hiç bilmiyordu. Son nefesini verene kadar onun için savaşacaktı.

Onu bıraktı. Kızın başından koyu renkli tişörtü geçirmesini izledi.

Tişört vücuduna düşerek onu yuttu.

"Daha iyi mi?" diye sordu Delaney.

Hayır, şimdi sanki... *ona aitmiş* gibi görünüyordu. Ama zaten, ona her zaman öyle bakmamış mıydı? *Hâlâ* ona ait olduğunu düşünmüyor muydu?

"Üzgünüm, ama merakım beni bunu sormaya zorluyor. Nasıl oldu da şimdi daha da büyüdün?" diye sordu Delaney.

Penisi daha büyüktü çünkü o tam karşısındaydı.

O yakın olduğunda penisi her zaman büyürdü.

"Göğsün... omuzların, senin..." Eli onu işaret etti. "Her an spor mu yapıyorsun yoksa ne?"

O bir şey söyleyemeden, Delaney arkasını dönüp soldaki yatağa doğru koştu. Yorganın altına daldı ve yorganı çenesine kadar çekti.

"Söylediklerimi unut," diye mırıldandı Delaney. "Demek ki konuşmak için yanlış bir zamandı."

Nash, bunun soruları kesmesi için bir işaret olduğunu düşündü. Haklıydı. İkisinin de uykuya dalması gerekiyordu ama önce telefonunu çıkardı. Hızlıca bir mesaj attı. Kısa ve öz.

Düğün iptal oldu.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye sordu Delaney, sesi kısılmıştı. "Agnes'e."

"Oh, iyi! Kurt telefonumu mahvetti..."

Dişlerini daha fazla sıkamıyordu.

"Bu yüzden ona tekrar ulaşamıyordum. Ona iyi olduğumu haber verdiğin için teşekkür ederim."

Nash, kız kardeşinin yanıtını beklerken telefonunun ekranında üç nokta belirdi.

Sonra...

Ne oldu? Agnes'ten.

Durumu nasıl açıklayacaktım? Bu, tahmin ettiklerinden çok daha fazlasıydı. Bu...

Hâlâ onu sevdiğini fark etti mi? Agnes'ten bir mesaj daha.

Tanrım. Kız kardeşi o yarayı hemen deşmek zorunda mıydı? Parmakları ekran üzerinde uçtu. *O pis nişanlısı onu öldürmeye çalıştı. Bu çok ciddi bir durum. Sabah sana anlatırım.*

Üç nokta. Ve...

NE???

Sonra telefonu çalmaya başladı, çünkü elbette çalacaktı. Agnes'in sabaha kadar bekleyeceği yoktu. Nash iç çekerek ekrana dokundu ve telefonu kulağına götürdü. "Ben bakıyorum." Gözleri, battaniyenin altına kıvrılmış Delaney'e bakıyordu.

"Onu öldürmeye çalıştı da ne demek? Neden? Ne zaman? Nasıl?" Kız kardeşi arka arkaya sorular yağdırıyordu.

"Henüz tüm detayları bilmiyorum. Üzerinde çalışıyorum."

"Üzerinde mi çalışıyorsun? Üzerinde mi *çalışıyorsun?*" Kardeşinin sesi birkaç oktav yükseldi. "Bu ne demek oluyor?"

"Düğünü engellediğim anlamına geliyor. Gelini kaçırdım. Ve onu güvenli bir yerde tutuyorum." En azından yeterince güvenli. O gizli motel, hayallerindeki yer değildi. Birkaç iyilik isteyecek ve ilk fırsatta güvenlik önlemlerini ciddi şekilde artıracaktı. "O pis damatla ilgili detaylar yakında ortaya çıkacak."

"O ayrıntıları *şimdi* öğrenemez misin? Çünkü bu oldukça önemli, sence de öyle değil mi? Biliyor musun? Boş ver. Bırak da Delaney ile konuşayım. Ayrıntıları ben öğrenirim."

"Olmaz. O yatakta."

Bir duraklama. Uzun bir duraklama. Sonra... "*Senin yatağında mı? Delaney senin yatağında mı, Nash?*"

"Tek yataklı bir durum değil," dedi Nash, Delaney'in sözlerini hatırlayarak. "Cehennem gibi günler geçirdi ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Yarın haber alırsın.”

“İletişimimiz koptu,” dedi Agnes, sesi hüzünlüydü. “Sen ve Delaney ve...” Sözleri yarım kaldı. “Senin hakkında düşünmeden benim yanımda kalabileceğini sanmıyorum, o yüzden o da şehirden ayrıldığında şaşırmadım.”

Çenesi sıkıldı ve bakışları yatağın yanındaki saate kaydı. “Yorgunum. Çok uzun bir gün oldu. Gitmem gerek.” O anda anılarını yad etmek istemiyordu. “Delaney güvende,” diye kız kardeşini rahatlatmıştı. “O benimle.”

“Peki onu elinde tutacak mısınız?” diye sordu Agnes. Tam Agnes’e göre. Lafı dolandırmadan, doğrudan konuya giriyor. “Yoksa onu yine parmaklarının arasından kaçırarak mısınız?”

Delaney’nin gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. “Hatalarımı tekrarlamayı sevmem. Genelde bir kez yapıp biten türden bir adamımdır.”

Başını çevirdi ve Delaney’in irkildiğini gördü.

Kahretsin. Bebeğim, hayır, seninle işim bitti demek istemedim. Onunla asla işi bitemezdi. Denemişti. İşe yaramamıştı ve sonuçta onu uzaktan takip etmeye başlamıştı.

“Damadın tam adını bile bilmiyorum!” Agnes’in çılgıncı kulağında yankılandı. “Bana adını söyle, ben de hayatını mahvedeyim.”

Nash o pisliğin adını biliyordu. O adam hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyordu ve bu bilgiyi ifşa etmeye karar verene kadar çok dikkatli davranması gerekiyordu. Telefonu indirdi ve başını Delaney’e doğru eğdi. “Agnes damadının tam adını istiyor.”

“Kurt Henry Wellington,” diye mırıldandı Delaney.

“Üçüncü.” Nash o pisliğin adını tekrarladı.

“Ama eminim bir sürü takma adı vardır,” diye ekledi Delaney esneyerek. “Kurt depoda o adamı vurmadan hemen önce...”

Ne deposu? Yakında onu iyice sorguya çekmesi gerekecekti. Delaney’e bunu yapacağını hiç hayal etmemişti.

“Adamın ‘Typhon, sana ihanet etmeyeceğim!’ diye bağırdığını ve durması için yalvardığını duydum. Kurt’a defalarca bu *Typhon* adını söyleyip durdu ve sonra...” Nefes nefese. “Bang. Havai fişek sandım ve binada neden havai fişek olduğunu merak ettim

. Sesin geldiği yere doğru koştum ve Kurt *yine* ateş ediyordu. Önüne atladım—”

Tabii ki atladı.

“Ama Kurt beni kenara itti ve kanayan adama daha fazla ateş etti. Kurbanı yardım etmeye çalıştım, yemin ederim, gerçekten denedim. Hemen yanına koştum. Kan akışını durdurmak için parmaklarımı göğsüne bastırdım, ama o, ellerimin altında can verirken durmadan *Typhon* demeye devam etti.”

Nash gözünü bile kırpmadı.

“Şu anda ne oluyor?” Agnes öfkeyle sordu. “Delaney’in sözlerini net olarak duyamıyorum.”

Oh, ortalık tam bir karmaşaya dönmüştü. Bu durum, Nash'in ciddi bir destek çağırmasını ve muhtemelen Delaney'i CIA'ya teslim etmesini gerektirecekti.

Hayır, hayır, onu teslim etmeyeceğim. Bu işi halledeceğim. Onunla kalacağım. Ama patronuna durumu bildirmek zorundaydı. Hemen. Sesini düz tutarak sordu, “Delaney? Damat pisliliğiyle nerede tanıştın?”

"Milano'da. İtalya'da çalışıyordum, yollarımız kesişti."

"Ne zaman?"

"Altı ay önce."

Lanet olsun. Bu, tabuta çivi çakmak gibi bir başka teyit oldu.

"*Nash!*" Onun sesi sakın olsa da, kız kardeşinin sesi gerginlikten tizleşmişti. "Neler oluyor?"

"Gizli," diye tersledi. "Ne? Ciddi olamazsın!" Maalesef, ciddiydi.

"*Nash.*" Agnes'in ses tonu, sahip olduğu azıcık sabrını da kaybetmek üzere olduğunu gösteriyordu. Doğrusu, kız kardeşi iyi gecelerde bile pek sabırlı biri değildi. Bu da iyi bir gece değildi.

"Delaney güvende. O benimle ve onu koruyacağım." İşte. Bitti. "Yakında konuşuruz."

"*Nash!*"

Telefonu kapattı. Telefonu yatağının kenarına attı ama Delaney'e doğru yürüdü. Ayaklarının altında zemin gıcırdadı ve

her kalp atışını ve nefesini fark ediyordu.

Kız yorganı kendine doğru çekti, çenesinin altına sıkıştırdı. "Nash?"

Yatağının hemen yanında durdu. Elini uzatıp ona dokunmak istedi, ama bunun yerine elleri yanlarında yumruk haline geldi. "Takma adını tekrar söyle."

"Ben... Typhon mu?"

Lanet olsun. "Ve onunla Milano'da mı tanıştın? Altı ay önce mi?" Kız başını salladı.

Kahretsin. O sadece bir kurban değildi. O, öncelikli bir tanık.

"Adını biliyorsun, değil mi?" Yumuşak. Endişeli. Sorusu aralarında havada asılı kaldı. "*Typhon* takma adı. Daha önce duymuş muydun?"

Ah, ne yazık ki, o ismi biliyordu. Ve kız, CIA'nın uzun zamandır ihtiyaç duyduğu bir şeyi ona doğruluyordu. "Yunan mitolojisinde Typhon, Tüm Canavarların Babası olarak biliniyordu."

Kafası yastığın üzerine kaydı.

"O canavarların en kötüsüydü," diye devam etti Nash dikkatlice. "En ölümcül olanı."

"Kurt Yunan mitolojisinden bir karakter değil. O bir pislik, ama sadece bir insan."

Kadın anlamadı. "Typhon, uluslararası bir suçlu olan Delaney'in kullandığı bir takma ad."

Yatağında hızla doğruldu ve yorganı da üstüne çekti. "Ne?" "O bir katil, bir silah tüccarı ve çok

ve acımasız bir suç örgütünün lideri." Bu haberi yumuşatacak zaman yoktu. Typhon ile Kurt Wellington'un aynı kişi olduğuna dair doğrudan tanıklık edebilecekse, hiç yoktu. Typhon'un birini soğukkanlılıkla öldürdüğüne şahit olmuştu. CIA'nın elinde sadece ipucu ve şüpheler vardı; Kurt'un aranan katil olduğuna dair şüpheleri vardı ama Delaney... Delaney bir suikast sırasında oradaydı. Birinin Kurt'a o kötü şöhretli takma adla seslendiğini *duymuştu*. "Typhon onlar için bir baba, liderleri. Çok, çok uzun zamandır CIA'nın hedef listesinde." Eğer söyledikleri doğruysa, Kurt'ü Typhon'un tüm suçlarıyla ilişkilendiren doğrudan kanıt sunabilirse...

Oyun değiştirici bir durum.

Ağız biraz açık kalmış halde ona baktı. "Bekle... hayır." Başını hızlıca salladı. "Bunu nereden biliyorsun ki? CIA'nın hedef listesi hakkında nasıl bir şey bilebilirsin?"

Artık kartlarını masaya koyma zamanı gelmişti. Bu açıklamayı en azından şafağa kadar erteleyebileceğini düşünmüştü. Her zamanki gibi kader onun yanında değildi. "Biliyorum çünkü ben doktor değilim, Delaney. Ben bir casusum. CIA için çalışıyorum ve çok uzun zamandır Typhon'un peşindeyim."

Ve...

Kız güldü. Hem de yüzüne karşı.

Adam ona bakakaldı.

Kadının kahkahası yavaşça sönüp gitti. "Oh, lanet olsun." Bir fısıltı. Belki de bir inilti. "Şaka yapmıyorsun."

Hayır, şaka yapmıyordu. "Biraz uyu, Delaney. Benim yanımda güvendesin." Bir yemin. Sadece eski sevgilisinden gelen bir yemin değildi. Onu sevmiş ve daha önce kaybetmiş bir adamdan gelen bir yemin de değildi.

Bu yemin, eğitimli bir katilden geliyordu. Bir casustan gelen bir yemin.

Dördüncü Bölüm

KIZ ONU TANIMMIYORDU. **Hiç** tanımiyordu.

Artık değil. Delaney karanlık tavana bakakaldı. Uykuya dalmış olması gerekirdi. Bitkin düşmüş olması ve adrenalin patlamasının ardından hemen rüya alemine dalmış olması gerekirdi.

Ama öyle olmamıştı.

Çünkü Nash Quinn bir doktor değildi. Tıp fakültesini bitirmemiş ve travma cerrahı olma hayalini gerçekleştirmemişti. O... bir casus mu olmuştu?

Hangi dünyada?

"Uyumuyorsun, Delaney." Yanındaki yataktan bir homurtu geldi.

Yanına döndü. Karanlıkta onu pek göremiyordu. Sadece büyük, gölgeli bir silüetti. "Nereden biliyorsun?" Çok, çok sessizdi. Ve kesinlikle en az yarım saat geçmişti, değil mi? Belki de bir saat?

Nash bir casus. Bir casus.

Ve damadı uluslararası bir suçluydu.

Ve bir şekilde, bu tam bir çılgınlık olan şey onun hayatıydı. Bunu biliyordu çünkü bu kabustan uyanacağını düşünerek kendini üç kez çimdiklemişti.

Meğer uyanıkmış.

"Nasıl mı biliyorum? Şu anda benimle konuşuyor olman gibi bariz bir gerçek dışında mı demek istiyorsun?" Alaycı bir sesle. "Nefes alıp verişin çok gergin. Çok sert ve hızlı. Ve her üç saniyede bir yataкта kıpırdanıp duruyorsun. Hışırtılar seni ele veriyor."

Yatakları o kadar yakındı ki, elini uzatsaydı ona dokunabilirdi. Elini uzatmadı. Ama ondan korkuyor olsa bile ona dokunmak istiyordu.

“Agnes’le telefon görüşmen bittikten sonra birkaç mesaj attın.” Casus olduğunu itiraf ettikten sonra. “Kiminle iletişime geçtin?”

“Bize yardım edebilecek kişiler.”

“CIA’dekiler mi?” Çünkü o lanet olası *bir casustu*. Ve nişanlısı da uluslararası bir suçluydu. Bu iki önemli ayrıntıya tekrar tekrar dönüp duruyordu. Ve bu dünyada sürekli yalan söylemeyen *kimse* var mıydı ki?

"Bu biraz gizli bir mesele," dedi, derin sesi karanlıkta yankılanırken. "Casus olduğumu kimseye söyleme, olur mu? Bu bir sır, sadece sen ve benim aramda."

“Peki ya iletişim kurduğun, mesaj attığın kişiler?” “Evet.”

"Çünkü hepsi Kurt'ün ya da Typhon'un ya da kullandığı o saçma sapan ismin peşinde mi?"

"Typhon kod adlı suçlu şaka değil, bu hataya düşme. Bir kilometre uzunluğunda bir ölüm listesi var. Hayal edebileceğinden daha fazla büyük suçluyla iş birliği yapıyor ve silah ticaretine gelince, olabildiğince kirli bir adam."

Açıkçası, erkek seçme konusunda inanılmaz bir şansı vardı.

"Anlamadığım şey..." Nash, daha çok kendine değil de ona seslenir gibi mırıldandı, "neden *seninle* evlenmek istediği."

Bu biraz aşağılayıcıydı. "Gözlerime bir kez bakıp kalbini kaptırdığını düşünmüyor musun?"

"Delaney—"

"Çünkü öyle olmadı. Alakasız bile yok. Gerçi o bana öyle inanmamı istedi. Oysa benim peşimdeydi çünkü benim kocam olduğunda elde edeceği şeyler vardı." Karanlık garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Konuşmasını kolaylaştırıyordu. "Yıllar boyunca benim hakkımda ne kadar şey duymuş olabileceğini bilmiyorum..."

"Hiçbir şey duymamaya çalıştım."

Yutkundu. "Bunun için teşekkür ederim. Gerçekten. Çok nazıksın." Ne acımasız bir cevap. Sanki kalbi zaten yeterince kırık değilmiş gibi.

Yorgunu hışkırdadı. "Delaney, bekle, ben öyle demek istemedim!"

"ABD'den ayrıldım. Annem ölmeden önce, babasıyla yeniden bağlantı kurmak istiyordu. Benim hayatım boyunca birbirlerinden uzak kalmışlardı.

o adamla tanışmamıştım, onunla birlikte ayrılana kadar. Onunla ilk kez yirmi üçüncü doğum gününden hemen önce tanıştım.” İlk karşılaşma kısa sürmüştü. Garip. Soğuk. “Annem İtalya’da bir villa satın aldı. Tasarım okudum, yüksek lisansımı yaptım ve günler geçti.” Yavaşça. “Büyükbabamla daha fazla zaman geçirdik. Tuhaflık azaldı.” Ama yine de, nedense, aynı soğukluk devam ediyordu. “Sonra annem hastalandı. Sürekli hastaneye girip çıkıyordu ve farkına bile varmadan vefat etti.” Ve Delaney, kendisine bir yabancı gibi gelen büyükbabasıyla baş başa kalmıştı.

“Üzgünüm. Annen bana her zaman nazikti.”

Keder onu sardı. “O herkese karşı nazikti. Bu yüzden annemle babasının neden bu kadar uzun süre konuşmadıklarını hiç anlamamıştım. Sonra onunla tanıştım. Onu tanıdıkça birçok şey netleşti.” Göğsü sızladı. “Zor bir adamdı. Talepkardı. Kontrolcüydü. Ve aptalca zengindi.”

“Anlamadım?”

“Görünüşe göre büyükbabam babamı onaylamıyordu. Anneme, onunla evlenirse onu tamamen reddedeceğini söylemişti. Tabii ki annem babamla evlendi ve birlikte harika yıllar geçirdiler, ta ki...” Delaney durdu. Derin bir nefes aldı, sonra kendini zorlayarak cümlesini tamamladı, “Ta ki babam garajında bir soygun sırasında öldürülene kadar.” Soyguncu içeri girip onu vurduğunda, babası mesai saatleri dışında orada tek başınaydı. Bir kurşun kafasına, bir kurşun da kalbine isabet etmişti. Garajdaki kasa boşaltılmıştı. Katil hiç yakalanamadı.

Bu acı, Delaney’in annesini neredeyse mahvetmişti. Delaney ise haftalarca yürüyen bir hayalet gibi hissetmişti. Babasını düşündüğünde hâlâ acı duyuyordu. Babası her zaman çok sıcak bir gülümsemeye sahipti. Herkese yardım etmeye hazırdı.

Garajda zorla girildiğine dair hiçbir iz yoktu ve polisler, babasının saldırganı içeri almış olabileceğini düşünmüştü. Belki de babası, kapalı kapıyı çalan kişinin yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Yardım etmek için kapıyı açmış ve iyiliği yüzünden öldürülmüştü.

Nash, babasının cenazesine onunla birlikte gitmişti. Etrafındaki her şey paramparça olurken Nash, ona destek olmuş ve güç vermişti

“Delaney?” Nash nazikçe sordu.

Geçmişteki kederin kendisini dibe çektiğini fark etti. Birkaç derin, uzun nefes aldı ve başını salladı. “Üzgünüm.” Aceleyle. “Ben, şey, dedemden bahsediyordum, değil mi?”

"Benden özür dilemene gerek yok. Asla."

Onun sözleri, omuzlarındaki gerginliği biraz hafifletti. Delaney hikâyesine devam etti, sesini düz tutmaya çalışarak, “Annem öldü,” dedi. Kanseri denen o canavarla uzun ve acı verici bir mücadele. “İki yıl sonra dedem öldü ve o vefat ettiğinde, vasiyetinde olduğumu öğrendim. Tek mirasçısıyım. O vasiyeti ben doğduğum gün yazmıştı. Büyükbabam annemi mirasın dışında bırakma sözünü tuttu, ama her şeyi bana bıraktı.” Ve her şey derken...

Bu yeni hayatla ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl davranacağımı bilmiyorum. Kim olacağımı. “O dünyaya ya da kapımı çalacak yırtıcı hayvanlara hazır değildim. Büyükbabamın *her yerde* arazisi, mülkü vardı. O kadar çok mülkü vardı ki, resmen *kasabaların* sahibi gibiydi. O öldü ve her şey bana kaldı, ve ben...” Derin bir nefes aldı. Yavaşça nefesini verdi. “Kurt’un beni dolabına kilitlediğinde anlattıklarına göre, büyükbabamın sahip olduğu malların hepsi yasal sayılmayacak türden.”

Nash homurdandı.

"Belki de annemin İtalya'dan kaçıp uzun süre geri dönmemesinin bir başka nedeni de buydu." Delaney emin değildi çünkü annesi ona geçmiş hakkında pek bir şey anlatmamıştı. "Kurt'un benim sahip olduklarımı istediğini biliyorum. Büyükbabamın bana bıraktığı her şeyi istiyordu. Ve biliyorum ki ben öldüğümde, kocam olarak hepsini o alacaktı."

"Ne yapacaktı? Senin için sahte bir kaza mı düzenleyecekti?"

"Balayında beni boğacağını söz vermişti. Benim için ne trajik bir son. Kurt, yas tutan dul rolünü mükemmel oynayacağına yemin etmişti."

"Lanet olası orospu

çocuğu." Evet.

Kesinlikle. O...

Kapalı motel odasının kapısının hemen arkasından bir gıcırtı duydu. Otopomatik olarak kaskatı kesildi. Bakışları kapıya kaydı.

Sadece ayak sesleri. Sadece başka bir odaya giden biri. Bu kadar korkma. Güvendesin. Sen...

Bir el ağzını kapattı. "Ses çıkarma," diye emretti Nash.

Tamamen sessizce yaklaşmıştı. Ve çok *hızlıydı*.

"Yataktan kalk, Delaney."

Yatağın kenarına doğru yavaşça kaydı.

Ama kapının kilidinin hafif bir *tıkırtı* sesini duyabiliyordu. Nash onu yakaladı, kendine doğru çekti ve o kapının *arkasındaki* duvara doğru koştu.

Kapı gıcırdayarak açılmaya başladığı anda duvara ulaştılar.

Yavaşça, santim santim.

Nash onu köşeye itti. Yanında durdu ve kapı önünü kapattığı için Delaney hiçbir şey göremiyordu; Nash ise devasa, koruyucu bir kalkan gibi onun önünde duruyordu.

Kapı birkaç santim daha açıldı. Dışarıdan gelen ışık odaya doldu. Daha önce olduğu gibi, ışık yanıp söndü. Sonra sönüp, yanıp...

Nash tüm gücüyle açık kapıya çarptı. Kapı uçu ve az önce motel odalarına zorla giren adamın yan tarafına çarptı.

Adam, Delaney'in kulaklarını delen, acı dolu yüksek bir çığlık attı, ama ses aniden kesildi.

Etin ete çarpmasının sesini duydu. Bir titreme

Kapı kapandı. Kilit yerine oturdu. Nash ve onu davetsiz misafirin üzerinde dururken gördü. Boynunu uzatıp aşağıya bakarken nefes nefese kalmıştı — bir dakika. Durun. Davetsiz misafirleri bir genç miydi? On yedi yaşında gibi görünüyordu. On sekiz mi?

Yerdeki uzun bacaklı figür başını geriye attı. Kafasını bolca kıvrıkcık saç kaplıyordu ve o saçların bir kısmı maviydi. Elini yüzüne sürdü ve çenesine, yanağına ve oldukça hüzünlü küçük bıyığına kan bulaştırdı. Adam Nash'e öfkeyle baktı. "Seni pislik!" "Seni küçük pislik," diye karşılık verdi Nash

hırlayarak. "Seni

?"

Yerdeki davetsiz misafir, yengeç gibi geriye doğru sürünerek kaçtı ve çılğın bakışları soldan sağa atladı, sonra da kadına takıldı.

"Oh, hayır." Nash hemen kadının önüne geçti. "Ona bakma. Bir saniye bile olsa."

"*Geliyor! Zaten aradım bile!*" Yerdeki genç, zafer dolu bir sesle duyurdu. Ama belki de o bir genç değildi. Belki de ilk bakışta görüldüğünden daha yaşlıydı. Kız, davetsiz misafiri daha iyi görebilmek için Nash'in yanından geçmeye çalıştı.

"*Ona kızın yerini söyledim!*"

Kalbi ağzına geldi.

Adam dizlerinin üzerine kalkıyordu. Nash'e öfkeyle bakıyordu. Nash'in arkasından gizlice baktığında, davetsiz misafirin gözleri hemen ona kilitlendi.

Gülümsedi. "Bana gönderdiği resimdeki gibi görünüyorsun. Bu pislik iki yatak istediğinde, yanında biri olduğunu hemen anladım."

Nash'in sırtına hafifçe vurdu. "Tek yataklı odanın daha iyi olmasının bir nedeni daha."

"*Gözlerini ondan ayır,*" diye gürledi Nash ve sesindeki ölümcül şiddet Delaney'i titretmişti.

"İlk yardım çantasını almışsın," diye tersledi davetsiz misafir. "Bu da başka bir ipucuydu!"

Tamam, eğer doğru anlıyorsa, yerdeki o pislik, onun motelde olduğunu bildirmek için birini aramıştı. O *kişi* Kurt olmalıydı. Anlaşılan Kurt, o serseriye onun bir fotoğrafını bile göndermişti. O ve Nash oradan bir an önce kaçmaları gerekiyordu.

"Çantayı aldıktan hemen sonra aradım," dedi davetsiz misafir. "Onu almaya geldiklerinde 5 bin dolar alacağım." Titrek parmağını Nash'e doğrulttu. "Yerinde olsam, o zamana kadar çoktan gitmiş olurum. Hiçbir kadın ölmeye değmez."

Delaney, yüzündeki kanın çekildiğini hissedebildiğinden emindi.

"İnan bana, onunki değer," diye karşılık verdi

Nash. Bir dakika... *ne?*

"Kimse ona dokunamaz, ve eğer sadece parayı alıp buradan çekip gideceğini sanıyorsan tam bir salaksın. Seni *öldürecekler*, seni ahmak! Özellikle de onlar geldiğinde biz çoktan gitmiş olacağız." Nash ona doğru döndü. "Ayakkabılarını al. Bu odadan ihtiyacın olan her şeyi al. Gidiyoruz."

Kız onun yanından geçip ayakkabılarını almak için koştu. Davetsiz misafir ona uzandı, ama Nash elini yakalayıp bükünce acı içinde çığlık attı. *Sertçe*.

Sağdaki duvardan birileri vurdu. "*Uyumaya çalışıyoruz, pislikler!*" Hoşnutsuz bir bağırış.

Delaney ayakkabılarını aldı. Ayrıca, sadece *tişört* giymektense kanlı elbisesini giymek daha iyi olacağı için, tuvalete girip elbisesini giymek için biraz zaman harcadı. Üstelik Nash'in muhtemelen gömleğine ihtiyacı vardı. Hızla koşarak ona geri döndü, ancak Nash'in hâlâ davetsiz misafirin kolunu bükerek tuttuğunu ve genç adamı yerde sabit tuttuğunu görünce aniden durdu.

"Uh, Nash?" Delaney gömleği uzattı. "Buna ihtiyacın olacak."

Yerdeki adama öfkeyle baktı. "O seni sattı.
, ben ona ilk yardım çantasının parasını ödedikten sonra!"

"Çantaya sadece elli dolar ödedin! *Ah!*"

Nash, kolunu daha da yukarı doğru büküyordu. "Ve çeneni kapalı tutman için elli dolar. Paramı geri istiyorum, seni küçük pislik, çünkü açıkça görülüyor ki, anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmedi."

Küçük pislik hıçkırmaya başladı.

Delaney boğazını temizledi. "Zorluk çıkarmak istemem ama..." Hâlâ gömleği Nash'e doğru uzatıyordu. "Parayı boş verip buradan gidelim mi? Kurt ve adamları ne zaman geleceğini tam bilmiyorum, ama onlar gelmeden buradan gitmiş olmayı çok tercih ederim."

"Siktir." Ama Nash başını salladı. Ayrıca davetsiz misafirin kolunu da bıraktı. "Senin bildiğin gibi olsun." Sonra yumruğunu adamın suratına indirdi. *Sertçe*.

Davetsiz misafir inleyerek yere yığıldı.

Nash, adamın ön cebindeki parayı aldı. "Benim." Ciddi misin?

Nash'in deri ceketini yakaladı. "*Gidelim.*"

Nash, hâlâ inleyen davetsiz misafiri işaret etti. “Akıllı ol. Buradan hemen defol git, çünkü boyunun aşan bir işe bulaştın.” Sonra Delaney’in elini yakaladı ve onu kapıya doğru sürükledi. Gizli motosiklete doğru koştu ve kız, ceketine omzunu dayadı. Ona kaskını uzatırken, motosiklete ilk o bindi. Kız onun arkasına atladı, kaskını taktı ve motor gürültüsüyle çalışmaya başlamadan hemen önce kollarını onun boynuna doladı ve gecenin karanlığına doğru uçtular.

Ama çok uzağa uçmadılar. Aslında, yolun sadece bir parçasını kat ettiler. Yirmi dört saat açık bir lokantaya doğru. Nash motosikletini kıvrımlı ağaçların altına park etti ve hemen motosikletten atladı.

Kız ona şaşkın şaşkın baktı. "Burada ne oluyor?" Koltukta dengede kalmaya çalıştı.

"Motosiklette olduğumuzu biliyorlar."

Şey, motosikletteydiler. Şimdi o motosikletten inmişti. Kız hâlâ motosikletin üzerindeydi. Ve giderek daha fazla korkuyordu. *Uzaklaşmaları* gerekmez miydi?

"Motosikletin üzerindeyken çok fazla hedef olursun," dedi Nash. "Arkamda olduğunda, seni sırtından vurabilirler."

Korkunç bir görüntü.

"Yeni bir araca ihtiyacımız var," dedi Nash, telefonunu çıkararak birine mesaj yazıyor gibi görünüyordu.

"Peki yeni bir araç nereden *bulacağız*?"

Telefonunu cebine soktu ve lokantanın otoparkının en sağ köşesini işaret etti. Orada üç araç bekliyordu. Bir kamyonet, bir SUV ve bir VW Beetle. "SUV'yi alacağız."

Öyle mi? "Nasıl?"

"Tabii ki *çalacağım*."

Tabii ki.

O çoktan araca doğru ilerlemeye başlamıştı, o da onun peşinden koştu. Araca yaklaşırken Delaney, onun neden SUV'yi seçtiğini anladı. Sürücü camı kısmen açık bırakmıştı.

Büyük bir hata.

Nash kolunu açık pencereden içeri soktu ve bir an sonra, kapıyı onun için sonuna kadar açtı. "Bin," diye emretti

Delaney içeri koştu. Konsolun üzerinden atladı ve . "Daha önce *hiç* araba çalmadım." Bir CIA casusunun böyle bir şey yapması doğru muydu? Hırsızlık, kolluk kuvvetleri için kurallara aykırı değil miydi? *Herkes* için?

"Hiç yapmadığını anlıyorum. Ve bu belli oluyor." O sürücü koltuğundaydı. Elleri gösterge panelinin altına kaydı ve Delaney, onun az önce kendisine hakaret ettiğinden emin olduğu için ona kaşlarını çatı.

Ama motor çalıştı ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi çünkü, evet, onun kabloyla çalıştırma becerilerinden biraz etkilenmişti.

Adam koltuğunda dikleşti, aracı geri vitesine aldı ve park yerinden çıkarken...

"Eğil, Delaney!"

Eğil mi? Ne istiyordu ki? Onu, arabanın zeminine mi? Onu...

Omzunu tuttu ve onu aşağı itti. Açının etkisiyle, konsolun yarısına kadar uzanmış ve kaslı uyluğuna çok yaklaşmıştı. Düzeltme, kısmen uyluğunun *üzerindeydi* ve penisi tam yüzünün önündeydi.

"Eğer fark edilirse, tanıkların araçta sadece bir kişi görmesini istiyorum. İki kişi değil. Kimsenin senden haberi olmasına gerek yok."

Bu çok garip bir durumdu. Eli onun uyluğuna bastırıyordu. Onun gerçekten, gerçekten sert uyluğuna. Ve her geçen saniye onun aletinin daha da büyüdüğünden şüpheleniyordu.

Daha da büyüyordu, tam yüzünün önünde.

Konsolun üzerinden biraz geriye kaymalıydı. Yere çölmek, şu anki pozisyonundan çok daha iyi bir seçenektir.

"Biraz daha sabret," diye dişlerini sıkarak söyledi. Eli kadının sırtındaydı.

Dokunuşu onu yakıyordu. *"Neredeyse bitti."*

Tamam, bu garip olmaktan öte bir şeydi. Bu sanki...

"Bitti." Adam onu nazikçe koltuğuna itti.

Nefesini hızla alıp veriyordu. "Eğer sana oral seks yapmamı istiyorsan, söyle yeter." Yanaklarındaki kızarıklığın farkındaydı.

"Ne?"

Kız ona doğru eliyle işaret etti. "Sen, şey..."

"Seni saklıyor muydum? *Seni koruyor* muydum?"

"Tahrik oluyordun," diye burnunu çekti. Ayrıca emniyet kemerini de taktı. Çünkü, bilirsiniz, önce güvenlik gelir. Ya da ikinci sırada, çünkü ilk sırada saklanmak vardı.

"Delaney."

Yanakları alev alev yanıyordu. "Sikinin yüzümden yaklaşık beş santim uzaktaydı. Tahrik oluyordun."

"Hayatını kurtarıyorum! Senin için bir araba çaldım! *Senin için* gecenin karanlığına dalıyorum! Benimle olmasaydın, o motelde kalıp o piçlerle dövüşürdüm."

Kız başını salladı. "Sayıca üstün olurlardı." Adam güldü.

Delaney gülmedi. "Şaka yapmıyordum. Kurt destekle gelirdi." Elini uzattı ve o direksiyonu kavrarken bileğine doladı. "Benim için zarar görmeni istemiyorum." Sadece zarar görmekten daha fazlası... *"Sakin ölmeye kalkışma."*

"Ah, Delaney, sanki bana bir şey olursa umursayacakmışsın gibi konuşuyorsun. Ben de senin bana karşı hissettiğin tüm duyguların ölmüş ve gömülmüş olduğunu sanıyordum."

Elini geri çekti. Parmaklarını yumruk haline getirdi. "Kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Elbette, ölmesin." Sert bir sesle. "Sen ve her zaman taşıdığın o hassas kalbin. Kaplumbağaların karşıya geçmesine yardım etmek için duruyorsun."

Bunu bir kez yapmıştı. Tamam, iki kez.

"Her lanet şey için endişeleniyorsun. Kanadı kırık bir kuşu alıp onu aceleyle veterinerine götürdüğünü bile gördüm."

Yine, *bir kez*.

Başını çevirdi ve yolcu penceresinden dışarı bakarak geceye daldı. "Biraz nezaket göstermenin nesi yanlış ki?"

"Bu iyilik seni öldürmeyecekse, tabii ki. Bir kaplumbağaya yardım etmek için durmak, yolun ortasında olduğun ve sürücünün seni görmediği için bir arabanın sana çarpmasına değmez." Sözlerinde öfke kaynıyordu.

Az önce çok somut bir örnek vermişti. Ne yazık ki, bu, on altı yaşındayken başına gelen gerçek bir olaydı. Bir kaplumbağayı yolun karşısına taşıyordu ve bir kamyon ona doğru hızla gelmişti. Ama... "Sen beni kurtardın," diye hatırladı.

"Senin tatlı kışını kurtarmaya *çalışıyorum*."

Başını bir kez daha ona doğru çevirerek dikkatini tekrar ona verdi. "On altı yaşındayken demek istedim. O zaman beni kurtarmıştın." Sanki o günü unutabilmiş gibi. İlk öpüştükleri gün. "Birdenbire ortaya çıktın ve beni yoldan attın."

"Seni yere devirdim," diye düzeltti. "Seni yere çarptım."

Yol kenarındaki yere. Onu oraya, güvende olması için fırlatmıştı.

"Sonra beni öptün," diye ekledi. O, onun ilk öpücüğüydü. Ona bunu söylememişti. Etkilemeye çalıştığın büyük çocuklara, öpüşmeyi bilmediğini, o dudaklarını dudaklarına bastırıp sana nasıl yapıldığını gösterene kadar sadece aptal bir yastığa karşı pratik yaptığını söylemezsin. "O ana kadar, benden nefret ettiğini düşünmüştüm."

Sessizlik.

Yutkundu. Karanlıkta hızla ilerliyorlardı, o, onu güvende tutmak için bir araba çalmıştı ve o, her zamanki gibi ona karşı karmaşık duygular besliyordu. Bu onun sorunu, onun değil. "Teşekkür ederim," dedi Delaney.

"Şimdi ne için teşekkür ediyorsun?"

"Bana yardım ettiğin için." Ama, "Bana yardım etmek seni tehlikeye atsa bile."

O güldü. Sesi derindi, gürledi ve evet, seksi. Gerçi Nash'in çoğu şeyi seksi sayılırdı. "Hayatım tehlikeyle dolu," itiraf etti. "Bu yeni bir şey değil."

Çünkü o bir casustu. Delaney hâlâ bu yeni gerçeği kafasında sindirmeye çalışıyordu. Motel odasına döndüklerinde, odasına zorla giren adama saldırdığında, Nash vahşi bir güç ve kuvvetle hareket etmişti. "Sık sık ölüm kalım durumlarıyla karşı karşıya kalıyor musun?"

"Tahmin bile edemezsin."

Bunu evet olarak kabul etti.

"Uyuyabilirsin," dedi Nash.

Şey, şüpheli. Adrenalin vücudunu sarstı.

"Uyandığında, güvenli bir evde olacağız. Şafak sökünce oraya gitmeyi planlamıştım, ama moteldeki gece görevlisinin bizi ihbar ettiğini görünce, güvenli eve varışımız planladığımdan biraz daha erken olacak."

Güvenli ev ona cennet gibi geldi. "Oraya vardığımızda yetkililerle konuşabilirim ve sen de hayatına geri dönebilirsin."

"Tabii." Düz bir sesle. "Hayatım."

Alt dudağını ısırды. Konuşmaları gereken başka bir şey daha vardı. Ah, kimi kandırıyordu ki? Konuşmaları gereken milyonlarca şey vardı. Ama araçta çok büyük bir sorun vardı ve bu sorun çok fazla yer kaplıyordu. "Nash..."

"Senden tahrik olmak benim için nefes almak kadar doğal."

Gözlerinin iki katına çıktığını biliyordu. Ona karşı tepkisini nasıl nazikçe dile getirebileceğini düşünmeye çalışıyordu. Aralarındaki onca yıla rağmen şiddeti azalmayan bir tepki.

Ondan sonra tanıştığı hiçbir erkek onunla kıyaslanamazdı. Nash, onda çok büyük bir iz bırakmıştı.

"Lokantadan ayrılırken seni yere itmem, muhtemelen en iyi hareket değildi," diye itiraf etti Nash.

Kaşlarını kaldırdı. "Anlat bakalım."

"Ağzın benim aletime çok yakındı. Bacağımın üstündeydin. O durumda aletimin sertleşmemesi imkansızdı."

Peki, tamam.

"Ama benden korkmana gerek yok. Sana saldırmayacağım, Delaney."

Arabanın içi birdenbire çok sıcak oldu. "Öyle olduğunu söylemedim."

"Benden tamamen uzaklaştığını anlıyorum."

Ellerini kucağında daha sıkı yumrukladı. Tırnakları avuç içlerine batıyordu.

"Tanrı aşkına, başka biriyle evleniyordun. İnan bana, anlıyorum."

Anlamamıştı. Onun ne kadar yalnız olduğunu bilmiyordu. Yıllar boyunca onu ne kadar özlediğini. Birlikte yaşayabilecekleri hayatı

. “Yıllar geçti. Artık eskisi gibi bir insan değilsin. Ben de değilim.” *Çünkü sen bir casussun.* Peki bu ne anlama geliyordu? Yalan söylemek onun mesleği miydi? Nefes almak kadar kolay mıydı yalan söylemek? O... “Hiç kimseyi öldürdün mü?” Bu soru ağzından kaçtı.

O, dikiz aynasına bir göz attı. O da otomatik olarak arkasına baktı ama araçlarının arkasında sadece karanlık gördü.

SUV'nin içinde ağır bir sessizlik çöktü.

Boğazını temizledi. “Eninde sonunda, bu aracın sahibi dışarı çıkıp aracın park yerinde olmadığını fark edecek. Sahibi polisi arayacak. SUV için arama emri çıkarılacak.”

“Bu aracı seçtim çünkü restoran çalışanlarına ait diğer araçların yanında duruyordu.”

Bunu nereden biliyordu?

"Personel her zaman restorandan daha uzağa park eder. Daha yakın yerler müşteriler için ayrılır. Personel arabası olduğu için, sahibi vardiyası bitene kadar arabanın kaybolduğunu fark etmeyecektir. Bu da bize biraz nefes alma fırsatı verir."

Nefes alma süresi, tabii.

“Ama merak etme, çok geçmeden başka bir araba alacağız. Kimsenin bizi takip etmesini zorlaştırmak için planımızı değiştireceğiz.”

Kesinlikle bunu daha önce yapmış gibi konuşuyordu. “Peki ya motosikletin? Polisler onu bulmaz mı sence?”

“O konuyu hallettim. O bölgede tanıdığım biri onu ortadan kaldıracak.”

Motosikleti park ettikten sonra hızlıca bir mesaj attığını hatırladı. “Mesaj attığın kişi o muydu? Bölgedeki bağlantın mı?”

“Typhon çok önemli bir kişi. Aslında, ajansa göre en çok aranan hedeflerden biri. Bu büyük bir fırsat—*sen* büyük bir fırsat.”

Ne harika. “Yaşasın ben.”

“Ne?”

“Hiçbir şey,” diye mırıldandı. Gözlerini sıkıca kapattı. “Soruma cevap vermedin.”

“Hangisi?”

Önemli olanı. “Hiç birini öldürdün mü?”

SUV daha da hızlanmış gibiydi. "Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?"

Kollarında tüyler diken diken oldu. Gözlerini açtı. Bakışları ona kaydı. "Sanırım az önce cevap verdin."

Adam homurdandı. "Artık aynı kişi olmadığımı söylediğinde haklıydın." Bakışları kadına yöneldi. "Aynı hataları tekrarlamayacağım."

Bu ne anlama geliyordu ki?

"Sıkı dövüşürüm. Kirli dövüşürüm. Yalan söylerim. Çalarım."

Evet, tabii ki, çünkü tam o anda çalıntı bir araçtaydılar.

"Ve eğer bu seni güvende tutmak anlamına geliyorsa, evet, öldürürüm. Tereddüt etmem. Eğer bu seni korkutuyorsa, korkarım ki bu çok kötü." Bakışları tekrar yola dönmüştü. Vücudu gergindi. Sesi sert ve derindi. "Seni hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Aşık olmak için yanlış adamı seçtin, Delaney. Ama seni ondan koruyacağım."

"Kurt'u sevmiyordum." İşte. Onun derin, karanlık sırrı. "Denedim ve sevmem gerektiğini düşündüm, onun Beyaz Atlı Prens olduğuna inandığım zamanlarda. Ondan hoşlanıyordum." Onun olduğu yalanından hoşlanıyordu. "Ama... aşk mı?" Aşk onu bu kadar şüpheyile doldurmazdı.

"Sevmediğin bir adamla mı evleniyordun?" Daha fazla öfke.

"Zamanla geleceğini düşünmüştüm. Zamanım olmadığını ve yakın gelecekte beni bekleyen sulu bir mezarın olduğunu fark etmemiştim. Bu kesinlikle bir kadının ilişkilerden vazgeçmesine neden olacak türden bir şey." Koltuğuna yaslandı ve gözlerini bir kez daha kapattı. "Bir şeye ihtiyacım vardı. Birine." Annesinin ve büyükbabasının ölümünden sonra içinde hissettiği boşluğu nasıl açıklayabilirdi? Acı çektiği ve yas tuttuğu o hissi? Ve sonra... "Kurt beni sevdiğine yemin etti. Ona inandığım için aptaldım."

"Kurt'ü yakalayacağız. Onu hapse atacağız. Bir daha ne sana ne de başka birine zarar verecek."

Biz. CIA'yı mı kastetti? "Eminim davama birileri atanacaktır." İşler böyle yürümüyor muydu? "Beni güvenli eve, arkadaşlarınıza teslim edebilirsiniz, sonra da yolunuza devam edebilirsiniz."

"Kendi yoluma mı?" Sözleri boğazında takılmış gibiydi.

Delaney esnedi. “Beni kurtardığın için teşekkürler,” dedi Delaney, sözleri biraz peltek çıkıyordu. “Ama biliyorum ki, kesinlikle gerekli olandan daha fazla benimle kapana kısılmak istemiyorsun. Beni güvenli eve bırak ve seni bekleyen hayatına geri dön.”

* * *

KIZ UYUYORDU. Bunu biliyordu çünkü nefes alış sonunda yumuşamış ve rahatlamıştı. Uzun süre uyuyamayacaktı. Araç değiştirdiklerinde onu uyandırması gerekecekti.

Beni kurtardığın için teşekkürler.

Delaney’in sözleri yine zihninde yankılandı ve Nash’in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ama o yanılıyordu. Hem de fena halde. Çünkü o, mümkün olduğunca uzun süre onunla birlikte kalmayı planlıyordu.

Eskiden tanıdığı kişi olmadığını söylediğinde doğruyu söylemişti. Aynı hataları tekrarlamayacaktı. Ve onu bir daha kesinlikle parmaklarının arasından kaçırmayacaktı. Ne yapması gerekirse, hangi kuralları esnetmesi ya da tamamen çiğnemesi gerekirse, ne pahasına olursa olsun, Nash hazırды.

Delaney'i bir daha kaybetmeyecekti.

Onunla bir daha işleri batırmayacağım.

Beşinci Bölüm

On yedi numaralı motel odasının kapısı aralık kalmıştı. İçeride ışıklar parlıyordu ve Kurt Wellington silahını çekmiş olarak küçük odaya girdi.

Yataklar dağınıktı. Yorganlar buruşmuştu. İki yatak. Her biri açıkça farklı bir yatakta yatmış iki kişi.

Motelin resepsiyonunda kimse yoktu. 17 numaralı odada da kimse yoktu.

Delaney de yoktu. Ya da onu benden alan o aptal da.

Kurt, acele etmeden odayı aradı. Adamları, herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol etmek için hazırda bekliyorlardı. Ama ortada bir tehdit yoktu. Delaney yoktu. Gelini orada değildi. Geriye kalan tek şey...

Çorapları.

Banyoda atılmış beyaz çoraplar buldu. Delaney'nin çorapları. Parmakları o çorapları sıkıca kavradı.

"Patron?" Adamlarından biri tereddütle seslendi.

Kurt'un eli fırladı ve çorapları hala avucunda tutarken yumruğunu banyo aynasına vurdu. Ayna paramparça oldu ve camlar lavaboya düştü.

Delaney ile ilgili her şey mahvolmuştu. *Her şey.* Başlangıçta, onunla her şey çok kolaydı. Ona güven dolu bir gülümsemeyle bakmıştı ve ona... sanki... sanki...

Sanki benim iyi bir insan olduğuma gerçekten inanıyormuş gibi. Tüm acısını dindirecek bir beyaz şövalyeymişim gibi.

Bir an için, o adam olmak istemişti. Onun sandığı adam.

Sadece...

Onun öldürdüğünü görmüştü. Delaney o gece depoda olmamalıydı. Asla kendisininle hedefi arasına girmemeliydi. Bunu yaptıktan sonra, ondan artık gülümseme gelmiyordu

. Artık masumiyet dolu, iri gözlü tatlı bakışlar yoktu. Bunun yerine, Kurt'u bir canavar gibi bakıyordu.

Sanırım sonunda beni gördün, ha?

Onu o anda, o yerde öldürebilirdi. Onu vurup cesedini ölü adamın yanına atmak akıllıca olurdu ama...

Tereddüt etmişti. Ve onu bir dolaba kilitlemişti. Onu kendisiyle evlenmeye zorlayabileceğini düşünmüştü. Ve belki... belki de onu ikna edebileceğine inanmıştı bile...

"Patron, patron, kanıyorsun!"

Kanı kırık camın üzerine damladı.

Onu beni sevmeye ikna etmek mi? Onu ölümle tehdit etmişti. Delaney'nin güzel paketiyle birlikte gelen tüm serveti ve mülkü ele geçirmeyi tamamen niyetlemişti. Ama, eğer o sadece itaat etseydi, ne olursa olsun onu *sevseydi*, o zaman belki onu yaşatabilirdi.

Ama şimdi...

Derin bir nefes verdi. "Kaçan gelinimi bulun." Adamlara döndü. Kanlı elinde çorapları tuttu. "Onunla birlikte olan adamı öldürün ve Delaney'i bana geri getirin."

Altıncı Bölüm

"MERHABA, GÜZELİM."

Delaney, tüy kadar yumuşak yatakta yavaşça gerindi. Yumuşak yorganlar vücuduna sarıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Umarım inanılmaz tatlı rüyalar görüyorsunuzdur."

O derin, erkeksi sesi nihayet fark edince gözlerini birden açtı. Bakışları tavandan komodine, oradan da kapıda duran uzun boylu, iri yarısı bir silüete kaydı.

Bu kişi, başını ondan başka yöne çevirmiş, kapıdan koridora bakıyordu. Bu kişi Nash *değildi*, çünkü Delaney onun iri cüssesini tanıyordu. Yatağından atlayıp adamdan uzaklaşmaya çalışırken boğazından çılgın bir çığlık kopuverdi.

Neredeyim ben?

En son hatırladığı şey, Nash ile birlikte çalıntı bir arabanın ön koltuğunda oturduğu idi ve şimdi, *şimdi...*

"Sakin ol." Güçlü kollar onu arkadan sardı. "Seni uyandırmaya geliyordum. Seni korkutmak istemedim."

Yaklaşan ayak seslerinin hızlı gürültüsünü duyabiliyordu.

Sesinin belli belirsiz tanıdık geldiğini fark etmesine rağmen, dirseğiyle onu tutan adama doğru itti.

Dirseği ona çarptığında adam homurdandı ama onu bırakmadı. "Delaney, eski bir dostu böyle mi karşılırsın... *ah!*" Kollarını daha da sıkı sardı.

Kız kan donduran bir çığlık attı.

"Dur, Delaney, benim ve, *lanet olsun, lanet olsun, Nash, dur!*"

Ama görünüşe göre o gürültülü ayak sesleri Nash'e aitti ve o aslında durmadı. Onu tutan adamı yakaladı ve yakındaki duvara fırlattı.

Çerçevesi siyah beyaz bir fotoğraf — bir şelaleye ait gibi görünüyordu — yere düştü.

Ve Nash, kahverengi tenini vurgulayan ve şişkin kaslarını cesurca saran kot pantolon ve beyaz gömleği ile, az önce gelişigüzel bir şekilde bir kenara fırlattığı adama öfkeyle baktı. “*Onu uyandır* dedim, pislik. Yani, kapısına hafifçe vurun. *Onu korkutmayın.*” Nash ona dönerek baktı. Derin ve titrek bir nefes aldı. “Üzgünüm. İkimiz de biliyoruz ki Ryan her zaman biraz pisiğin tekidir.”

Ryan mı?

"Değilim." Gömleğini düzelterip omuzlarını geriye atan adamdan. "Ben inanılmaz derecede çekici, iyi kalpli biriyim. Girmeden önce kapısına hafifçe vurdum. Kesinlikle yaptım. Kadının bir yük treni gibi horlaması benim suçum değil."

Kadın derin ve hırıldayan bir nefes aldı.

Ryan Quinn—*vay canına, bu Ryan!*—başını ona doğru eğdi. Göz kırptı. “Tabii ki sevimli bir yük treni. Ama kapıyı açıp içeri girmekten başka seçeneğim yoktu. Ve sonra, sana güzel olduğunu söyleyerek başlamadım mı? Eminim öyle yaptım. ‘*Uyan, güzelim*’ dedim. Ya da, dur. Belki de ‘*Merhaba, güzelim*’ dedim. Öyle bir şeydi.”

Nash ona homurdandı. “Sana onun odasına girmeni söylemedim. Kesinlikle onunla flört etmeni de söylemedim.”

Ryan ellerini göğsünün önüne kaldırdı. Avuç içleri Nash’e dönüktü. “Sakin ol dostum. Kıskançlığını biraz dizginler misin? Beni ona sen gönderdin. Onu uyandırıp güzel demek istiyorsan, o işi kendin yapmalıydın. Ama hayır, muhtemelen odaya girip onu yatakta buruşuk ve seksi bir halde bulmaya cesaret edemedin ve sen... *Dostum, dalga geçiyorum! Sakın bana vurmaya kalkışma!*”

Nash az önce kardeşine saldırmıştı.

Çünkü Ryan Quinn onun kardeşiydi. Kız ikisiyle birlikte büyümüşü ve Nash ergenlik yıllarının başlarında ona zar zor tahammül ederken, Ryan her zaman nazik davranmıştı. Ve genel olarak çekiciydi.

Nash ise çekingen ve huysuz olanıydı. Ya da ilk öpüşmelerine kadar öyleydi. Her şeyi değiştiren yol kenarındaki öpüşme.

Şimdi iki kardeş birbirlerine öfkeyle bakıyorlardı ve odadaki gerginlik çok fazla artmıştı. "Kardeşine vurma," diye aceleyle Nash'e söyledi.

İki adam da başlarını ona doğru çevirdi.

"Ne? Bu makul bir istek." Neden ona şaşkın şaşkın bakıyorlardı?

Ryan boğazını temizledi. "Üzgünüm, bariz olanı belirtmek istemem ama kan lekeli bir gelinlik giydiğinin farkındasın, değil mi?"

Aşağıya, kendine baktı. Evet, rüyalarını kabusla çeviren o elbiseyi hâlâ giyiyordu. Mümkün olan en kısa sürede o şeyi yakmak istiyordu. Kurumuş kan. Yırtık kumaş. Cehennem gibi anılar. Evet, evet, üç kez evet.

"Onu içeri taşıdığımda uyuyordu," dedi Nash, sesi keskin ve biraz fazla sert çıkmıştı. "O baygınken onu soymak *centilmence* olmaz diye düşündüm. O yüzden elbiseyi üzerinde bıraktım."

Ryan topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Ah, evet. Bu tam sana göre. Süper centilmen. Sanki ona karşı kendine güvenmediğin için onu yatağa bırakıp, battaniyeyi çenesine kadar çekip, olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmışsın gibi değil. Hayır efendim, böyle bir şey hiç olmadı." Gülmemek için yanaklarını içe çekti.

"Seni tek yumrukla nakavt edebilirim," diye temin etti Nash.

"Evet, muhtemelen yapabilirsin, ama Delaney kavga etmememizi söylediğine inanıyorum, yani bana yumruk atarsan onu sadece kızdırmış olursun. Eğer kızarsa, bizimle işbirliği yapma olasılığı azalır, değil mi? Ve patron geldiğinde onun işbirliğine ihtiyacımız olacak."

İşbirliği. O tek kelimeye takıldı ve beyni nihayet düzgün çalışmaya başladı. Delaney gözlerini kırptı ve bakışları yine Ryan'a odaklandı. İlk başta, Nash'in yanında güvenilebileceği birine ihtiyaç duyduğu için kardeşini çağırdığını düşünmüştü. Ama şimdi içinde bir şüphe kaynıyordu.

Ryan, pahalı, ütülü mavi bir gömlek giymiş olarak karşısındaydı. Omuzlarında ve kollarında gergin duran bir gömlek. Siyah takım elbise pantolonu. Parlak, cilalı ayakkabılar. O ve Nash boy olarak birbirlerine yakındılar, ama Nash kas yapısı bakımından kardeşini geride bırakıyordu. Nash gibi Ryan'ın da koyu renk saçları vardı, ama Nash'in saçları simsiyahdı. Ryan'ın gözleri derin,

koyu kahverengi. Bazen bakışları sıcak görünürdü, ama diğer zamanlarda Ryan'ın o bakışları tüyler ürpertici olabilirdi.

Kan bağıyla değil, kendi seçimleriyle kardeş olmuşlardı. Nash'in Quinn ailesinin evine ilk geldiği günü hâlâ hatırlıyordu. O zaman on üç yaşındaydı. O ise iki yaş küçüktü ve ailenin yeni üyesine karşı çok meraklıydı.

Nash ve Ryan kısa sürede ayrılmaz bir ikili olmuştu. Biri her zaman diğerinin arkasını kolluyordu ve... "Oh, hayır." Şüphelerini dile getirmek zorundaydı. "Sen de mi CIA'densin, Ryan?"

"Lanet olsun!" Ryan kardeşine öfkeyle baktı. "Ona mı söyledin? Cidden, mezara kadar götürmemiz gereken gizli bilgileri bu kadına mı söyledin? İşkenceyle bile benden çıkaramayacakları türden bilgileri? *Bunları eski sevgiline mi verdin?*"

Kız bu cevabı evet olarak algıladı. "Vay canına, öylesin." Başını salladı. "Deniz Piyadeleri'ne katıldığın zamanı hatırlıyorum ama..." Ama ondan sonra, hayatlarından çıkmıştı.

"Az önce ona söyledin, aptal," diye Nash ona homurdandı. "Söylemedim. Ve lanet olsun, sana kıyafetlerim var Delaney. Bana bir dakika ver." Odadan çıktı.

Bu da onu Ryan'la baş başa bıraktı.

Ryan gömleğinin kollarını sıvamıştı ve kız, onun ön kolunda korkutucu görünümlü bir dövmenin koyu çizgilerini fark etti.

Ryan yumuşak bir kahkaha attı. "O gerçek," dedi, kızın dikkatinin dövmeye odaklandığını fark etmiş olmalıydı. "Ama birkaç ay önce yaptırdıklarımı görmeliydin."

Delaney kaşlarını çattı.

Ryan içini çekti. "Delaney, Delaney, Delaney... Kendini ne tür bir belaya bulaştırdın?" Kollarını yanlarına indirip ona doğru ilerlemeye başladı. "Ve cidden kardeşimin kalbini bir kez daha kırmak mı istiyorsun?"

Kızın çenesi neredeyse yere düşecekti. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Ryan sadece başını salladı. "Öyle yapacaksın. Bunun olacağını hissedebiliyorum." Ağzından düşük bir ısıklık çıktı. "Sanırım bu davanın başını ben devralmalıyım. Nash'in bu işte seninle birlikte kirli işleri yapmasına gerek yok."

“Kirli iş mi?” Sesi boğulmuş gibi mi çıkmıştı? Kendisi öyle hissediyordu.

“Şey. Ben fedakarlık yapacağım. Ben bodyguard rolünü üstleneceğim, Nash de Doğu Avrupa’daki operasyonlara geri dönebilir. Anlaştık.”

Başı dönüyordu. Ve hâlâ o aptal elbisenin içindeydi.

“Peki, sormak zorundayım. Ona evet dediğinde, damadının dünyanın bir numaralı suç dehası olmaya kararlı psikopat bir deli olduğunu biliyor muydun? Yoksa bu büyük gerçek daha sonra mı ortaya çıktı?”

Gözlerini kırptı. “Genelde bundan çok daha çekicisin.”

“Not aldım. Teknik olarak, genelde çekiciymiş gibi *davranırım*.” Kocaman omuzlarından birini silkti. “Ama bu sefer, kardeşimden bahsediyoruz. Onu senin kabusuna sürükledin ve ben de onun güzel bir yüz tarafından kandırılmadığından emin olmaya çalışıyorum. Damadın, Avrupa ve ABD’de bir ceset izi bırakan sadist bir suçlu. Birbirimizi tam olarak anlayalım. Nash o izlerin bir parçası olmayacak.”

Ellerinden biri ağzına gitti. Diğeri ise aniden bükülen midesine düştü. “Sanırım kusacağım.” *Ceset izi mi?* Tanrım. Olamaz.

“Al. Temiz giysiler. Tuvalet malzemeleri. Her şey sana uyacaktır.” Nash tekrar kapının eşiğine gelmişti. Kapıyı dolduruyordu. Geniş omuzları kapının kenarlarına değiyordu. Ona kaşlarını çattı. “Delaney, iyi misin?”

Hayır, değildi. Delaney çantayı ondan kapıp yakındaki banyoya koştu. Kapıyı sertçe kapattı. Çantayı yere bıraktı, musluğu açtı ve çok ısınmış yüzüne su püskürtmeye başladı.

Avrupa ve ABD’de bir dizi cinayet izi bırakmış sadist bir suçlu.

Ve o, bu adamla evlenmeye ramak kalmıştı.

* * *

NASH, kapalı tuvalet kapısına kaşlarını çattı. İçeriden suyun gürültüsünü duyabiliyordu. Delaney içeri koşup kapıyı

kapıyı çarpıp içeri koşmadan önce, çok ama çok solgun görünüyordu. Bakışları dehşet doluydu ve o, Delaney'nin dehşete kapılmasını istemiyordu. Asla.

Kardeşine doğru sert adımlarla yürüdü. "Ne halt ettin sen?"

"*Ben mi?*" Ryan masum bir ifadeyle kendini işaret etti. "Sadece emirleri yerine getirdim. Eski dostumuzu nazikçe uyandırmak için içeri girdim ve... onun çığlık atarak uyanacağını nereden bilebilirdim? Kim böyle bir tepkiyi tahmin edebilirdi ki?"

"Onu korkuttun."

"Evet, bu yüzden çığlık attı, ama bu benim suçum değildi!"

"Demek istediğim, ben ona temiz giysiler almaya gittiğimde onu korkutacak bir şey yaptın. Ben yokken bir şey söyledin." Banyodan hâlâ su sesi geliyordu. Ama sadece lavabodan değil. Duşu da mı açmıştı? "Ben yatak odasından çıkmışken ona ne söyledin?" Sadece *birkaç saniye* uzaklaşmıştı. Kardeşi bu kadar kısa sürede işleri nasıl mahvedebilirdi?

Ama Ryan dudaklarını sıkı. Kahretsin.

Ryan'ı seviyordu. Gerçekten seviyordu. Daha önce bu adam için kelimenin tam anlamıyla kurşun yemişti. Kardeşi için gözünü kırpmadan öldürürdü. Kesin. Ama Nash yine de Ryan'ın kıcını tekmelemek isteyebilirdi ve Ryan, Delaney'i incitecek bir şey söylemiş ya da yapmış olsaydı, o kıcı tekmelerdi.

Ryan, hafifçe eğri olan burun köprüsünü parmağıyla okşadı. Bu eğrilik, daha gençken Agnes ağaç evden düştüğünde Ryan'ın kız kardeşini yakalamasıyla oluşmuştu. Onu kurtarmıştı ve hatıra olarak kırık bir burun almıştı.

Ryan, kendini suçlu hissettiğinde o hafif eğriliği ovma eğilimindeydi.

Kahretsin. "Ona ne söyledin?"

Ryan yüzünü buruşturdu. "Onun koruması olmayı teklif ettim." Ryan başını hızlıca sallarken eli yanına düştü. "Bu gerçekten en iyi seçenek. Patronun onunla kişisel bir görüşme yapmak için geleceğini biliyorsun. Onu kullanmak, ajansın kaçıramayacağı bir fırsat olacak. Delaney'i öylece gün batımına doğru dans ederek gitmesine izin veremeyiz."

Evet, bunun farkındaydı. "Sen, onun koruması olarak mı?"

"Evet, yani, en mantıklısı bu." Ryan başını salladı. "Bana güveniyor, benden hoşlanıyor, ikinizin aksine karmaşık bir geçmişimiz yok

.”

Bariz olanı belirtmek Ryan’a kalmıştı.

“Oh, bekle, bir saniye,” dedi Ryan. “Saatim titriyor.”

Saatinin ekranına dokundu. “Patron yaklaşıyor. Bu konuşmayı aşağıya taşıyalım mı, hmm? Delaney işini bitirince bize katılacağından eminim.” Kapiya doğru yöneldi.

Nash yoluna çıktı. “Yapmadın.”

"Yapmadım... neyi?" Ryan ona gözlerini kısarak baktı. "Lütfen biraz daha açık konuş."

"Ah, lanet olsun. Yaptın." Ryan'ın gözlerinde gerçeği görebiliyordu. "Ona *bizim karmaşık geçmişimiz* hakkında bir şeyler söyledin."

“Dostum. Ben böyle bir şey yapar mıyım?”

“Evet! Evet, yapardın.” Kahretsin. “*Onu rahatsız edecek* bir şey mi söyledin?” Çünkü tuvalete koşmadan önce kesinlikle rahatsız görünüyordu. “Ona çalıştığım görevlerden bahsettin mi?” Ryan, Delaney’e Nash’in öldürdüğü insanlardan bahsetmiş miydi?

“CIA sırlarını paylaşan ben değilim. O sensin!” Kardeşi kırılgan bir şekilde homurdandı. “Bence mide bulantısı kısmı, damadının Avrupa ve ABD’de birkaç ceset bırakmış psikopat bir suçlu olduğunu söylemiş olmamdan kaynaklandı. Ama yani, hadi ama, bazı şeyler söylenmesi gerekiyordu. Sen bandajı çekip çıkarmaktan korktun diye ben de aynı şekilde hissetmedim. Durumun ciddiyetini tam olarak anlaması için o acı gerçeği açıkça ortaya koymak daha iyiydi.”

Ryan'ın gömleğini yakaladı ve yumruğunu sıktı. "Ona *başka* ne söyledin?"

Ryan yutkundu. Adem elması hareket etti. “Patronumuz yakında burada olacak. Aşağı inmeliyiz. Bekletilmeyi pek sevmez. Jez’in nasıl olduğunu bilirsin.”

“*Başka ne var?*”

“Bilmiyorum...”

Evet. Ryan’ın bildiğinden emindi.

“*Sanırım* davadaki kirli işleri benim halledeceğimi ve ona yakın kalacağımı söylemiş olabilirim...”

"Delaney'le hiçbir pislik yapmayacaksın. Onunla pislik yapacak olan ben olacağım!"

"...çünkü o senin kalbini bir daha kırmayacak."

Sözleri çarpışınca ikisi de gözlerini kırdı. Sonra Ryan gözlerini kısarak baktı.

Nash onu bıraktı ve geri itti. "Ona kalbimi kıldığını mı *söyledin*?"

"Onunla tekrar kirli işler yapmaya hazır mısın?" Ryan ılık çaldı.

"Gördün mü, işte bu yüzden işi devralmam gerekiyor. Eminim ki ona hâlâ en azından yarı yarıya aşıksın!"

Oh, bu konuda yarıya kadar falan bir şey yoktu.

"Kardeşim." Ryan yavaşça başını salladı. "Kadınla *yatmak* var, bir de onun tarafından *becerilmek* var." Keskin sözler.

Ve banyo kapısı açıldı. Çünkü...

Tabii.

Kapı açıldı ve ikisi de sesin geldiği yöne başlarını çevirdi. Delaney kapının eşiğinde duruyordu, saçları ıslaktı, kot pantolon, beyaz spor ayakkabılar ve yumuşak, mavi bir gömlek giymişti. Makyajsızdı ve dolgun dudakları titriyordu. Nash, onun ne kadarını duyduğunu merak etti ve nefesini tuttuğunu fark etti.

Ama Ryan'ın sesi çok gürültülüdür.

"Harika bir fikrim var." Delaney'nin dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi ama gözlerine hiç ulaşmadı. "İkiniz de benim korumam olmayın, ne dersiniz? Kulağa hoş geliyor mu? Harika." Omuzlarını dikleştirdi. "Şimdi patronunuzla görüşmek istiyorum, lütfen. Çok teşekkürler."

Nash derin bir nefes aldı. "Ryan?"

"Selam, dostum?"

"Hemen defol buradan."

Ryan kapıya doğru yürüdü. "Hemen defolup gidiyorum." Eşiği geçti ve kapı kolunu tuttu. "Yine de, pişman olabileceğin hiçbir şey yapmaman gerektiğini sana uyarmakla yükümlü hissediyorum."

"Kapat şu lanet kapıyı."

Ryan kapıyı kapattı. Sonunda. Kardeşi o yatak odasından çıkmıştı. Nash, Delaney ile baş başa kalmıştı. Uzun zaman önce sevdiği ve kaybettiği kadınla baş başa. Belki de bu konuyu bir kez daha netleştirmeleri gerekiyordu

belki de itiraf edip uzun zamandır sakladığı sırları açığa çıkarması gerekiyordu ya da...

"Siktir et." O orada dururken, güzel ve cesur, onu *acı içinde* bırakırken, ona doğru atıldı.

Kızın gözleri şaşkınlıkla açılrsa da, Nash ona doğru eğildi. Eli, kızın çenesinin kıvrımının altına kaydı. Başını geriye doğru eğdi, eğildi ve onu tattı.

Onu özlemiştim.

Çok uzun yıllar geçmişti.

Onu arzuluyordum.

Uyandığında onu özleyerek geçirdiği o kadar çok gece. Ona

.

Onu istiyorum.

Onun elinden tekrar kayıp gitmesine izin veremezdi. Ne yapması gerekiyorsa ne yapması gerekiyorsa, ne pahasına olursa olsun, hangi sınırları aşması gerekiyorsa, hangi yalanları söylemesi gerekiyorsa ya da hangi kuralları çiğnemesi gerekiyorsa, yapacaktı.

Onu bırakmayacağım.

Asla, bir daha asla.

Kız, ellerini uzatıp onun kollarını sımsıkı kavradı. Şaşkınlıkla dudaklarını araladı ve ağzına hafifçe bir inilti kaçırdı; evet, onu öpmek için yanlış bir zaman olduğunu biliyordu. Yanlış zaman. Yanlış yer. Her şey yanlıştı.

Ama umursamadı.

O ona sahipti. Onu öpüyordu. *Onu tekrar sahipleneceğim.*

Onun kendisini itip kakacağını düşündü. Belki de kasıklarına diz atıp ona dokunmamasını söyleyecekti. Zaten cehennemi yaşamıştı ve onun yaptıkları... Bunlar kesinlikle bir beyefendinin yapacağı şeyler değildi.

Ama Delaney ağzını daha da açtı.

Dili onun diline dokundu. İçinden bir inilti çıkarken ona karşılık verdi. Ona karşılık verdi. Tutku tutkuya. Şehvet şehvete. Acı çeken arzuya acı çeken arzu, ve kontrolü kırıldı.

Elleri hızla beline indi. Onu kaldırırken parmakları ona sıkıca sarıldı ve bacakları tıpkı eskiden olduğu gibi kalçalarının etrafına dolandı. Bir ömür önce. Ve birdenbire sanki hiç

Zaman akıp gitmişti. Sanki daha dün gibi geliyordu; aklını yitirip onu defalarca, defalarca, defalarca *almış olduğu* o an.

Aleti öne doğru itildi. İçine girmek istiyordu. Onun sıkı çekirdeği olan cennete dalmak ve sıcak cennetin etrafını sardığını hissetmek istiyordu. Nash, onun boşalmasının dalgalarını hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Vücudunun ıslak, sıkı kucaklamasını. Tırnaklarının sırtını tırmalamasını ve vücudunun onun için titremesini istiyordu.

İleri adım attı. Onu öpmeye devam ederken, onu kendi vücudu ile duvar arasına sıkıştırdı. Çılgınca. Umutsuzca. Kalbi hızla atıyordu. Kasları gerildi. Penis talep ediyordu.

Al. Al.

Al.

"Hey!" Ryan'ın kısa bir süre önce kapattığı kapının diğer tarafından bir bağırış geldi. "Beni *duyuyor* musun?" Kapıyı tekrar yumrukladı.

Nash, Ryan'ın ne kadar süredir kapıyı yumrukladığını merak etti.

"Patron, korumalarıyla birlikte az önce geldi. Şu anda kulübeye yaklaşıyorlar. Sen ve Delaney hemen aşağı inmelisiniz. Hadi bu işi halledelim." Bir başka şiddetli vuruş.

Nash başını kaldırdı.

Delaney gözlerini açtığında kalın kirpikleri titredi. Yanakları kızarmıştı. Dudakları, onun dudaklarından dolayı kırmızı ve şişmişti. Sanki az önce iyice öpülmüş gibi görünüyordu.

Onun iyice sikilmesini istiyorum.

Nefesi hızlanmıştı ve bakışları Nash'inkilerle buluştu.

Lanet olsun. "Özür dilemeliyim," diye başladı, sesi kaba, çok hırıltılıydı.

Kız bekledi.

"Ama seni öptüğüm için üzgün değilim." Sanki bunun için üzülebirmiş gibi. Asla. Hiçbir şekilde.

"Bu... özür sayılmaz."

"*Seni daha önce bırakmış olduğum için özür dilerim.*" İşte. Gerçek bir özür. İçten gelen bir özür. "*Seni tekrar bulmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.*"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nash?"

"Sana bir koruma tutacağım." Yaklaşan toplantıda tartışmaya açık olmayan tek konu buydu. Peki bir diğeri neydi? "O kişi ben olacağım." Çünkü kimse onu benden daha iyi koruyamazdı.

Kimse onun vücudunu daha iyi tanıımıyordu.

Her bir santimini. Onun her santimini biliyorum. Onu öptüm. Ona dokundum.

Ve...

Ayrıca onun için öldürmeye de fazlasıyla hazırды.

O yüzden, Ryan'ın teklifini siktir et. Delaney'nin korunması söz konusu olduğunda, yetki Nash'te olacaktı.

Yedinci Bölüm

Jezebel Jenkins'i beklemiyordu.

Ryan'ın, Delaney'in Nash'i *mahvedeceğinden* korktuğunu ve görünüşe göre Nash'in onu *becermesi* gerektiğini duyduktan on dakika sonra, Delaney ahşap bir kulübenin oturma odasında oturuyordu. Nash'in ona söylediğine göre, bu kulübe Tennessee'de bulunuyordu. En üst düzey güvenlik sistemine sahip güvenli bir ev.

Delaney, sırtını dik tutmaya çalışırken ellerini uyluklarının üstüne bastırdı. Sanki az önce yukarıda Nash'le öpüşüyormuş gibi mi görünüyordu? Dudakları şişmiş miydi? Yanakları kızarmış mıydı?

Onu durdurabilirdi. Sadece "hayır" deseydi, o da geri çekilirdi. Öyle mi yapmıştı? Hayır. Bunun yerine, ona elinden geldiğince sıkıca sarılmıştı. Delaney, içindeki tüm tutkuyla onu öpmüştü.

Kontrolünü kaybetmiş ve Nash'e karşı her zaman hissettiği o saf arzuya teslim olmuştu. Cidden, bunca zaman geçtikten sonra, o arzunun biraz azalması gerekmez miydi? Ama azalmamıştı. O büyük, güçlü ellerini ona koymuş, o yaramaz ağzını dudaklarına değdirmişti ve o neredeyse içten içe patlamıştı.

Arzu, diğer tüm düşünceleri silip süpürmüştü. O sadece onu öpmek istemişti. Kalbinin hiç kırılmamış gibi davranmak istemişti. Onun hâlâ onu önemseydiğini. Birlikte bir şansları olduğunu.

Ve sonra Ryan kapıyı yumruklamıştı. Ve o da merdivenlerden aşağı koşarak... patronlarıyla olan bu toplantıya gitmek zorunda kalmıştı.

Jezebel Jenkins, iki korumayla birlikte kabine girmişti; her iki adam da fiziksel olarak Jezebel'in minyon vücudunu gölgede bırakıyordu. Kadın altmışlı yaşlarının başında görünüyordu. Karanlık saçlarında soluk gri teller görünüyordu; saçları ensesinde sıkı bir topuz haline getirilmişti. Kadın, bir balerinden beklenecek

. Peki ya bakışları? O karanlık buz gibi soğuktu.

Yüzünde çok az çizgi görünüyordu. Sadece kararlılık.

Zeka. Hesaplılık.

Delaney'nin önünde durdu. "Ülken için ölmeye hazır mısın?"

Delaney ağzını açtı. Bu soru tam anlamıyla hiçbir yerden gelmemişti.

"Onun ölmesi gündemde değil," diye bağırdı Nash, Delaney cevap veremeden. "Hadi ama Jez, o bir sivil. Onu ateş hattından uzaklaştırıp bir eylem planı yapalım."

Jez, bakışlarını Nash'e çevirdi. "Eylem planı o."

Delaney bu sözleri pek hoş karşılamadı. Dudaklarını ıslattı ve Nash'in tadını aldığını hissetti. *Onunla öpüşmemeliydim.*

Ama öpüşmüştü ve vücudu hâlâ ağrıyordu. Uylukları titriyordu. *Bacaklarımı ona dolamıştım. Ağır penisi bana doğru itilmişti. O da beni en az benim onu istediğim kadar istiyordu.*

Bu tür düşüncelere dalmak için hiç de uygun bir zaman değildi.

Jezebel'in kömür karası bakışları ona geri döndü. "Damadın, Nash'le kaldığınız motele kadar izini sürdü. Kurt Wellington'ın seni geri almak için çaresiz olduğunu gösteren istihbaratım var." Nash'i belirsiz bir şekilde işaret etti. "Şu anki emir, Nash'in ortadan kaldırılması. Görür görmez vurulması. Bıçaklanması. Parçalanması. Ne olursa." Sesinde hiçbir aksan yoktu. Yüzünde hiçbir duygu görünmüyordu.

Ama Delaney'in içinde pek çok duygu kabarıyordu. En güçlü duygu korkuydu. Onu öfke izliyordu. "Nash ölemez!" Kurt onun parçalanmasını mı istemişti? Bu da ne biçim bir cehennemdi?

"Ölmeyi planlamıyorum," diye homurdandı Nash. "Jez, onu manipüle etmeye çalışıyorsun."

"Ben manipüle edecek türden biri miyim?" diye sordu Jezebel, masumca gözlerini kırıştıtarak. "Benim hakkımda nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin? Bu canımı yakıyor. Hem de çok." Küçük inci küpeler, taktığı tek takıydı.

Ryan, Jezebel'in cevabına burun kıvırdı. Sonra kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Jezebel ona hızlıca bir bakış attı. "Seni eğlendiren bir şey mi var? Parçalanma fikri mi?"

Başını salladı. "Gülüyordum çünkü, elbette, sen kimseyi manipüle etmezsin. Sen değil, Jez. Neden böyle bir şey yapasın *ki*?"

Jezebel başını salladı. Dikkatini tekrar Delaney'e çevirdi. "Kurt Wellington seni geri istiyor, canlı olarak."

Buna gelince... "Aslında onun istediğinin ben olduğumu sanmıyorum. Sanırım o daha çok mirasımla ilgileniyor."

"Çünkü büyükbabanın suç faaliyetleri ona fayda sağlayacak mı? Evet, sanırım bu senin cazibeni artıran unsurlardan biri olabilir."

Harika. Demek büyükbabasının suç unsurlarıyla iş birliği yaptığı artık herkesin malumu mu olmuştu? Neden kimse bu durumu ona çok daha önce söylememişti?

CIA ailesini mi izliyordu? *Onu mu*? Ve ne zamandır? Endişeli ve dehşete kapılmış bir şekilde Nash'e bir bakış attı, ama onun taş gibi yüz ifadesi ona hiçbir şey söylemedi. Midesi düğümlenirken, bir kez daha Jezebel'e odaklandı.

"Wellington'ın mirasınızın ona sağlayacağı faydalara ilgi duyduğuna kesinlikle inanıyorum, ama bence burada daha fazlası var. Bence..." Jezebel gülümsedi. Delaney'in omurgasından bir ürperti geçiren, geniş, hesaplı bir sırıtış. "Bence onun zayıf noktasını bulduk."

"Hayır." Nash öne atıldı. "Bu olmayacak. Unut gitsin."

"Ne olmuyor?" Delaney konuşmanın akışını kaçırmıştı. Kanepede oturmak ona iyi gelmiyordu. Herkes ona tepeden bakıyordu ve kendini küçük, korkmuş ve sadece... *hayır* hissetmişti. Delaney ayağa fırladı. "Lütfen biri bana tam olarak ne olduğunu açıklayabilir mi?" Konuşmanın "Ülken için ölür müsün?" kısmına geri dönmek istemiyordu ama bazı cevaplar harika olurdu.

"Nişanlın çok tehlikeli bir adam," dedi Jezebel. "Eğer durdurulmazsa, öldürmeye, kaçırmaya,

, uyuşturucu ihraç etmeye ve genel olarak dünyayı çok tehlikeli bir yer haline getirmeye devam edecek."

"Eski nişanlım," diye düzeltti. "Eski. Hem de çok eski." Nash, Delaney'nin yanındaydı.

Ryan, sağdaki kitaplığın yanına yaslanarak, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde onları izliyordu.

Jezebel'e kulübeye eşlik eden iki adam—ikisi de uzun boylu, formda, koyu renk giysiler giymiş ve kalçalarında tabanca kılıfları olan—kapının yanında, tetikte bekliyorlardı.

"Wellington'u kontrolsüz bırakmak istemezsin, değil mi?" diye sordu Jezebel.

"Hayır mı?" Bu doğru cevap gibi geldi. "Hayır." Daha iyi. Daha kesin. Çünkü o, başka kimsenin tehlikeye girmesini, kaçırılmasını, öldürülmesini yüzde yüz istemiyordu.

"Harika. O zaman onun seni bulmasına izin vereceksin, işlerini izleyeceksin ve Kurt Wellington'un aslında Typhon olarak bilinen suç dehası olduğunu kesin olarak kanıtlamak için gerekli delilleri toplayacağız," diye Jez memnuniyetle sonlandırdı. "Umarım birkaç ay içinde sonuçlandırabileceğimiz bir operasyon olacak."

Ne, ne, *ne*? "Ona geri dönmemi mi istiyorsun?" Onu bir dolaba kilitleyen, yanından bıçaklayan ve balayında onu denizin dibine göndereceğine söz veren adama mı? Ona mı?

Hayır. Jezebel'i yanlış anlamış olmalıydı.

"Şey." Jezebel gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Şey" *hayır* anlamına gelmiyordu. Jezebel başını salladı.

Delaney'in içinden bir korku dalgası geçti. "Beni *öldürecek!*" Bu, Nash'in patronundan beklediği yanıt değildi. Nash'in, Kurt'un gözünün önünde bir adamı öldürdüğüyle ilgili kendisine anlattığı tüm bilgileri Jezebel ve Ryan'a aktardığını biliyordu. Tanıklığını yapmasının Kurt'u hapse attırmak için yeterli olacağını düşünmüştü. Delaney, milyonlarca yıl geçse de böyle bir gelişmeyi beklemiyordu. "Eğer ona gidersem, beni öldürecek! İstihbarat toplamak falan olmayacak." Sanki onun hakkında nasıl bilgi toplayacağını biliyormuş gibi. "Sadece ben öleceğim!" Muhtemelen çok acı verici bir şekilde.

"Sanmıyorum." Jezebel hiç umursamadan konuştu. "Bence sana duygusal bir bağ kurdu. Eğer Wellington—Kurt—seni öldürmek isteseydi, seni kiliseden dışarı taşıırken vurabilirdi ya da adamlarından birine bu işi yaptırabilirdi. Yapmadı. Hayattasın, yani..." O hesapçı sırtış yine yüzünde belirdi. "Bu da seni benim için son derece yararlı kılıyor."

Nash, elini Delaney'in bileğine doladı. "Hayır." Onu kendine doğru çekti. Arkasına aldı. "Delaney'in hayatını tehlikeye atmayacağız."

Güzel. Harika. Muhteşem bir tepki. Hayatının tehlikeye atılmasını istemiyordu. Kurt'un bir hücreye atılmasını istiyordu ve Delaney güvende olmak istiyordu. "Ona karşı suç duyurusunda bulunamaz mıyım? Yaptığı şeyleri ifade edemez miyim? Onu yaparken gördüklerimi?" Bu nasıl yeterli olmazdı ki?

"Elbette, suç duyurusunda bulunabilirsin." Jezebel'in yumuşak sesi.

Delaney, Nash'in arkasından bakmak için boynunu uzattı. Jezebel'e bakmak için.

"Ve sonra o, rüzgârla birlikte ortadan kaybolacak, tıpkı..." Jezebel parmaklarını şıklattı. "Böyle. Adamın muhtemelen en az bir düzine pasaportu vardır, hepsi de farklı takma adlarla. Kolluk kuvvetleri ona ulaşmadan çok önce ortadan kaybolacak, sonra da zamanını bekleyecek ve sonunda ya seni kaçırmamanın ya da öldürmenin bir yolunu bulacak."

Jezebel kesinlikle lafını esirgemiyordu. "Ölmek istemem."

"Hmm."

Ayrıca onu öldürmek isteyen adamın yanına *dönmemeyi* de tercih ederdi. "Kurt'a dönmek bana hiç mantıklı gelmiyor." O odadaki kimseye nasıl mantıklı gelebilir ki? "Kaçtığımı biliyor—kendi isteğimle. Kilisede Nash'e koştum. Uzaklaşmak için sabırsızlanıyordum. Kurt'a karşı garip bir zaafım olduğunu düşünebilirsiniz, ama bu doğru değil. Kurt'un zaafı yoktur."

"Katılmıyorum." Düz bir sesle. Sonra Jezebel boğazını temizledi. "Nash."

Nash hâlâ Delaney'in önünde koruyucu bir şekilde duruyordu ve Delaney hâlâ onun iri vücudunun etrafında başını uzatıp bakıyordu.

"Varlığı geri getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Jezebel ona.

Oh, bir dakika, o artık bir *varlık* mıydı? Kulağa kötü geliyordu. Delaney, patronunu daha iyi görebilmek için Nash'in arkasından biraz daha uzandı.

"Ama sanırım buradaki işin bitti," diye devam etti Jezebel, başını Nash'e doğru asil bir şekilde eğerek. "Kilisedeki olay yüzünden

, kilisedeki olay yüzünden, bu yüzden bu durumdan uzaklaşman en iyisi."

"Hayır," diye karşılık verdi Nash.

"Evet," dedi Delaney aynı anda.

Nash aniden ona döndü. "Ne?"

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, ama Delaney yine "Evet" dedi. Çünkü bu söylenmeliydi. O korunmalıydı. Onun sırtına bir hedef işareti konmasını istemiyordu.

"Evet, ne?" diye sordu adam sertçe.

"Evet, bu durumdan uzaklaşmalısın." Sesi titriyordu ama sözleri söyledi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim, ama benimle kalamazsın. Üzerinde bir hedef işareti varken olmaz." Onun yüzünden oraya konmuş bir hedef işareti. Bu, Jezebel ile tamamen aynı fikirde oldukları tek konuydu. "Gitmelisin. Benden çok, çok uzağa gitmelisin. Mümkün olduğunca çabuk."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Ciddi misin?" Ciddiydi. Delaney başını salladı.

Ryan boğazını temizledi. "Sana daha önce de söyledim, koruma görevini ben üstlenebilirim. Git, Nash. Ona ben göz kulak olurum."

Jezebel'in planına bakılırsa, kimse ona göz kulak olmayacaktı. *Kadın beni Kurt'a geri göndermek istiyor. O plana uyarsam, ölümüne yürümekle aynı şey olur.*

Belki de Delaney kendi planını yapmalıydı. Kaçmayı içeren bir plan... *tek başıma.* Ve arkama bakmadan.

Jezebel homurdandı. "Gidebilirsin, Nash. Kendi güvenliğin için buradan ayrılman gerekiyor. Berlin'de senin özel becerilerine ihtiyaç duyulacak bir dava bekliyor."

İşte bu kadar. Nash gidecekti. Ve belki o gittikten sonra, kendi kaçışını planlayabilirdi. Kullanabileceği bazı kaynakları ve bağlantıları vardı. Birkaç kişi—bazıları biraz şüpheli—ona borçluydu.

"Hayatta olmaz," dedi Nash, çok net bir şekilde. "Onu o pisliğin yanına geri göndermeyeceğiz. Başka bir plan yap, çünkü Kurt'un yanına dönerse, onu bir daha canlı göremeyeceğiz. Onu parçalar halinde bulacağız, tıpkı onun diğer kurbanlarını bulduğumuz gibi."

Parçalar halinde mi? Delaney gözlerini kapattı. Göğsü ağrıyordu. Nefes almayı unutmamak için kendine hatırlatması gerekiyordu.

"O bir sivil." Nash'in sesinde bir parça öfke vardı. "Onunla baş edemez. Bu, bir kuzuyu aslanın inine sızdırmak gibi bir şey."

"Sanırım başka bir seçenek daha *var*," diye düşündü Jezebel.

Gözleri birden açıldı. "Başka bir seçeneği duymak *isterim*. Parçalar halinde bulunmamı gerektirmeyen bir seçenek. Gerçi, bilginiz olsun, Kurt bana suda bir mezar vaat etmişti. Parçalanmaktan hiç söz etmedi."

Bir an için, Jezebel'in karanlık gözlerinde bir parıltı gördü. Sanki... sanki...

Bu sahneyi kesinlikle manipüle ediyor. Beni gizli göreve göndermeyi hiç düşünmediğini sanmıyorum. Beni korkutmaya çalışıyor. Neden? Ne gereksiz bir taktik. Delaney'in yeterince korktuğunu anlamadı mı bu kadın? Ek korkutma taktiklerine gerek yoktu. Tam bir abartı.

"Eğer ona geri dönmek istemiyorsan, Kurt Wellington'ı açık alana çekebilirsin. Onu kontrolünü kaybetmeye zorlayabilir, savunmasız kalmasına neden olacak riskler almasını sağlayabilir ve onu tuzağa düşürmemizi sağlayabilirsin."

"Onu tuzağa düşürmek," diye tekrarladı Delaney. "Harika. Bu planı çok daha fazla tercih ederim." Jezebel bunu en başta söylemeliydi. Ama... "Onu nasıl *tuzağa düşürmemi* istiyorsun?" Başını salladı, kuruyan saçları omuzlarına döküldü. "Yani, o zaten beni avlamıyor mu? Saklandığım yerden çıkayım mı? Kırmızı bayrak sallayıp ona 'Gel de yakala beni' diye bağırayım mı? Bu senin için işe yarar mı? Üzgünüm ama casusluk işinde yeniyim ve bunun nasıl işlediğine dair hiçbir fikrim yok."

"Ve korkmuşken mizah yapıyor," diye mırıldandı Nash.

"Suçluyum," diye fısıldadı Delaney.

Jezebel dudaklarını büzdü. "Plan B'nin işe yaraması için kırmızı bayrak gerekli olacak."

Plan B. Bu kadının kafasında kaç tane plan dönüyordu acaba?

"Lojistik konusuna girmeden önce..." Jezebel odada yavaşça dolaşmaya başladı. Düşünceli bakışları Delaney'in üzerine kaydı. "Kurt'un yanına

bize karşı kullanabileceğimiz ek istihbarat elde etmek için bir süre onunla birlikte çalışmak istemediğinden kesinlikle emin misin?"

"O piş kurusuyla yatmayacak," diye homurdandı Nash.

Jezebel gözlerini kırptı. "Sanırım 'katılmak' demiştim.

'Yatmak' değil."

"İkisini de yapmayacak," diye karşılık verdi Nash.

Ama Jezebel, Delaney'e baktı. "Seçim senin, canım. Sonuçta bu senin hayatın."

Evet, yaşamaya devam etmeyi tercih edeceği bir hayat. "Plan B hakkında daha fazla bilgi almak isterim."

Jezebel, bakışlarını Nash'e çevirdi. "Plan B'nin işe yaraması için, ateş hattında kalmaya razı mısın, Nash? Kurt Wellington'ın seni ne kadar çok öldürmek istediğini bilirken?"

Ryan öne çıktı. "Hepinize söyledim, ben koruma olacağım. Herkesin beni duyduğunu biliyorum. Bu Nash için çok kişisel bir mesele. Senin de daha önce söylediğin gibi, Jez, bu durumdan uzaklaştırılması gerekiyor."

"Kimse beni buradan uzaklaştıramaz." Nash'in sesi kararlıydı. "Bunu deneyecek birini görmek isterim." Bir meydan okuma.

Jezebel'in gözleri parladı. "Bu konuda son şansın, Nash. Kapıdan çıkıp bir saat içinde Berlin uçağına binebilirsin."

"Delaney'i bırakmayacağım."

Tamam, o sınırları aşıyordu. Jezebel onun omzuna hafifçe vurdu.

Nash ona doğru döndü. "Hayır."

"Nash, dinle. Seni hedef tahtasına koydum. Bu, kız kardeşinden düğünümle ilgili telefonu aldığı anda beklediğinden çok daha fazlası. Çok tehlikeli."

"Sanki Berlin tehlikeli değilmiş gibi mi? Sanki diğer davalarım tehlikeli değilmiş gibi mi?" Gözleri ona parladı. "Seninle kalacağım. O orospu çocuğunu alt edebilir ve aynı zamanda seni de koruyabilirim. Anlaştık."

"Peki, kararın buysa." Jezebel'in yumuşak sesi. "Plan B için kesinlikle işe yarayacak."

Ryan küfretti. "Söyle artık Jez. Plan ne?" Nash Jezebel'e döndü.

Jezebel'in bakışları Nash ile Delaney arasında gidip geldi. "Siz ikiniz, çok uzun yıllar önce bir ilişkiniz vardı."

Delaney yine ona dokundu. "Ona mı söyledin?"

Çenesi sıkıştı.

"Bir kişinin acı verici sırlarını ortaya çıkarmakta çok iyiyim," dedi Jezebel, kanepenin önünde volta atarken. "Bu konuda inanılmaz derecede becerikliyim." Hafifçe burnunu çekti. "Kurt'un da senin geçmiş ilişkinizi ortaya çıkaracağından eminim. Ne de olsa, onun da oldukça becerikli olduğu söyleniyor."

Tamam, sanki Jezebel Kurt'a hayranmış gibi geliyordu. Korkutucu.

"İkinizin eskiden sevgili olduğunuzu öğrenecek," diye devam etti Jezebel.

Delaney yanaklarında bir sıcaklık hissetti.

Jezebel volta atmayı bıraktı ve Delaney'den yaklaşık iki adım uzaklıkta durdu. "Eski sevgilini seni kurtarması için çağırdığını düşünecek. Bu onu kesinlikle çok kızdıracak. Eski sevgilinin seni kiliseden taşıdığını fark ettiğinde gururunu iyice incit."

Öfkeli bir Kurt, hiç de iyi bir şey değildi.

"Seni geri istiyor." Jezebel zaten dik olan omuzlarını daha da dikleştirdi. "Ve seni geri almak için savaşıacak. Ama onu bizim sahamıza çekmeliyiz. Onu yakalamak için ağ atarken körü körüne koşmamalıyız. Onu tamamen kontrol edebileceğimiz bir duruma sokmalıyız."

Bu yer tam olarak neresi olacaktı? "Seni geri istiyor."

Jezebel bu noktayı tekrar edip duruyordu.

"Senin için gelecek. Onu ortaya çıkarmalı ve ışığa doğru yürümesini sağlamalıyız. Günahlarının bedelini ödetmeliyiz. Ve günah için inşa edilmiş bir şehirden daha iyi bir yer olabilir mi?"

Delaney anlamaya çalışıyordu. Gerçekten, içtenlikle çalışıyordu. *Günah Şehri*. "Vegas mı? Şu anda Vegas'tan mı bahsediyorsun?"

"Hmm." Jezebel başını salladı. "Kurt, eski sevgilinle evlenmek için Vegas'a kaçtığını öğrendiğinde, seni durdurmak için koşarak gelecektir. O kadar öfkelenecek ki, mantıklı düşünemeyecek. Gereksiz riskler alacak. Hatalar yapacak."

Delaney bir adım geri attı. Sonra bir adım daha. "Ciddi olamazsın." Hâlâ rüya mı görüyordu? Hâlâ yukarıda yatakta mı uyuyordu? Çünkü bu kadının, Delaney ve Nash'in evlenmek için Vegas'a kaçmalarını önerdiği imkansızdı.

"Kurt Wellington uluslararası bir suçlu. Şu anda onu Amerikan topraklarında bulduğumuz için şanslıyız."

Kurt, sadece düğünleri yüzünden Amerikan topraklarındaydı. Normalde Milano'da yaşıyordu, ama tıpkı Delaney gibi doğuştan Amerikalıydı ve çok uzun zaman önce büyüdüğü şehirde evlenmek istemişti.

"Ortadan kayboldu. Elde ettiğim bilgilere göre izi kayboldu. Ama hâlâ *senin* peşinde. Yani Vegas'a gittiğini öğrendiğinde, o da oraya gidecektir. Nash, Kurt'un seninle olan düğününü engellediği için, Kurt'un Nash'in seninle evlenmesini engellemek isteyeceğini düşünüyorum."

"Sen..." Bir adım daha geri attı. O kulübeden kaçmayı ciddi ciddi düşünüyordu. "Vegas'a gidip Nash'le evlenmemi mi istiyorsun?"

"*Görünüşte* evlen. Töreni sahte yapabiliriz." Jezebel hiç umursamıyor gibiydi. "Ya da gerçek olabilir ve daha sonra iptal ettirebiliriz. Lütfen sakın ol. Senden Ajan Quinn'le yatmanı istemiyorum ya."

Dört çılgın adım geriye.

Ajan Quinn'le yatmak. Delaney yüzü kızarmış ve çok terlemiş olduğu için kendini yelpazeledi.

"O senin peşine düşecek. Başka bir adamla evlenmeni engellemek için ne gerekiyorsa yapacağına inanıyorum."

Delaney boğazındaki yumruyu yuttu. "Bana 'gerekli her şeyi' tanımlar mısın? Bunu yaparsan çok yardımcı olur."

"Seni kaçırarak. Nash'e saldırarak. Yasaları çiğneyecek." Omuz silkti. "Ve biz onu suçüstü yakalayacağız. *Suçunu* kanıtlayacağız. Her şeyi izleyip kaydedeceğiz ve kaçma ya da mahkumiyetten kurtulma şansı kalmayacak."

"Tabii onu suçüstü yakalarsanız." Delaney midesindeki düğümlerden nefret ediyordu. "Tabii o, bilemiyorum,

beni kaçırp, muhtemelen Nash'i öldürmeyi başaramazsa tabii."

"Beni öldürmez." Nash'in sesi tam bir kesinlik içeriyordu. "Ve seni benden ayırmayacak."

"Elbette bir C Planı da var," dedi Jezebel.

"Plan C," diye nefes nefese söyledi Delaney. *Twilight Zone'da mıyım ben?* Plan C diğer iki seçenekten daha iyi olmalıydı, değil mi? *Lütfen, daha iyi olsun.*

Jezebel'in yüzü sertleşti. Kapının yanında duran iki adama işaret etti. Adamlar hemen yerlerini değiştirip öne doğru atıldılar. "Seni şu anda koruyucu gözaltına alıyorum," dedi Jezebel. "Muhafızlarım ve ben sizi güvenli bir yere götüreceğiz. Kurt Wellington'ı bulmak için bir ekip kurana kadar orada kalacaksınız. Kurt Wellington bulunup yakalandığında — umarım büyük bir can kaybı olmadan — yargılama sürecine başlayacağız. Ancak, tekrar söylüyorum, onu bulmak imkansız olabilir. Onu aradığımızı anladığında ortadan kaybolacağını tahmin ediyorum."

Doğru. Tüm o pasaportlar ve uluslararası suç bağlantıları yüzünden.

Delaney'in başı ağrıyordu. "Olumlu düşünelim ve onu yakaladığınızı varsayalım. O zaman ne olacak?"

"Sözde öldürülen adamın cesedi olmadığı için, duruşma tamamen senin verebileceğin ifadeye dayanacak."

"Uh, 'sözde' diye bir şey yok. Kurt onu öldürdü! Cinayeti kendi gözlerimle gördüm!" Başındaki zonklama şiddetlendi.

"Ama ceset yok ve senin sözüne karşı Kurt'un sözü olacak. Tıpkı Kurt'un seni dolaba hapsettiği ve bıçakla saldırdığı iddiasında olduğu gibi, senin sözüne karşı Kurt'un sözü olacak."

Jezebel, pek çok bilgi konusunda kesinlikle ayrıntılı bir şekilde bilgilendirilmişti. Nash, Delaney uyurken kadına son gelişmeleri anlatmış olmalıydı. Anlaşılan o ki, oldukça önemli gelişmelermiş. "Kurt'ün bir adamı öldürdüğünü *gördüm*. Cinayeti kendi gözlerimle izledim."

"Peki cesedin nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jezebel. Delaney başını salladı.

“Cesedin olmaması davayı çok daha zor hale getiriyor. Ayrıca kurbanın kimliğini de bilmiyoruz.” Bir duraklama. “Değil mi?”

“Onu tarif edebilirim. Kumral saçlı, mavi gözlü, yanaklarında sakal izi var. Çenesinin altında bir yara izi var.” Yeri göstermek için kendi çenesini işaret etti. “Boyunu bilmiyorum çünkü ayakta değildi. Orta yapılı.” Eli düştü. “Korkmuştu. Çok korkmuştu. Yaşamak için yalvarıyordu ve Kurt...” Delaney durdu. O silahlı saldırının anısı zihninde çok canlıydı.

Jezebel ona doğru ilerledi. Delaney’in elini tuttu. Elini kaldırdı. Bileklerindeki izlere baktı. “Yaralarını fotoğraflamalıyız.” Sert bir sesle. “Bir kayıt tut. Tam bir ifade al. En azından, ona saldırı suçundan dava açabiliriz.”

Saldırı. “Peki Kurt, bana saldırıdan suçlu bulunursa ne kadar hapis yatacak?”

Jezebel ona bakakaldı. “Duruşmasında çok, çok iyi bir avukatı olacak. Üstelik duruşma, onu gerçekten yakalayabilmemize bağlı. Dediğim gibi, Kurt kolayca ortadan kaybolabilmek için bolca pasaport ve bağlantıya sahip olacak.”

“Ortadan kaybolmak...” Delaney derin bir nefes aldı. “Ve başka bir yerde, başka birini öldürmeye gitmek.”

Jezebel onu bıraktı. “O böyle yapar.”

“Tabii ona geri dönüp kanıt toplamazsam.” Jezebel’in ilk önerisi. Plan A.

Nash'ten bir homurtu yükseldi. “Bunu yapmayacaksın.” Nash kararlıydı. “Ona geri dönersen, hiçbir koruman kalmaz. Seni öldürür.”

"Ama... ama Jezebel dedi ki..."

"Peki." Nash'in gözleri öfkeyle doluydu. "Belki seni hemen öldürmez. Belki de, *hiçbir eğitimi olmayan* sıradan bir *sivil* olarak, bir şekilde bize ona karşı kullanabileceğimiz istihbarat göndermeyi başarırın. Sonra o neler olduğunu anlar ve seni ortadan kaldırır. Belki de sadece seni kaçıtır. Seni ülke dışına çıkarabilir ve yardım isteyebileceğin kimse kalmayabilir. Çünkü ortadan kaybolursun ve CIA bile seni bir daha asla bulamaz. *Ben de* seni bir daha asla bulamam.”

Evet, Plan A'yı tüyler ürpertici bir hale getirmişti. "O zaman sanırım ikinci kapının arkasındakini se e e im, lütfen."

"Ne?"

Omuzlarını geriye attı. "Plan B." Bakışları onunkilerden ayrılmadı. "Nash, benimle evlenir misin?"

Sekizinci Bölüm

“KARIM NEREDE?” Kurt Wellington’ın içinde öfke kıvrılıp kabarıyordu. Bu saatte balayında olmalıydı. *Sonunda* Delaney’le sevişiyor olmalıydı.

Sabırlı bir erkek arkadaş rolünü oynamıştı. Onu şarapla ağırlamıştı. Onu yemeğe çıkarmıştı. Mükemmel bir beyefendi olmuştu.

Tamam, *peki*, sonuna kadar mükemmeldi. Ama o silahlı olayın ortasına girmiş olması onun suçu muydu? Kadının orada olması gerekmiyordu. Ona daha sonra buluşacağını özellikle *söylemişti*. Onu şaşırtmak istediğini nereden bilebilirdi ki? Ama tam da Kurt'un, ihanetini öğrenemeyeceğini *sanan* bir pisliği infaz etmek üzereyken, en sevdiği viski şişesini elinde tutarak ortaya çıkmıştı.

Şişeyi düşürdü. Şişe paramparça oldu. Kurt hızla dönüp onu vurmak *üzereydi*, ama Delaney ileri atılıp cehenneme biletini kazanan o aptalı kurtarmaya çalışırken kendini durdurdu.

Delaney, kurtarmak için mücadele ettiği adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tipik Delaney. Yumuşak kalpli. Aptalca seçimler.

Şimdiye kadar benimle evlenmiş olmalıydı.

Ve tamam, onu bağlayıp dolaba kilitleyerek *belki de* haddini aştığını görebiliyordu. Ama sadece onu hizaya getirmeye çalışıyordu. Kilisede bıçağı kullanmasının nedeni de buydu. Çok derine saplamamıştı. Derisini zar zor yırtmıştı.

O beni terk etti.

Bu onu delirtiyordu. Muhteşem gelinini *geri* istiyordu.

Onu ve servetini.

Delaney... Onda başından beri onu kışkırtan bir şey vardı. Sanki bir parçasını saklıyormuş gibi hissetmişti ve

onun tüm savunma mekanizmalarını yıkmaya kararlıydı. Hayatında her zaman istediği her şeye sahip olmuştu. Ulaşılamaz hiçbir şey yoktu. Ama Delaney... onun bir parçası sanki tam da onun ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Artık nedenini biliyordu.

Kilisede o piç kimdi, aşkım?

Onun koştığı adam. Onun için savaşan adam. Kurnaz, kurnaz Delaney.

Yakında ölecek olan adam.

Motelin resepsiyonisti kaçmıştı. Ama Kurt'un adamları onu bulmuştu. O küçük pislik şu anda önünde, kolları arkada bağlı bir sandalyede oturuyordu. Çenesinden kan damlıyordu. Korku her yerinden sızıyordu.

Delaney orada olsaydı, her ne kadar onu satmış olsa da, muhtemelen kendini çocuğun önüne atardı. Muhtemelen Kurt'un ona işkence etmemesi gerektiğini söylemeye çalışırdı.

Kurt elini sallayarak adamına resepsiyonistine tekrar yumruk atmasını işaret etti. Hemen ardından, güçlü bir yumruk o pisliğin çenesine çarptı. Kafası sağa doğru savruldu.

Ama Delaney burada değil, durmam için yalvarmıyor. Ve onu geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. İçinde bir takıntı büyüyordu.

Gururu incinmiş miydi? Belki. Çünkü kimse ona ait olanı elinden alamazdı. Ama...

Daha fazlası.

Her zaman istediğimi alırım.

"Dur! Lütfen!" Adamın ağzından kan fışkırdı. "Sana her şeyi anlattım! Onu kaçırdı... gitti... *lütfen!*"

Kurt avının etrafında dönmeye başladı. "Başta tek başına geldiğini, odayı ikisi için ayırttığını söylemiştin, değil mi?"

"E-evet... Evet! İki yatak istedi... istedi. Bu yüzden yalnız olmadığını anladım."

Yani Delaney'le yatmıyor... henüz.

"İri adam, siyah saçlı, tuhaf gözlü."

Garip gözler mi? Etrafında dolaşmayı bıraktı. "Nasıl garip?"

"Renkleri farklıydı dostum! Farklı!" Sandalyesinde tüm vücudu titriyordu. "Biri kahverengi, biri mavi."

İlginç.

"Ben... ben onların motel odasına girdim. Sadece kapıyı açıyordum, işini kolaylaştırmak için."

"İşleri kolaylaştırmadın, aptal. Hiçbir şey yapmasaydın, onlar uyanmazdı. Senin yüzünden gelinim kaçtı."

Aptalın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu yüzden mi o gelinlik giyiyordu? Seninle mi evlendi?"

Hayır, tam olarak değil.

"Onu deli gibi koruyordu." Aptal, kanlı dudaklarını yaladı. "Ona nasıl baktığını görmeliydin. Adam açıkça takıntılıydı."

Kurt'un vücudu gerildi. "Öyle miydi?" Bu bir soru değildi.

"O, şey..." Adam omuzlarını kamburlaştırdı. "Tekrar dayak yemek istemiyorum..."

Kurt'un gözleri kısıldı.

"Ama, şey, o dedi ki... dedi ki... yani..." Motel görevlisi boğazını temizledi. "Ona, hiçbir amcık uğruna ölmeye değmez dedim."

Kurt'un elleri yumruk oldu.

"Ama o, şey, dedi ki... onunkisi ölmeye değermişti." Öfke Kurt'un gözünü kör etti.

Öleceksin, seni burnunu sokan piç. Peşine düşeceğim. Seni bulacağım. Seni öldüreğim.

Dokuzuncu Bölüm

"BU BERBAT BİR PLAN," diye haykırdı Ryan. "Tabii ki kimse benim fikrimi sormuyor, ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu gerçekten berbat bir plan."

Nash dönüp kardeşine öfkeyle baktı. "Destegin için teşekkürler." Delaney, Jezebel tarafından başka bir odaya götürülmüştü. Jezebel'in orada olduğunu, Delaney'i ayrıntılı bir şekilde sorguladığını ve hatta kayıt için yaralarının fotoğraflarını çektiğini biliyordu. Muhafızlar kadınlarla birlikte içeri girmişti. Muhafızlar... diğer ajanlar.

Gerginlik onu çok zorluyordu. Delaney'den ayrılmaktan hoşlanmıyordu. Nedense, ona göz kulak olması gerektiğini hissediyordu.

"Belki de onunla öpüşmek için durmasaydın, o zaman aletinle değil, kafanla düşünürdün."

Tamam. Yeter. Ryan'a doğru atıldı.

Ryan hiç de korkmuş gibi görünmüyordu. Kardeşi sadece kaşlarını kaldırdı. "Hadi ama. Bariz olanı inkar etme. O yatak odasından çıktığında ağzı şişmiş ve kızarmıştı, yanakları da parlak pembeye dönmüştü. O, az önce iyice öpülmüş bir kadın gibi görünüyordu, sen ise tek istediğin dünyadan kopup onu bayılana kadar becermekmiş gibi görünüyordun."

"Dikkat et," diye uyardı.

"Neden? Delaney'e olan takıntını hiç atlatamadığını biliyorum. Hâlâ onu kontrol etmek için gizlice dışarı çıktığını biliyorum. Bir süre önce, büyükbabasıyla buluşmasından endişelendiğin için onu Milano'ya kadar takip ettiğini bile biliyorum."

Çünkü o, Delaney'in büyükbabasının kim ve ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Nash, Delaney'in büyükbabasını yıllar önce tanmıştı. Carmello Ricci ABD'ye geldiğinde. Nash'in dairesine zorla girdiğinde... ve *bana Delaney'den uzak durmamı söylediğinde.*

Delaney...

"Onunla ben ilgilenirim," dedi Ryan.

Hayatta olmaz. "Delaney'den uzak dur."

"Onu sikmeme izin ver demedim. Ağzımdan bu kelimelerin çıktığını duydun mu? Hayır, hayır, duymadın. Dedim ki, ahem, *onunla ilgilen*. Yani, onu hayatta tutacağım. Bana güven. Jez'in bu görevde ihtiyacımız olduğunu düşündüğü her türlü aptalca kılıfı kullanacağım. Avımızı cezbedecek büyük, cesur, sallanan yem olacağım. Sen buradan defol. Ülkeyi terk et. Git gitsin."

Ayakları yere çivilenmiş gibiydi. "Onu bırakmayacağım."

"Neden olmasın?" diye sordu Ryan. "Daha önce yaptın."

Kardeşine yumruk atmak üzereyken kendini durdurdu.

Ryan ona sıırıttı. Kendinden emin. Sinir bozucu. Sadece bir kardeşin olabileceği gibi. "Ah, hâlâ canın yanıyor, değil mi? Bunca yıldır ne yapıyordun, kardeşim? Pişmanlıkla mı yaşıyordun? Ruhunu kemirip durdu mu? O sert, sert kalbinle geri dönüp her şeyi değiştirebilmeyi mi diliyorsun?"

Hiçbir fikrin yok.

"Onunla neden ayrıldığını hiç açıklamadın." Ryan ayak parmaklarının ucunda sallandı. "Neden bir an önce ateşli ve tutkuluydun da bir an sonra onu terk ettin, ama acını gördüm. *Acı çektiğini* biliyorum, bu yüzden onun da *sana* acı vermiş olması gerektiğini biliyorum. Kalbini kıran bir kadın için neden bu kadar çok riske girmeye razı oluyorsun?"

"Anlamıyorsun." Çünkü kardeşine gerçeği söylememişti. Kimseye söylememişti.

Aslında, Jezebel biliyordu. *Ve sanırım bu yüzden bu lanet olası, çılgın gizli görevi üstlenmişti.* Jezebel Jenkins soğuk ve hesaplı biriydi, aynı zamanda dünyadaki en iyi CIA eğitim subayıydı. Nash'e yardım etmişti. Yıllar önce Delaney'in dedesi hakkında onunla konuştuktan sonra ona rehberlik etmişti. Jez, o adamın gerçekte ne kadar canavar olduğunu biliyordu.

Carmello Ricci ölmeden önce, Jez onu alt etmek için çalışıyordu.

Nash de aynı şeyi yapıyordu. O adamın dünyasını paramparça etmeye çalışıyordu. Delaney'e itiraf etmesi hiç de kolay olmayacak bir şeydi bu.

"Hey, tatlım, ben bu dünyada sana kalan tek aileni yok etmek için yorulmadan çalıştım. Büyükbabanı hapse atmaya çalıştım. İmparatorluğunu yok etmeye çalıştım. Seni hiçbir şeyin kalmayacak şekilde bırakmaya çalıştım."

Bu arada, uzun zaman önce ayrılmamızın sebebi, seni takas etmemdi... Bizi takas etmiştim... Ve seni her gün özledim.

"Bana açıklay," diye talepte bulundu Ryan.

Nash ağzını açtı.

Yüksek sesli, gürültülü bir müzik ritmi odayı doldurdu.

"Lanet olsun." Ryan telefonunu çıkardı. "Agnes yine kendi müziklerini programlamış." Telefonu kulağına dayadı. "Şu anda uygun değilim."

Nash sakinleşmek için derin nefesler almaya çalıştı. İşe yaramadı. Nefesler onu sakinleştirmediydi. Bakışları sağdaki kapalı kapıya kaydı.

Jezebel bana yardım etmeye çalışıyor. Delaney ile vakit geçirmemi sağlamaya çalışıyor. Elbette, elbette, patronu da Kurt Wellington'ı alt etmeye çalışıyordu çünkü o adamın hayatının geri kalanını nemli, karanlık bir hapishanede geçirmesi gerekiyordu ama...

Sahte bir düğün yapmamıza gerek yok. İşe yarayabilecek yüzlerce başka senaryo var.

Ama Nash'e en çok istediği şeyi geri veren tek bir senaryo vardı—*Delaney.*

"Delaney hayatta. Delaney korunuyor. Ve hayır, sana bundan fazlasını söyleyemem kardeşim, çünkü bu gizli bir operasyon. Her şey yoluna girdiğinde, eminim Delaney seni arayıp her şeyi anlatacaktır. Ya da, biliyor musun? Belki de o küçük cennet parçası olan, körfezdeki evine gelip seni görebilir. Ama şimdilik, seni seviyorum kardeşim, *hoşça kal.*" Ryan telefonu kapattı ve cebine geri koydu.

Müzik hemen tekrar çalmaya başladı. Ama bu sefer müzik Nash'in telefonundan geliyordu. Aynı tiz ses. Telefonunu çıkardı ve Ryan ona sırtarak bakarken, Nash telefonu hoparlöre aldı. "Merhaba, Agnes."

"Aman Tanrım. *En sevdiğim* kardeşimle konuşmak ne kadar da rahatlatıcı," diye söze başladı.

"Hoparlördesin," diye bilgilendirdi Ryan.

"Söylediklerimin arkasındayım!" diye hemen karşılık verdi Agnes. "Çünkü *en sevdiğin* kardeş, onu aradığında telefonu yüzüne kapatmaz!"

"Ben onun en sevdiği kardeşiyim," dedi Nash, omzunu silkerek Ryan'a. "Yalan söylemiyor. Gerçek canını yaktıysa üzgünüm."

Ryan sadece iç geçirdi.

"Delaney ile konuşmam lazım," dedi Agnes. "O kadın tehlikeye ve dramaya alışık değil ve muhtemelen çıldırmak üzeredir. Birinin onu sakinleştirmesi lazım. O kişi de benim."

Aslında, Ryan yatak odasına girdiğinde attığı çığlık dışında, oldukça iyi ve garip bir şekilde kendini kontrol etmişti. Hatta motel odasındaki olayı şaşırtıcı bir sakinlikle idare etmişti. "Paniklemiyor."

Telefonda sessizlik oldu. Sonra, "Nash, *lütfen* arkadaşım Delaney ile konuşabilir miyim?"

Kahretsin. Agnes'le tanıştığı günden beri ona hiçbir şeyi reddetmemişti. Quinn ailesinin evine ilk geldiğinde, o kadar korkmuştu ki dizleri titriyordu. Orada durmuş, morluklarını giysilerinin altına saklamış ve reddedilmeyi beklemişti.

Sonra küçük bir ateş topu—ciddiyim, Agnes'in kızıl saçları o zamanlar çok parlaktı—ona doğru fırladı. Siska bacakları ve kolları vardı ve mutlu bir şekilde bağırarak kendini ona attı: "*Yeni bir ağabey! Seni sonsuza kadar seveceğim!*" Ve sevdi de.

Ama o, kız kardeşi Agnes'ti. Çocukken bile tüm kalbiyle sever, kendini tamamen adar, hayata saatte yüz mil hızla bakardı. Genel olarak bir kasırga gibiydi ve bu dünyada tam olarak istediğini elde ederdi.

"*Kararlı ol,*" diye fısıldadı Ryan.

Çünkü Ryan da Nash ile aynı zayıflığa sahipti. Nash, zorla "Üzgünüm Agnes, olmaz" demek zorunda kalsa da kardeşine başını salladı.

"Ne?"

"Yapamam." İkinci kez söylemek daha kolaydı.

Ryan ona başparmağını kaldırdı.

"Neden Delaney ile konuşamıyorum?" Sesi endişe verici bir şekilde alçalmıştı. "Bana bunun gizli bir durum olduğunu söyleme."

O da tam olarak bunu söyleyecekti. "Gizli bir durum." "Nash!"

Hem o hem de Ryan yüzlerini buruşturdular.

"Merak etme," diye onu sakinleştirdi Nash. "Tehlike geçene kadar Delaney'nin yanında kalacağım. Ne gerekiyorsa yapacağım..."

"Onunla evlenmek bile," diye Ryan çok gereksiz ve yüksek sesle araya girdi.

"...onu korumak için," diye bitirdi Nash.

Yine uğursuz bir sessizlik. Sonra, "Ryan... *onunla evlenmek* mi dedi?" Sağdaki kapı açılmaya başladı.

"Gitmem gerek," dedi Nash, Agnes'e. "Dava kapandığında seni tekrar ararım. O zamana kadar... *gizli*."

"Ama..."

Telefonu kapattı. Delaney'nin odadan çıkmasını bekliyordu. Bunun yerine, Jezebel dışarı çıktı. Arkasında kapıyı kapattı. Bakışları onunla Ryan arasında gidip geldi. "Beyler." Bir baş sallama. "Konuşmamız gerek."

Bakışları kapıya kaydı. "Delaney neden hâlâ içeride?"

"Çünkü bu konuşmayı duymasını istemiyorum." Onların yanından geçip gitti. Topuklu ayakkabıları yerde tıklatıyordu. "Benimle gelin."

Kapalı kapıya son bir kez uzun uzun baktıktan sonra, onu mutfığa kadar takip etti. O ve Ryan içeri girer girmez Jezebel arkasını döndü. Dudaklarını sıkıca kapattı ve sağ elinin parmaklarıyla uyluğuna vurmaya başladı. "Bu iş epey karmaşık bir hal alabilir," dedi Jezebel.

"Umarım olmaz," diye mırıldandı Ryan. "Boktan durumlardan nefret ederim. En sevmediğim türden durumlardır."

Jezebel, gözlerini Nash'e dikmişti. "Typhon'un ajans için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Bir süredir onun gerçek kimliği hakkında şüphelerimiz vardı, ama harekete geçecek kadar somut kanıtımız yoktu. Onu tuzığa düşürecek yeterince iyi bir yemimiz hiç olmadı."

"Farkındayım." Delaney'i yukarıdaki yatağına yatırır yatırmaz Jezebel'i aramasının sebebi de buydu. Ve evet, bir dipnot olarak,

Ryan yatak odasında olanlar konusunda haklıydı. Nash, Delaney'in vücudunu olabildiğince çabuk yorganla örtmüş ve sonra kapıya koşmuştu çünkü onunla oyalanmak hiç de iyi bir plan değildi. Kontrolü ipin ucunda iken hiç değildi.

"Onu gözaltına almamız lazım." Jezebel bu sözleri, sanki Nash ve Ryan bu bariz gerçeğin zaten tamamen farkında değilmiş gibi söyledi. "Onu büyük bir suç işlerken yakalamamız lazım. Evet, Delaney'in ifadesi var. Ama basit bir saldırı suçlaması saçmalık olur, tabii onu gözaltına alabilirsek, ve şu anda adam duman gibi kayboldu. Onu ortaya çıkarmamız lazım. Onu duvara çivileyip, onu Typhon ile kesin olarak ilişkilendirmek için kanıta ihtiyacım var." Başını salladı. "Bu iş karmaşıklaşacak. Tehlikeli hale gelecek. Bu..."

"Tam bir karmaşa mı?" diye tamamladı Ryan.

Buna cevap vermedi. "Vegas'ı seçtim çünkü şehirde oldukça fazla sayıda ajanımız var. Zaten uluslararası bir merkez. Elimdeki tüm istihbarat, Typhon'un oradaki iki kumarhanede büyük çıkarları olduğunu gösteriyor. Bu kumarhanelerin onun kara para aklama ve uyuşturucu ticaretiyle bağlantılı olduğunu düşünüyoruz. O şehirde kendini rahat hissediyor. Oradaki bağlantıları, Delaney ortaya çıkar çıkmaz ona haber verecek ve sen de çok göze çarpan yerlerde görüneceksin."

Elbette. Sin City'de büyük ses getireceklerdi.

"Eğer o kadına gerçekten aşık olduysa, ikinizin romantik bir ilişki içinde olduğunuzu, evleneceğinizi görmek ve duymak, onu potansiyel olarak çileden çıkaracaktır." Jezebel'in karanlık bakışları düşünceli bir hal almıştı. "Belki o kadar sinirlenecek ki, senin için bizzat gelecektir. Bu durumda ideal tepki bu olur. Onu kışkırtmak istiyoruz. Ortaya çıkmasını sağlamak. Kirli işi kendi elleriyle yapmasını sağlamak."

Ryan alkışladı. "Harika. Duydun mu Nash? Typhon seni öldürmek için *bizzat* gelip seni bulacak."

Kardeşini görmezden geldi. "Tehlikeyle başa çıkabilirim." Bu konuda hiç korkusu yoktu.

"Delaney'e karşı *hissettiklerinle* başa çıkabilir misin?" Jezebel kaşlarını kaldırarak sordu. "Duygular işleri karmaşıklaştırır."

“Kesinlikle öyle.” Ryan kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çok karmaşık.”

Sanki Ryan duygularının bir davanın önüne geçmesine hiç izin vermiş gibi. Adam uykusunda bile işlerini bölümlere ayırıyordu.

“Bu durumun senin için zor olabileceğini biliyorum, Nash,” diye ekledi Jezebel. Sesinde bir parça endişe mi vardı acaba? Belki. Belki de yoktu. “Kardeşin çoktan Delaney’in baş koruması olmayı teklif etti. Eminim fedakarlık yapıp onun damadı da olacaktır.”

"Anladım," diye cevapladı Nash. "Fedakarlık yapmaya gerek yok."

Bakışları Ryan’a kaydı. “Delaney’i kontrol etmeye gider misin?”

Ryan kıpırdamadı. “O, senin iki korumana emanet. Onlara güvenmiyor musun?”

Kadın gülümsedi. “Delaney’i kontrol etmeye gider misin?” Jezebel sabırla tekrarladı.

Küfrederek, arkasını döndü ve mutfaktan çıktı. Kapı arkasında yumuşakça kapandı.

Geriye sadece Nash ve Jezebel kalmıştı. Jezebel ayağıyla yere vurdu. "Yıllar önce büyük bir fedakarlık yaptığını biliyorum. Delaney ile olan ilişkinizi kaybettiniz."

Yutkundu. “O istihbarat kasada kalacak. Bunun üzerine yemin ettin. Ne feda edildi, ne kaybedildi, bundan bahsetmeyeceğiz.” Çünkü geçmişten bahsetmek hiçbir şeyi değiştirmezdi. Sonuçta yine Delaney’den mahrum kalmıştı.

“Doğru.” Başını salladı. “Bunu ikinci bir şans olarak mı görüyorsun? Böyle mi düşünüyorsun?”

Bazen bu dünyada ikinci şans diye bir şey olmazdı. “Planları yapan sensin. A, B ve C.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Ve yeni damat olmak için gönüllü olan da sensin.”

Evet.

“Ama önce bilmem gerek, tek bir adım bile atmadan önce, onu koruyabilir misin? Gerektiğinde duygularını bir kenara bırakıp işi halledebilecek misin?”

“Gerçekten bu soruyu sormak zorunda mısınız?” Sesini alçak tuttu çünkü kardeşini tanıdığı kadarıyla, Ryan konuşmalarını duymaya çalışacaktı

. Mutfak kapısını kapatmıştı ama Nash, kardeşinin uzaklaşan ayak seslerini duymamıştı. “Daha önce de duygularımı kapatmıştım.” *Onun kalbini kırmıştım.* “Bu görevi başarmak için ne gerekiyorsa yapacağım.” Çok dikkatli bir ifade çünkü...

Kendi görevim var.

Ve bu görev, daha önce kaybettiği kadını geri kazanmaya odaklanmıştı.

Ama, evet, Kurt Wellington'ı da hapse atacaktı. O pislik, Delaney'i tehdit edip, ona zarar verdikten sonra gecenin karanlığında kaçamazdı.

Nash çoklu görevlere inanıyordu. Bu sefer, kadını kurtarmaya ve sadist suç dehası olan adamı hapse atmaya kararlıydı. Gerçekten, bu çok mu fazla bir istekti? O öyle düşünmüyordu.

"İşte bunu duymak isterim," diye övdü Jezebel. "Çünkü önümüzdeki günlerde zorlu kararlar vermek gerekebilir. Her şeyden önce, sen bir CIA ajanı olduğunu unutmamalısın. Mesele sadece bir kişiyi korumak değil. Yerine getirmemiz gereken küresel bir görevimiz var."

Sadece bir kişiyi korumakla ilgili değil.

Ah, Jezebel onu bundan daha iyi tanımalıydı. Çünkü söz konusu olan belirli bir kişi olduğunda... *Onun için yapmayacağım hiçbir şey yok. Almayacağım hiçbir risk yok.* Ama Jezebel'e gülümsedi. "Bana güvenebilirsin patron."

Jezebel yüzünü buruşturdu. “Endişelenmem gerektiğini hissediyorum.”

Evet, muhtemelen endişelenmelisin.

“Ama hadi bu davayı başlatalım, olur mu?” Omuzlarını kararlı bir şekilde dikleştirdi. “Zaman hızla geçiyor ve yakalamamız gereken sadist bir suçlu var. O yüzden tuzağımızı kurmaya başlayalım.”

Başka bir deyişle, oyunlar başlasın.

* * *

Küçük çalışma odasının kapısı açıldı. Delaney'nin bakışları son on dakikadır, hayır, on beş dakikadır o kapıya kilitlenmişti. Nash'in kapı eşiğini doldurduğunu gördüğünde, içini bir rahatlama kapladı.

“Delaney hariç herkes dışarı çıksın,” dedi Nash, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. “Jez’in hepinize talimatları var.” Odaya girdi, yana çekildi ve elini kapıya doğru salladı.

Hepsi sırayla dışarı çıktı. Jezebel'le birlikte gelen iki muhafız—yani, muhafız mı, ajan mı—Delaney'e ikinci bir bakış bile atmadı. Ama Ryan attı. Birkaç dakika önce içeri girmişti, son derece gergin ve düşünceliydi.

Düşüncelere dalmış bir Ryan onu endişelendiriyordu.

Ryan'ın dikkatli bakışları onu delik deşik etti. "Sana söylediklerimi unutma."

Evet, hatırlayacaktı. Az önce çok hızlı ve hararetli bir konuşma yapmışlardı. Ona güven verici bir gülümseme göstermeye çalıştı. O gülümsemeye karşılık olarak, çenesini sıkıca kapattı. Ama o da dışarı çıktı ve Ryan kapıyı arkasından kapattı.

Böylece Nash ile baş başa kaldı. Ryan gibi aşırı gergin görünen Nash ile baş başa. Nash ayrıca eskisinden daha da sert ve tehlikeli görünüyordu. Ağır bir sessizlik odayı doldurdu. Sinirleri bozulmuştu ve onun şunu söylemesini bekledi:

"Evlen benimle."

Ah, ama bunlar bir zamanlar onun kendisine söyleyeceğini hayal ettiği sözlerdi. Bu sözleri kaç kez ummuştu? Ne yazık ki... "Hayır."

Yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Kardeşinle evleneceğim," diye mırıldandı. Ve Nash'in şaşkınlığı yerini öfkeye bıraktı.

Onuncu Bölüm

Kardeşinle evleneceğim.

Kızın sözleri kafasında yankılandı. Hayır, hayır, *evlenmeyecekti*.

"Bu gerçekten daha iyi bir seçim," diye ekledi Delaney, ellerini göğsünün önünde bükerek mutsuz bir sesle. "Ryan bana durumu anlattı, Berlin'de sana daha çok ihtiyaç var ve benimle kalmaya zorlanmak istemediğini söyledi, o yüzden kalmak zorunda değilsin. Gidebilirsin. Berlin'e giden bir uçağa atlayıp beni tamamen unutabilirsin. Zaten fazlasıyla yeterince şey yaptın."

Topuklarını döndü. Kapıyı sertçe açtı. "*Ryan*." Kardeşi ona doğru koştu.

Ve Nash, kardeşinin çenesine bir yumruk indirdi. Bir anda, kardeşi yere yığıldı. "*Yardım etmeye çalışmayı bırak*." Nash kapıyı çarptı. Delaney'e doğru döndü.

Güzel ağzı açık kalmıştı.

"Berlin'deki operasyonu yürütebilecek başka ajanlar da var." Hem de bir sürü. "Seninle belgelenmiş bir romantik geçmişi olan tek *bir* ajan var." Ona doğru sert bir adım attı. "Evlilik törenini durdurmak için koşarak gelen, çaresiz ve kararlı eski sevgiliyi oynayabilecek tek bir ajan." Bir adım daha attı. Geniş gözleri ona dikilmişti. "Sadece kıskançlıkla yanıp tutuşan ve seni kaçırmak zorunda kalan tek kişi." O, odadaki büyük, ahşap masanın kenarına doğru geri çekilmişti. Geri çekilebileceği başka bir yer yoktu. Böylece aralarındaki son mesafeyi de ortadan kaldırdı. Öne doğru eğildi, ellerini onun iki yanındaki ahşaba vurdu. "Sadece ikinci bir şans isteyen tek kişi. Bunun için her şeyi yapacak olan tek kişi."

Dudaklarını ıslattı. O seksi, pembe dil. O dolgun, tombul dudaklar.

"Bu bizim gizleme hikayemiz." Bakışları ağızında dolaştı.

Çünkü, evet, onun ağızını istiyordu. Onu istiyordu. "Bu bizim

arka plan hikayemiz. Mükemmel uyuyor. Böylesi çok daha iyi. Wellington'un büyük bir tuzağa doğru yürüdüğünü fark etme şansı daha az. Benim CIA olduğumu bilmeyecek. Sadece seni ondan alan adam olduğumu bilecek." Sonunda bakışlarını yukarı çekti. Gözlerini onun gözlerine kilitledi.

"Gizli kimliğimiz," diye tekrarladı. Başını geriye doğru eğerek onun bakışlarını karşıladı.

"Gizleme hikayesi çok, çok gerçekçi görünmeli," diye uyardı adam. "Gerçekçi görüneceğiz. Ryan ya da rastgele başka bir ajanla gerçekçi görünemezsin çünkü onların sana dokunmasından rahatsız olursun." *Onların sana dokunmasından rahatsız olacağım. O elleri kırmak isteyeceğim.* Tıpkı onun Kurt Wellington'un ellerini kırmak istediği gibi. "Kurt, sevgilileriyle nasıl davrandığını bilecek. O yüzden çok gergin görünürsen yemi yutmaz. Benimle birlikteyken, sen..."

"O bilmiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Neyi bilmiyor?" Onu kaybetmişti. Oysa davasını satmak için o kadar uğraşmıştı ki.

"Nasıl davrandığımı bilmiyor. Kurt ve ben sevgili değildik. Yani sevgilime nasıl davrandığımı bilmiyor."

Elleri masaya *daha sert* bastırdı. "Bana ne duymak istediğimi sanıyorsan onu söyleme. *Onunla evlenecektin.*"

"Neden bunu duymak isteyesin ki?"

Çünkü kıskançlıktan *deliye* dönmüştü. Çünkü Kurt'un ona dokunduğunu, onu becerdiğini düşünmek, o adamı paramparça etmek istemesine neden oluyordu.

"Bu senin için neden önemli ki?" diye sordu Delaney.

Ona daha da yaklaştı. "Önemli çünkü seni hiçbir zaman benim olarak görmeyi bırakamadım." Bu sözleri söylerken bile Nash, büyük bir sınırı aştığının farkındaydı.

Delaney başını salladı. "Ben değilim..."

Değil misin? Çünkü ben senin olmaktan hiç vazgeçmedim.

"Sana yalan söylemiyorum. Seks yapmadık. Öpüşmedik, başka şeyler yapmadık demiyorum ama..."

Ağzı, *kadının* ağzını kapladı. Kadının ağzına sertçe bastırdı ve onu yuttu; bunu yapmamalıydı. Kendini kontrol etmeliydi ama kadını geri kazandığından beri... *Onu geri istiyorum, ona ihtiyacım var*

bunca zamandır ona ihtiyacım vardı—bıçak sırtında yürüyordu. Ve onun başka birinin öpücüğünü düşünmesini istemiyordu. Başka birinin onu öptüğünü ya da dokunduğunu duymak istemiyordu. Nash, hafızasından diğer herkesi silmek istiyordu.

Onu öpmek istiyordu.

Ona zevk vermek istiyordu.

Onu sahiplenmek. Onu almak ve ona sahip olmak. Sonsuza kadar.

Ellerini göğsüne koydu. Yumuşak. Hafif. Bir eli kalbinin üzerindeydi. *Yıllardır ona ait olan kalbi.* Dudaklarını öptüğünde dudakları zaten açıktı. Dilini içeri soktu, oradaki tatlılığı tattı, ona çaresizce ihtiyaç duyuyordu. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu, geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ve Delaney onu kontrol altında tutan tek şeydi.

Ona olan ihtiyacı onu uçuşuma sürüklerken bile onu kontrol altında tutan tek şey.

Elleri hızla beline uzandı. Onu kaldırdı. Masanın kenarına oturttu ve açılmış bacaklarının arasına girdi. Elleri belinde kaldı. Onu bırakmak istemiyordu. Diğerleri kapalı kapının hemen ardındaydı ama umurunda değildi.

Delaney önemliydi.

O her zaman önemliydi.

Dili, onun diline sürtündü. Vücudu, onun kollarında titredi. İstiyordu, ihtiyaç duyuyordu, o...

Ağzı onun ağzından çekildi. Nefesi çok hızlıydı.

"İşte bu yüzden bu iş için en uygun kişi benim." Bu sözleri söylemek zorundaydı. Başka kimsenin bu işi yapamayacağını ona anlatmak zorundaydı. "Bana tepki veriyorsun ve bu *gerçek*."

Vücudunda bir titreme geçti.

Sana tepki veriyorum ve bu beni tüketiyor. Yutkundu. "Başka biriyle aynı olmayacak. Kurt yalanı anlayacak. Bir tuzak olduğunu sezecek ve doğrudan polise gittiğini düşünecek."

"Doğrudan polise gittim."

Hayır, doğrudan bana koştun. Onun CIA ajanı olduğunu bilmiyordu. "Agnes'i aradım çünkü onun federal ajan olduğunu biliyordum." Fısıldadı.

Teknik olarak, Agnes *eski* bir FBI ajanıydı. Şu anda, kız kardeşi çok tehlikeli kocasıyla birlikte saklanan küçük bir kasabanın şerifiydi. Ama

bu, tüm bu ayrıntıları açıklamanın uygun bir anı gibi görünmüyordu. “Bir dahaki sefere beni ara.”

Uzun kirpikleri titredi. “Benden nefret ediyordun. Seni arayamazdım.”

Onu aramayı düşünmüş müydü? O, bir saniye bile tereddüt etmeden koşarak gelirdi. Her zaman ona koşardı. “Seni düşündüğümde nefret asla denklemde yer almaz.” Hiç almamıştı, asla almayacaktı. “Belki sen benden nefret ediyorsundur.” Bundan korkmamış mıydı? Bir zamanlar ona duyduğu aşk, yıllar içinde değişmiş olmalıydı. Çarpıtılmış. İhanet işte bunu yapardı. Çarpıtıp yok ederdi.

Hızlıca nefes aldı. “Numaran bile yoktu bende. Nerede olduğunu bilmiyordum.”

“Bundan sonra numaram her zaman sende olacak. Bana ihtiyacın olursa ara, koşarak gelirim.”

“Nash... neden?”

Çünkü sensin. Çünkü her zaman sen oldun. “Bu iş için en iyi ajan benim.” Söylenmesi daha güvenli sözler. “Seninle daha iyi uyum sağlarım çünkü bir geçmişimiz var. Vücutlarımız birbirini tanıyor. Bu bizim için işe yarar.” Onun güzel yüzüne baktı. “Başka birine karşı böyle tepki vermezsin.” *Kardeşıme karşı kesinlikle vermem.* “Bir gösteri sergilememiz gerekiyor ve bunu birlikte başarabiliriz.”

Yanlış bir şey söylemişti. Bunu kızın ifadesinden anlayabilirdi. Sözler ağzından çıkar çıkmaz, Nash devasa bir hata yaptığını anladı.

“Bir gösteri. Tabii.” Kız ellerini indirdi. “Çünkü bana karşı hissettiklerinin hiçbirisi gerçek değil.”

Siktir et. “Sikime dokunursan, sana olan arzumun ne kadar *gerçek* olduğunu hissedersin.”

“Şehvet.”

Evet. Ondan bolca vardı. Ama Delaney söz konusu olduğunda, işin içinde çok daha fazlası vardı.

“Şehvet geçicidir. Uzun sürmez.” Omuzlarını geriye attı.

“Gerçekten mi? Bu tuhaf. Yıllardır sana şehvet duyduğumdan eminim. Merak ediyorum, söyle bakalım, bu ne zaman sona erecek? Ne zaman bitecek?” Çünkü doksan yaşına geldiğinde bile onu isteyeceğini düşünüyordu.

Delaney cevap veremedi, bir yumruk kapıya çarptı. “Jez gidiyor! Tuzak! harekete geçirmesi gerekiyor.” Ryan’ın yumruğuyla bir sert darbe daha. Ryan daha kaç kez sözünü kesecekti? “Gitmeden önce Jez, Delaney’nin rızasını almalı. Bu da *Delaney’nin* o tatlı kışını buraya sürükleyip ne yapacağını söylemesi gerektiği anlamına geliyor.”

Seninle sahte evlilik yapmayacak, Ryan. Bu, yapmayacağı tek şey.

Nash, Delaney’in belini hâlâ kavradığını fark etti. Parmakları ona doğru gerildi. “Seni koruyacağım. Seni bırakamayan sevgiliyi oynayacağım.” *Ben seni bırakamayan sevgiliyim.* “Bana güvenmeni istiyorum. Bu iş için ihtiyacın olan adam benim.”

"Senin zarar görmeni istemiyorum."

O eğlenceli sözlerle güldü. “Tatlım...” Delaney irkildi.

"Çok kez yaralandım. Lanet olsun, birkaç ay önce kız kardeşimi korurken karnıma kurşun yedim. Ondan önce de karnıma bıçak yedim." Omuz silktili. "Tehlike, risk, yaralanmak mı? Bunların hepsi işin bir parçası. Hiçbiri beni korkutmuyor."

Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi. “Sen doktor olacaktın. Bu nasıl değişti? *Sen* nasıl değiştin?”

Ellerine baktı. Bir zamanlar, ellerinin tek amacı iyileştirmektir. Bugünlerde ise, öldürmekte fazlasıyla başarılıydılar. “Seni güvende tutacağım. Evleneceğin adamı tuzakla düşürmene yardım edeceğim. Ve sonra...” Sözleri yarım kaldı.

“Dur tahmin edeyim. Sonra bir kez daha çekip gideceksin, değil mi? Öylece ortadan kaybolacaksın?”

Başka bir gizli CIA görevine mi çıkacaksın ve seni bir daha asla göremeyeceğim mi?”

Tam olarak öyle *değil*. Daha çok... *O zaman senin için savaşmaya devam edeceğim. Öldüğüm güne kadar seni koruyacağım ve beni tekrar sevmen için ne gerekiyorsa yapacağım.*

Çünkü o onu daha önce sevmişti. Elbette, onu tekrar kendisine aşık edebilirdi, değil mi? Belki?

Kız hâlâ onu istiyordu. Vücudunun verdiği tepkiyi gözden kaçırmaması imkânsızdı. Ve o bu fiziksel arzuyu kullanabilirdi. Onu geri kazanmak için *her şeyi* kullanacaktı.

Ama muhtemelen tüm bunları söylememesi daha iyiydi, en azından şimdilik. Hâlâ sadece davada onun onayını almaya çalışıyordu. Onun sevgilisi gibi davranması Nash için pek çok açıdan işe yarayacaktı.

Birincisi, Delaney'e çok yakın ve kişisel erişim imkânı elde edecekti. Ne kadar yakın olurlarsa, onu geri kazanma şansı o kadar artacaktı.

İkincisi, koruma konusunda gerçekten çok iyiydi. Sert ve kirli dövüşürdü ve öldürmekten çekinmezdi. Bir CIA ajanı için gerekli üç şart.

Üçüncüsü, Kurt Wellington'ı durduracaktı. Nash, bu adamın tam ve kesin çöküşünde kişisel bir çıkarı vardı. *Delaney'e asla bıçak çekilmez. Onu hapse atamazsınız. Onu korkutamazsınız.*

Dördüncüsü...

Kapı yine şiddetle vuruldu. “İkiniz orada neyi bekliyorsunuz? *Noel mi?* Jez’in acilen onay vermesi gerekiyor. Ve eğer Delaney Plan B’yi kabul etmiyorsa, o zaman başka bir seçenek seçmesi gerekir. Aklıma Plan C geliyor. Güvenli bir eve gider ve bu iş bitene kadar iyi korunur.”

Eğer o planı seçerse, o güvenli evde onunla birlikte olacağımdan emin olacağım.

Nash geri çekildi. Jez bekletilmeyi hiç sevmezdi ve sinirli bir Jez, herkes için dünyayı daha kötü bir yer haline getirirdi. Arkasını dönerken elleri Delaney'den kaydı. Kapiya doğru ilerlerken adımları sessizdi.

“Seni seçiyorum.”

Tabii ki. Onun sözleri içini sardı. “Jez’e *seni seçtiğimi* söyleyeceğim.”

Ve ben de her zaman seni seçeceğim, tatlım. Her zaman. Bir daha asla ondan uzaklaşmayacaktı. Başının üzerinde ne tür tehditler dolaştığı umurunda değildi. Onu asla bırakmayacaktı.

Asla. Bir daha asla.

* * *

“BUNDAN EMİN MİSİN?” diye sordu Jezebel.

Hayır, emin değildi. Dehşete kapılmıştı. Vücudu titriyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Arkasını dönüp kaçmak, tehlikeden olabildiğince uzağa ve hızlıca uzaklaşmak istiyordu, ama yine de...

Delaney'nin bakışları, onu izleyen Nash'e yöneldi. Onu güvende tutacağına yemin etmişti. Onunla kalmak, Jezebel'le o kapıdan çıkıp tanımadığı ajanlara teslim edilmekten ya da —daha da korkutucu olan— Kurt'la gizli göreve çıkmaya çalışmaktan çok daha iyiydi. Hayır, asla. O tür bir iş için gerekli becerilere sahip değildi, çok teşekkürler. Yalan söylemek ona hiç kolay gelmemiştir.

"Eminim." Ne yazık ki sözleri kendinden emin gelmiyordu. "Nash benim, şey... *Erkek arkadaşım* rolünü oynayacak." *Erkek arkadaş* kulağa doğru gelmiyordu. *Sevgili* de öyle. Çok fazla yoğun. Öyleyse...

"Nişanlı," diye tamamladı Nash. "Ben yeni damat olacağım. Tuzağı Vegas'ta kuracağız."

Gözleri üzerinde durdu.

Nash, ona doğrudan bakarak ekledi, "O benimle evlenecek."

"Görünüşte evleneceğim," diye düzeltti Delaney, çünkü bu önemli bir ayrımdı. "Seninle *görünüşte* evleneceğim."

Nash sadece kaşını kaldırdı.

"Ve eski sevgilini yakalayacağız," dedi Jezebel. "Ancak, uyarayım, bu görev çok tehlikeli olacak. Sana yönelik tehditleri azaltmak için elimizden geleni yapacağız, ama Wellington sadist bir katil. Hiçbir değişken yüzde yüz kontrol edilemez. Bunu bilerek, risklerin farkında olarak, güvenli ev teklifimi kabul edip ortadan kaybolmak istemediğinden emin misin?"

Delaney parmaklarını kıvrıp açtı. "Onun aleyhinde daha fazla kanıt ihtiyacın var, yoksa Kurt serbest kalacak. Başkalarına zarar vermeye devam edecek." *Ve dışarıda kalıp beni avlayacak. Beni avlamayı bırakacağını sanmıyorum.*

"Evet." Jezebel lafını esirgemedi. "Onu durdurana kadar öldürmeye devam edecek."

"O zaman bu tehlikeyle başa çıkabilirim." Hayır, başa çıkamazdı. Ama Nash'in bu konuda devreye gireceğini umuyordu. "Kurt'ü durdurmaya yardım edeceğim." İşte. Bitti.

"Mükemmel." Jezebel, sanki sürekli gölgesi gibi görünen iki muhafızına eliyle bir işaret yaptı. "Bundan emin olacağız."

"Çalınan arabaların izi buraya kadar sürülemez."

Çalıntı arabalar. Doğru. Nash, güvenli eve giderken arabaları değiştirmeye meşguldü.

Jezebel sert bir sesle devam etti, "Hans'a, acil bir kaçıya ihtiyaç duyarsanız diye, şu anda burada bulunan aracı değiştirmesini söyleyeceğim."

Hans mı?

En sağdaki adam — koyu sarı saçlı ve soğuk yeşil gözlü olan — başını salladı ve kapıya doğru yürüdü.

Hans olmalıydı.

Ama, ah, hızlı bir kaçış mı? "Kurt'ün bizi burada bulması mümkün mü sence?"

"Şüpheli, ama mümkün. Kulübeye giden yolu gözetleyeceğiz. Vegas'a gitmeye hazır olana kadar hem Nash hem de Ryan burada sizinle kalacak. Şu an için burada güvende olmayacağını düşünmek için hiçbir neden yok." Bakımlı parmağıyla çenesine dokundu. "Bunu fırtına öncesi sükûnet olarak düşün. Hadi, Nash'le prova yap. Gizlenmeni geliştir. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra nihayet yeniden bir araya gelen sevgililerin zihniyetine gir. İnanılır kıl." Kapıya doğru döndü. "Hatalar ölümcül olabilir."

Bu gerçekten korkutucuydu.

Ve Jezebel gitmişti. Koruma ekibiyle birlikte. Arkasında kapıyı yavaşça kapatarak. Delaney'i Nash ve Ryan'la baş başa bırakarak.

"Burada güvende olacaksın," diye temin etti Ryan. İcini bir ürperti sardı.

"Burası bir CIA güvenli evi. Çevresi çok iyi korunuyor. Dışarıda ajanlar var. Ajanlar..." Ryan önce kendini, sonra sessiz duran Nash'i işaret etti. "İçeride de."

Tabii. *Güvenli*.

"Hepimizi geçmek için ciddi bir ateş gücü gerekir." Ryan ona güven verici bir gülümseme gönderdi. "Peki, hep birlikte geç bir kahvaltı yapıp biraz dinlensek mi? Sonra siz ikiniz, Jez'in bahsettiği o antrenman seansına başlayabilirsiniz."

Yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Ama çenesini kaldırdı. "Kahvaltı harika olur." *Açlıktan* ölüyordu. "Ve ondan sonra..." Başını Nash'e çevirdi.

Nash onu izliyordu. Hâlâ sessizdi. Hâlâ gergindi. Hâlâ biraz ürkütücüydü.
“Lütfen bana bir adamı nasıl öldüreceğimi öğretir misin?” dedi, çok, çok kibarca.

“Siktir,” diye mırıldandı

Ryan. Nash’in gözleri kısıldı.

“Sen göstermezsen, belki Ryan gösterebilir.” Birisi ona hayatını kurtarmasına yardımcı olacak bazı ipuçları öğretecekti.

Nash ona doğru ilerledi. Yavaş, avcı adımlarla. O yerinde durdu, geri çekilmeyi reddetti.

"Temel savunma tekniklerini biliyorum," dedi.

Nash ilerlemeye devam etti. Neredeyse üzerine gelmişti.

"Ama o kendini savunma bilgisi daha önce bana hiç fayda sağlamadı. Ayrılırsak, Kurt çok yaklaşırsa diye, hızlı ve kirli birkaç numara öğrenmek istiyorum. Hayatta kalmayı öğrenmek istiyorum." Bu, pek de fazla bir istek gibi görünmüyordu.

Ama Nash başını salladı. "Sen öyle demedin, tatlım."

O özel sevgi sözcüğünü her söylediğinde, kız irkildi.

"Bunun üzerinde çalışmalısın." Keskin bakışları, elbette, onun tepkisini yakalamıştı. "Sevgi sözcüklerine alışmalısın. Ellerimin sana dokunmasına alışmalısın."

Elleri omuzlarını sardı. Titredi.

Çenesi sıkıldı. "Sana dokunmamı çalışacağız, gizli kimliğimizi oturtacağız ve sonra..."

"Sonra bana öğreteceksin..."

"Nasıl öldürüleceğini mi?" diye tamamladı Nash. "Gerçekten sandığın kadar zor değil."

Ve bir anda, elinde bir bıçak belirdi.

Bir dakika önce orada değildi, ama şimdi oradaydı ve korku onu sardı çünkü en son bıçaklı bir erkeğin yanına yaklaştığında, adam bıçağı onun yan tarafına saplamıştı. Aniden vücudundaki acıyı hissetti ve Nash'in kollarından kurtuldu.

Çenesindeki bir kas gerildi. "İlk adım... *benden korkmayı bırakman* olacak."

Bıçaklı adam böyle dedi.

"Evet." Ryan boğazını temizledi. "Başka yumurta ve tost isteyen var mı? Sanırım kahvaltıyı hazırlayayım." Arkasını döndü. "Çok uzun bir gün olacak."

Delaney yerinden kıpırdamadı. Nash de öyle. Delaney, Nash'in elindeki bıçağın çok fazla farkındaydı.

Onunla yüz yüze geldiğinde, Delaney son derece önemli bir gerçeğin farkına vardı. *Onu tanı mıyordum. Artık tanı mıyorum.* Hayat kurtarmak isteyen adamı tanıyordum. Bu adam ise bir yabancıydı. "Kaç kişiyi öldürdün?"

Birçok insan onun bakışlarından tedirgin olmuştu. Korkmuştu. Daha gençken, etrafta dolaşan fısıltıları duymuştu. Mesele sadece gözlerinin iki farklı renkte olması değildi. Mesele, bakışlarının çok soğuk, çok sert görünmesiydi.

Ama...

Ona hiç bu kadar soğuk gelmemişti. O ana kadar.

Ta ki...

"Cevabını duymak istemediğ in sorular sorma." Bir anda bıçak ortadan kayboldu.

O şimdi neydi? El çabukluğu yapan lanet bir sihirbaz mı? "Bir bıçak istiyorum," diye patladı.

Adam başını salladı.

Kız da ona doğru başını salladı. "Evet, evet, istiyorum. Kendimi savunabilmek için bir bıçak istiyorum."

Adam derin bir nefes aldı. Sonra elini ona doğru uzattı. Bıçak geri gelmişti — cidden, adamın birdenbire havadan silahlar yaratmasını kesmesi gerekiyordu — ve bıçağı sapından tutarak ona uzattı.

Parmakları titriyordu, ama bıçağı aldı. Elinde hafifti ve bıçağın ağız parlıyordu.

"Üzerinde bıçak taşımanın sorununu biliyor musun?" diye sordu Nash.

Hayır, bilmiyordu. Çünkü silahının olması, olmaması daha iyiydi.

Göz açıp kapayıncaya kadar ona doğru hamle yaptı ve kız çığlık atacak zaman bile bulamadı. Bir an önce bıçağı elinde tutuyordu, bir an sonra ise *adam* onu yakaladı, kendine doğru çekti ve bıçağı eline aldı.

O çok hızlı hareket etmişti. Onu, sırtı kendi karnına gelecek şekilde döndürmüş, güçlü koluyla belinden sıkıca tutmuş ve diğer eliyle, *bıçağı* tutan eliyle, bıçağı boğazına dayamıştı.

"Eğer bir bıçağın varsa, o bıçak elinden alınabilir. Sana karşı kullanılabilir." Nefesi kulağına üflendi. "Eğer onu kullanmayı planlamıyorsan, öldürmeye hazır değilsen ve tereddüt ediyorsan, o tereddüt seni daha kolay bir av haline getirecektir."

Ryan odaya geri girdi. "Sormayı unuttum, kimse ister mi..." Dudaklarını büzüştürdü. "Delaney'in boğazında bir bıçak var."

O da bunun farkındaydı.

"*Neden* Delaney'in boğazına bıçak dayalı?" Endişe, yüz hatlarını gerdi.

"Çünkü bir bıçak istiyordu." Nash konuşurken arkasında bir gürültü hissetti. "Ve silahların kolayca elinden alınabileceğini ve kendisine karşı kullanılabileceğini bilmesini istedim. Böyle bir duruma hazırlıklı olmalı. Kurt ve adamlarının, şiddete ondan yüz kat daha alışık olacaklarını bilmeli. Yani sadece öldürmeyi öğrenmek istediğini söylemek... bunun tek sonucu, onun ölmesi olur."

Kızın koluna uzandı. "Bu ders için çok teşekkürler. Pek de *yardımcı* olmadı."

Nash bıçağı kızın boynundan uzaklaştırdı. Kız ona dirsek attı.

Nash hemen onu döndürdü. "Hayatta kalman *faydalı olur*." Başını ona doğru eğdi. "Birinin ölmesini mi istiyorsun? Ben yaparım. Senin için öldürürüm. İnan bana, o yükü ruhunda taşımak istemezsin. Bırak da *ben* senin için taşıyayım."

Ryan ıslık çaldı. "Aslında ben sadece kimse krep istiyor mu diye bakacaktım. Az önce mutfakta bir kutu hazır karışım görmüştüm ve geri gelip bu seçeneği söylemek istedim. Krep. Kim krep ister?"

Gözlerini Nash'ten ayırmadı.

Gözleri kadının gözlerindeydi. Burunları neredeyse birbirine değiyordu. Aralarındaki gerginlik havayı yoğunlaştırıyordu.

“Herkes krep yapsam nasıl olur?” Ryan *kimseye* özel olarak sormadı. “Kulağa hoş geliyor mu? Harika. Siz iki çocuk, şu cinsel gerilim ve yeniden bir araya gelen aşıklar rolünü oynamaya devam edin. Şu ana kadar harika iş çıkardınız. Mükemmel.” Ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Nash olduğu yerde kaldı. Delaney de öyle.

“Her an benimle birlikte olamazsın.” Vücudundaki aptalca, sürekli titremeyi nefret ediyordu, ama sözlerindeki titremeyi daha da çok nefret ediyordu. “Peki, beni korkutmaya çalışmak yerine, bana gerçekten yardım etmeye ne dersin? Diyelim ki bıçağı beş saniyeden daha uzun süre tutabiliyorum.”

“Yapabilir misin?”

“Aptal gibi davranmayı bırak! *Bana yardım et!*”

"Yardım ediyorum lan. Senin için gözümü kırpmadan öldürürüm."

“Kendimi korumam lazım! Yapabilmem lazım...”

Adam geri adım attı. Burun delikleri genişledi. “Şanslıysan, sadece bir ya da iki kesik atacak vaktin olur.”

Ne yazık ki, kız hiç de şanslı biri değildi.

“İlk . Eğer eğer arıyorsan tamamen
tamamen bir birini tamamen

Midesi bulandı. Bunu bastırdı ve kendini dinlemeye zorladı.

“Ama o vuruşları yapmak senin için muhtemelen çok zor olacak.

Saldırgan doğrudan sana doğru gelecek, bu yüzden *hızlı* vurman gerek.”

Yavaş vurmak istediği de değildi.

“Femoral arter iyi bir seçim.” Sol eli iç uyluk bölgesine doğru indi.

“Bu, kurbanında büyük bir kan kaybına yol açar. Kan kaybıyla birlikte, kurbanın kan basıncı hızla düşer ve muhtemelen birkaç saniye içinde bilincini kaybeder.” Sağ eli—hala bıçağı tutan el—boğazına doğru yükseldi. “Karotis arterini de hedef alabilirsin. Her zaman işe yarar.”

“Beni korkutmaya çalışıyorsun. Gerek yok. Zaten yeterince korkuyorum.”

“Bu vuruşlarda kanla kaplanacaksın. Ve eğer kurbanını gerçekten etkisiz hale getiremezsen, başın belaya girecek.”

Bunu anladı.

“Büyük tendonları hedef alabilirsin.” Bıçağı vücudunun üzerinde hızlıca gezdirdi. “Yerdeysen ve erişimin varsa, saldırganın Aşil tendonu iyi bir hedeftir. Kişinin hareket kabiliyetini hızla ortadan kaldırır.” Gözleri parladı. “Tabii ki, kaburgaları da unutmayalım.”

“Hayır.” Sessizce. “Onları unutmak istemeyiz.”

"Kaburgalara bıçak saplayarak ciddi yaralanmalara neden olabilir, hatta saldırganı öldürebilirsin. Organları delebilir, iç kanamaya neden olabilirsin..."

Dudaklarını ıslattı.

“Ama fazla vaktin olmayacak. Kurt’un peşine salacağı adamlar daha iri, daha güçlü ve silah kullanmaya çok daha alışık olacaklar. Muhtemelen tek bir şansın olacak.” Mümkünse, sert çenesi daha da sertleşti. “Bu yüzden *ben de seninle olacağım.*”

Peki ya yanında olmazsa? Her an yanında olması imkansızdı. Ve o, nasıl saldırması gerektiğini anlatıyordu. Peki ya saldırmıyorsa? Ya saldırıya uğruyorsa ve Nash orada değilse? “Sıradaki ders. Bıçaklı saldırıya karşı nasıl *savunma* yaparım?” Bakışları bıçağına indi. “Eğer şu anda bana saldırsaydın, ne yapmam gerekirdi?”

“Gerçek bir bıçak saldırısı ağır çekimde gerçekleşmez. Hızlı ve acımasız olur. Bıçak darbeleri arka arkaya gelir ve muhtemelen onları durduramazsın.”

"İstediğim görüntü bu değil." Ama yine de, şimdiye kadar gördüğü tüm görüntülerden nefret etmişti. "Bana çalışabileceğim bir şey ver, Nash." Bir yalvarış.

“Saldırganın seni alt edecek.” Açık sözlü. Acımasız. “Bıçaklamaya başlayacak ve sen hareketsiz kalana kadar durmayacak.”

“Harika. Ben bir kesik alıyorum, ama saldırganım durmadan saldırmaya devam mı edecek?” Bu adil miydi? Delaney öyle düşünmüyordu.

Koyu renkli kirpikleri titredi. “Kendini savunmak için eline ne geçerse onu kullanman gerekecek. Benim sana yaptığım gibi saldırganın elinden bıçağı kapamayacaksın.”

“Neden olmasın ki? Sen bunu çok kolaymış gibi göstermiştin.”

“Sen, lanet olsun, o lanet şeye elini zar zor uzatmıştın. Ben aldım. Sen bunu yapamazsın. Saldırganın elinden bıçağı kapman imkansız. O yüzden bunun yerine yakınında ne varsa onu kap. Bir lamba. Bir resim. Bir tencere. Lanet olası bir tava. Ne bulursan onu kullan. Saldırgan muhtemelen senden daha iri olacaktır, yani erişim mesafesi senden çok daha fazla olacaktır. Seninle onun arasındaki mesafeyi gözetmelisin. Onu mümkün olduğunca senden uzak tutmaya çalış.”

“Tamam, mesafe. Mesafe çok önemli. Ve yakınında ne varsa onu kullanmak. Anladım.”

“Sürekli bıçaklayıp kesecek.” Daha da korkunç görüntüler.

“Bıçak sana doğru gelmeye başladıktan sonra kaçacak zamanın olmayacak.”

“O beni bıçaklarken öylece durup beklemek istemem. Kaçmalı mıyım? Savaşmalı mıyım? Darbeleri engellemeye mi çalışmalıyım?”

“Ben her zaman saldırganın silahını tutan elini kontrol altına almaya çalışırım. O lanet elini kırarsam, bıçakla bana saldırmaya devam edemez.” Kısa bir baş sallama. “Eğer bir sapık sana bıçakla saldırırsa ne yapman gerektiğine dair bir özet ister misin?”

Evet, istiyordu. Sormamış mıydı?

“Peki. Saldırgandan uzak dur. Aranızda mümkün olduğunca mesafe bırak. Etrafındaki her şeyi silah olarak kullan. Bıçağı tutan saldırganın elini mahvet.” Bir duraklama. “Bıçaklanma. Çünkü bu beni gerçekten çok kızdırır.”

“Bu beni heyecanlandıracak da değil.” *Bıçaklanma*, şimdiye kadar duyduğu en bariz tavsiyeydi. Delaney ona öfkeyle baktı. “Ne eğlenceli bir sohbet.”

“*Krepler!*” Yakın bir yerden bir bağırış geldi. Muhtemelen mutfaktan.

Bu bağırışla gelen kesinti iyi olmuştu, çünkü Nash ile aralarında biraz mesafe olması işine gelirdi. Yemek molası tam da doktorun önerdiği şey olabilirdi. Ryan’ın bağırışının geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Ama Nash yoluna çıktı. Silahını çoktan tekrar ortadan kaldırmış olan Nash. “Kendini savunma çalışacağız.”

“Söz mü?” Çünkü daha fazla kontrol sahibi olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Şu anda kendi hayatında tamamen güçsüz hissediyordu.

Elini kaldırdı. Parmakları kızın yanağını okşadı. Kız irkildi.

Bakışları sertleşti. “Bunun üzerinde de çalışacağız. Dokunmamı *istiyormuş* gibi görünmelisin.”

Ah, siktir et. “İstiyorum.” Keskin. Cesur. Gururunu yok eden. “Sorun da bu.”

Yüzünde şaşkınlık belirdi.

Onun etrafından dolanıp söz verilen kreplere doğru kaçtı.

"Çok fazla."

O alçak sesli homurtu onu olduğu yerde durdurdu. Kaşlarını çatarak Delaney geriye baktı.

"Bana kaç kişiyi öldürdüğümü sormuştun." Adam ellerine baktı. "Çok fazla." Ellerini ters çevirip avuç içlerine baktı. "Ellerim kanla kaplıydı." Tekrar ona baktı. "Bunu kaldırabilir misin?"

Kız bir adım geri çekildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Ben artık tanıdığın çocuk değilim ve şu anki halim seni korkutacak diye endişeleniyorum."

On Birinci Bölüm

“BUNU KABUL EDEBİLİR MİSİN?” Dur, dur, dur. Ona gerçekten bu saçmalığı mı söyledin? Tam olarak bu kelimeleri mi? Delaney seni hâlâ istediğini itiraf ettikten sonra mı?” Ryan, karanlık etraflarını sararken kulübenin ön verandasına oturdu. “Neden böyle bir şey yaptın? O an, çekiciliğinle ve becerinle ona yaklaşman gereken andır. Kadın seni istediğini söylediğinde, bu fırsatı kaçırmamalısın. Onu korkutup kaçırmaya çalışarak kaçırmazsın!” İğrenç bir şekilde başını salladı. “Kendi ayağına kurşun sıkmak diye buna derler. Bütün gün senden uzak durmasına şaşmamalı.”

Nash karanlığa bakakaldı. Dağlardaydılar, uzun, ıssız, kıvrımlı bir yolun sonunda. Başlarının üzerinde milyonlarca yıldız parıltıyordu ve etraflarındaki ormandan milyonlarca böcek cıvıltıyor gibiydi. “Dürüst olmaya çalışıyordum.”

“Oh, harika. *Neden?* Onu yine parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemek istediğin için mi? Şu anki hedefin bu mu?”

Kardeşine dönüp öfkeyle baktı. “O benim doktor olduğumu sanıyordu. Anlıyor musun? O kiliseye koşup onu dışarı çıkardığımda, benim ne olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Şimdi beni gördüğünde, hâlâ *onu* görüyor.”

“Kim?” Ryan ayağa kalktı ve Nash’e doğru yürüdü.

“Onun daha önce tanıdığı o salak çocuk mu!”

“Uh, bariz olanı belirtmek istemem ama o aptal çocuk sensin. Benim durduğum yerden bakıldığında – ki bu da tam olarak senin önündesin – o zamankinden daha da aptalsın çünkü takıntılı olduğun kadın, seni herkesin gözünde mahveden kadın – onun hala seni istediğini itiraf ettiğini söyledin.”

Neden bunu Ryan’a bu kadar ayrıntılı anlatmıştı ki?

“Ve sonra dedin ki, izin ver de özetleyeyim...” Ryan’ın sesi alçaldı ve hırladı, ““Oh, harika. Beni istediğine sevindim. Bu arada, ben sırf eğlence olsun diye insanları öldürürüm.””

“Ben öyle demedim. Ona *çok fazla insan* öldürdüğümü söyledim...”

“Eski sevgilisi psikopat bir katil! Neden ona, onunla aynı olduğunu söyledin ki? Haberlerim var. Biz aynı değiliz. Sen ve ben uluslararası canavarları hedef alıyoruz. Kilometrelerce uzanan kurban listesi olan insanları. Kaos ve yıkım peşinde olan seri bombacıları. Her hedef dikkatlice araştırılmış ve taranmıştır. Hedefimizin canavarlar olduğunu biliyoruz. Amaç yakalamak, ama bazen o pislikler düşerken başkalarını da öldürmeye çalışır ve bize ölümcül güç kullanmaktan başka seçenek kalmaz. Bunların hepsini ona açıkladın mı?”

Hayır.

Ryan iç geçirdi. “Çok istediğin şeyi elde etmekten korktuğun için kendi ayağına kurşun sıkıyorsun.”

Lanet olsun. Ryan...

haklıydı.

Kardeşi de henüz bitirmemişti. “Bir an önce, onu sadece senin koruyabileceğini söylüyorsun. Sonra, bir saniye sonra, onu uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Merhaba, çelişkili davranış. Kararını ver artık. Ya ona tamamen bağlısın ya da...”

“Ben *her zaman* onun yanımdayım.” Elleri yumruk olmuştu. “Sadece benimle neye bulaştığını bilmesini istedim.” Çünkü onu tekrar elde ederse, o zaman uzaklaşamazdı.

“Biliyor musun dostum? Aşk hayatında biraz gizlilik *sağlasan* nasıl olur? Çünkü şu anda asıl amaç onu hayatta tutmak. Bizim de kötü adamlar olduğumuzu düşünerek bizden kaçmak istemesini sağlamak değil.”

"Belki de onun için kötü biriyimdir."

"Şu anda o kadının bir numaralı koruyucusu sensin. Çünkü bu görevi defalarca üstlendin. Onun için iyi olsan iyi olur." Ryan omuzlarını geriye attı. "Yarın saat 06.00'da yola çıkmamız gerekiyor. Ben biraz uzanacağım. Aşağıdaki yatak odasını kullanacağım. Sen de sevgilinin yanındaki odada kalacaksın herhalde?"

Tahmini doğruydu. Nash içeri doğru döndü.

"Garanti yok." Ryan'ın sesi. Alçak. Normalden çok daha ciddi. "Bu davayı sevmiyorum. Bu düzeni sevmiyorum. Bütün gün bu kulübede oturup durmamızı sevmiyorum. Eğer Kurt Wellington gerçekten Typhon ise..."

"O öyle," diye yanıtladı Nash. "Delaney, ona özellikle o isimle hitap edildiğini söyledi."

"Evet, peki, eğer o meşhur Typhon ise, o zaman ciddi bir etki alanına sahip olduğunu bilirsin. Her yerde gözleri var. Belki CIA'de bile. Ve çaldığın araba benim hoşuma gitmeyecek kadar geç çekildi. Umarım o ajanlar onu çok, çok uzağa atmışlardır, aksi takdirde izlenebiliriz. Çok kolay avlanabiliriz." Bakışları karanlığı taradı. "Bu gece uyanıp herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum."

Nash de istemiyordu. "Delaney'i kontrol edeceğim." Kız bir saat önce yatmıştı.

"Evet, git bak. Onu kontrol ederken, tatlı, nazik, yatıştırıcı şeyler söylemeye ne dersin? Katil olduğunla ilgili her şeyi gizli tutalım, olur mu? Harika bir plan. Muhteşem bir konuşma."

Nash, kabine geri dönerken kardeşine orta parmağını gösterdi.

Ve Delaney'in odasına çıkan merdivenlere doğru ilerlerken, Nash ona söyleyeceği tatlı, nazik ve yatıştırıcı sözleri düşünmeye çalıştı.

Ne yazık ki, o pek tatlı, nazik ya da yatıştırıcı bir tip değildi.

* * *

Yatağının yanında biri duruyordu.

Delaney, karanlığa alışmaya çalışırken gözlerini uyuşuk bir şekilde kırıştırdı. Yatağının yanında uzun boylu, gölgeli bir siluet görebiliyordu ve... Ryan yine odasına mı gelmişti? Çünkü o siluet Nash'e ait değildi. O kadar iri değildi. Ryan bu sefer ne istiyordu? Neler oluyordu...

Sert bir el ağzını kapattı.

"Acele etmeliyiz!" Düşük bir ses. "Verandadaki o serseriler orada uzun süre kalmayacaklar ve ormanda etkisiz hale getirdiğimiz adamlar kaçabilir."

Korku içini kapladı. Mücadele etmeye başladı ama daha fazla el onu yakaladı. Daha fazla el... çünkü yatak odasında tek bir adam yoktu. *İki adam* vardı. Yatağının her iki yanında birer tane. Biri elini ağzına kapatmış, diğeri ise onu tutmak için kollarını kavramıştı.

Hayır, hayır, hayır. Kıvrandı ve debelendi, ama onu yataktan çekip çıkarıyorlardı.

"Ellerini bağla! Ağzına bant yapıştır! Ya da onu bayıltsan iyi olur!" Fısıldayan bir homurtu. "Gitmeliyiz! *Acele et!*"

Bacaklarını salladı, ama ayaklarıyla saldırganlara ulaşamadı.

Kapısı hafifçe çalındı. "Delaney?"

Nash'in sesi.

Nash!

Kapı gıcırdayarak açıldı. Işık odaya doldu. "Seni uyandırdığım için üzgünüm ama gerçekten... *Onu bırakın!*" Bir kükreme.

Çünkü ışık yatağa vurmuştu. Ona vurmuştu. Saldırganlarına. Nash odanın diğer ucuna atladı. Bir adamı yakaladı—kollarını tutan pisliği—ve Nash onu duvara *fırlattı*. Kollarını kurtaran Delaney, komodine uzandı. Nash ona daha önce eline ne geçerse onu silah olarak kullanmasını söylemişti ve Delaney kare şeklindeki çalar saati kapıp, *hala* terli elini ağzına kapatmaya çalışan adamın yüzüne vurdu.

Onu alarm saatiyle bir kez, iki kez vurdu ve üçüncü vuruşu yapmaya kalktığında Nash oradaydı. Saldırganı ensesinden yakaladı, onu döndürdü ve yumruğunu adamın yüzüne indirdi.

Delaney yataktan fırladı. Nefesi kesik kesikti, vücudu titriyordu. *Silah, silah, silah.* Duvara fırlatılan adam, açık pencerenin yanında dururken sendeliyordu.

Açık pencere mi? Ben ikinci kattayım! O adamlar ona ulaşmak için kulübeye mi tırmanmışlardı?

Oda boyunca koştu ve elini ışık düğmesine vurdu. Oda daha fazla ışıkla doldu. Nash hala yatağın yanındaki adama şiddetle vuruyordu. Pencerenin yanındaki adama gelince...

İkisi de kayak maskesi takıyordu. İkisi de iriydi. Tamamen siyah giyinmişlerdi. Kıyafetleri sayesinde dışarıdaki karanlıkla uyum sağlamışlardı.

Pencerenin yanındaki adam gömleğinin altına uzanıyordu ve Delaney fark etti ki... oh, hayır. Oh, lanet olsun. *Silahı var!* Gömleğinin altındaki kılıftaki silaha uzanıyordu ve Nash'in korumasız sırtına bakıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Delaney ve saldırgana doğru koştu. Ona alarm saatini fırlattı. Evet, hâlâ elinde tutuyordu. Saat, adamın çenesine çarptı.

Küfrederek, ona doğru yöneldi. Düzeltme, yöneldi ve silahını ona doğrulttu.

"Hayır, yapma!" Ortağından bir çığlık geldi. *"Onu vurmamamız gerekiyor!"*

Ama çok geçti. Silah ona doğrultulmuştu ve Delaney, adamın tetiğı çekeceğinden emindi.

Ancak kurşun ona isabet etmedi. Nash isabet etti. Vücudunu ona çarptı ve Delaney yere düştü.

"Koş, koş, koş!" Adamlardan birinden çılgınca bir emir geldi.

Hangi saldırganın bu emri verdiğini bile bilmiyordu. "Onu vur ve kaç!" Çığlık gibi bir emir yine geldi.

Onu vurun mu?

Nash kendini yukarı itti. "Yerde kal," diye bağırdı ona.

Onlar onu vurmayı planlamıyorlardı. *Onu* vuracaklardı! Yerde kalması gerekiyordu. O ve Nash ikisi de çok açıkta kalmıştı. Bir silaha ihtiyacı vardı. Yardım etmesi gerekiyordu. Savaşması gerekiyordu.

Nash ondan uzaklaştı. Silahlı adama doğru koştu. Ne yapacağına karar veremiyor gibi görünen adama. Maskeli adam ateş etmeden önce, Nash vücudunu ateş etmek üzere olan adamın üzerine attı. Sert, güçlü bir darbe. Nash'in omuzu adamın göğsüne çarptı ve davetsiz misafir geriye savruldu.

Pencereye doğru.

Camı bir kez vurdu. Silahını Nash'e doğrultmaya çalıştı.

Nash tekrar ona çarptı.

Saldırgan pencereden dışarı fırladı.

Açık pencerenin yarısından, camın yarısından, çünkü adamın vücudu pencereden dışarı fırlarken pencerenin üst kısmı paramparça oldu. Delaney, adamın pencereden dışarı yuvarlanıp gecenin karanlığına düşmesini izlerken çığlık attı.

Saldırganın ortağı o anı fırsat bilip yanından geçmeye çalıştı. Hâlâ yerdeyken, içgüdüsel olarak hareket etti. Eli uzandı ve adamın ayak bileğini kavradı, onu yere düşürdü. Adam yere yuvarlandı. Vücudu yere sert bir şekilde çarptı.

Yuvarlandı ve parmaklarına tekme atmaya çalıştı. Delaney elini geri çekti.

Ancak Nash, adamın tekme atan ayağını eliyle yakaladı. "Bir hanımefendiye saldırılmaz." Nash, tuttuğu ayağı bükte. Sertçe.

O kadar sert ki, davetsiz misafir acı içinde çığlık attı ve Delaney, Nash'in adamın ayak bileğini kıldığından oldukça emindi.

Ve sonra...

Nash adamın hayalarına tekme attı. "Ve gece yarısı onun yatak odasına kesinlikle girilmez!"

Yatak odasının dışında ayak sesleri yankılandı. Sonra Ryan, elinde bir silahla ve öfkeden çarpık bir yüzle kapıda belirdi. "Ne oluyor lan?" Gözleri hızla ortalığı taradı. Yerde acı içinde kıvranan adam. Öfkeli Nash. Yakınlarda çömelmiş Delaney. Dağınık yatak örtüleri. Parçalanmış pencere.

Ryan bir kez daha baktı. "Az önce neyi kaçırdım?"

"Aşağı in," diye emretti Nash. "Dışarıda bir ceset var mı bak."

Ryan ona şaşkın şaşkın baktı.

"O piçi öldürdüğüme yüzde yetmiş eminim," diye hırladı Nash.

Ryan başını salladı. "Kardeşim, bu hiç hoş değil. Hiç nazik değil.

Bu *hiç de* yatıştırıcı değil."

Nash, Delaney'e doğru bir göz attı.

Hayır, Nash'te nazik olan hiçbir şey yoktu. İntikam meleği gibi odasına dalmıştı. Herkesi yerle bir etmiş, isimlerini not etmiş ve muhteşemdi.

Delaney sendeleyerek ayağa kalktı ve ona doğru koştu.

"Delaney, odama git. Bu odanın hemen yanındaki oda. Yatağının ayak ucundaki siyah çantadan kelepçeleri al."

Koşarken bir an durdu. "Yatak odanda kelepçe mi var?" Yerdeki adam Nash'e saldırmaya çalıştı.

Nash hızlı bir aparkatla onu tekrar yere serdi. "*Yatağımın ayak ucundaki siyah çantada.*"

Tamam. Tamam. Tamam. Dönüp yatak odasına koştu. Etrafı telaşla taradıktan sonra, yatağının ayak ucundaki siyah spor çantasını gördü. Elini uzattı, fermuarını açtı ve... Vay canına.

Kılıflarda silahlar. Bıçaklar. İp. Koli bandı. Ve evet, tabii ki kelepçeler. Yutkunarak kelepçelere uzandı ve adamın bir tür kaçırma ya da cinayet çantası hazırlamış gibi görüldüğü gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. Çantada ayrıca en az üç pasaport ve son derece kalın, kıvrılmış bir deste nakit para vardı.

"*Delaney!*" diye bağırdı Nash.

Parmakları kelepçeleri sıkıca kavradı ve ona doğru koştu. Yatak odasına girer girmez, korkunç manzara aynıydı. Acı içinde kıvranan maskeli bir adam. Avına öfkeyle bakan Nash. Pencereden düşen kırık cam parçaları yere dağılmıştı.

Nash kelepçeleri ondan aldı. Hırsızı ters çevirdi ve hızlı ve acımasız hareketlerle kelepçeleri ona taktı. "Hayatının en büyük hatasını yaptın," dedi Nash. "Onu asla almaya gelmemeliydin."

Nefes alıp veriş hızlanmıştı. "Seni Kurt mu gönderdi?" diye sordu davetsiz misafire.

Nash adamı kendine doğru çekti.

"Sana asla söylemem, kaltak!" diye tükürdü adam. Elleri arkada kelepçelenmişti.

Nash, adamın kafasındaki kayak maskesini çekip çıkardı.

Delaney başını salladı. "Merhaba, Jacob." O düşünmüştü o o cırtlak sesi tanıdığını

"*Onu tanıyor musun?*" diye sordu Nash.

"Evet. Jacob, Kurt için çalışıyor. Onu sık sık buralarda, gölgelerde gizlenmiş halde görürdüm."

"Vay, vay..." diye başladı Nash.

"Tek kelime bile etmeyeceğim!" diye bağırdı Jacob. "Ve ikiniz de öldünüz! Öldünüz! Duydunuz mu? *Öldünüz!*"

"Az önce epeyce kelime *söyledin*." Nash, Jacob'ı çekip burnu burnuna gelecek şekilde kendine doğru çekti. Ancak Jacob, Nash kadar uzun olmadığı için Nash, Jacob'a doğru eğilmek zorunda kaldı. "Ve bunlar söylenmemesi gereken kelimelerdi. Çünkü sevdiğim kadına tehdit eden biri olduğunda çok sinirlenirim."

Sevdiğim kadın.

Kız başını salladı. İlgüdüsel bir inkar. Nash onu sevmiyordu. Sevmiyordu.

Kendine gel, kadın. Bu sözler sana yönelik değil. O bir rol oynuyor. Bu, bu çılgın görevin örtbas hikayesi. Şimdi kendini topla ve çıldırmayı kes.

"Delaney!" Adının gürültülü bir şekilde haykırılması. Dışarıdan geliyordu. Dışarı derken, kulübenin dışından. "*Delaney!*"

Kırık camları atlatarak pencereye doğru koştu. Camların çoğu pencerenin dışına uçmuştu, ama yatak odasının zemininde hâlâ epeyce cam parçası vardı ve ayakları çıplaktı. Kesilmek istemezdi tabii ki.

Dikkatlice, başını pencereden biraz dışarı çıkardı.

Yerde iki gölge gördü. Biri ayaktaydı. Biri çömelmişti. Ayakta duran kişi, çömelmiş olan kişiye silah doğrultmuştu.

"İyi haber!" Ryan ona seslendi. "Hâlâ hayatta." Silahı tutan Ryan'dı.

"Hayatta," diye devam etti Ryan, yüksek sesli ve neşeli tonuyla. "Şu an için. Ama çok yakında, o aptal düşmeden kurtulmamış olmayı dileyecek sanırım." Ryan başını salladı ve adama, "Az önce kiminle uğraştığını bilmiyorsun," dedi.

Delaney'i bir titreme sardı. Pencereden uzaklaştı. Üzerinde sadece ince bir tişört, külot ve pamuklu şort vardı. Bütün giysiler odada onu bekliyordu. Uyurken giysiler sorun olmamıştı ama şimdi Delaney kendini fazlasıyla açıkta hissediyordu. Omzunun üzerinden Nash'e baktı. Yüzü

sıkı, öfkeli çizgilerle donanmıştı. Bakışları öfkeyle parlıyordu. Ve Jacob'ın boğazına bir bıçak dayamıştı.

Öyleyse, tam olarak anlaşılması gereken önemli bir nokta var: Quinn kardeşler kesinlikle tehlikeliydi ve öldürmekten hiç çekinmiyorlardı. Hiç.

"Onun için mi geldin?" Nash avına bağırды. "Yatak odasına mı girdin? Ona zarar vermeye mi çalışıyordun?"

Jacob'ın gözleri tabak kadar büyümüşdü. "Sen... kim... oluyorsun?"

Nash gülümsedi ve bu, hayatında gördüğü en soğuk, en korkutucu gülümsemeydi. "Ben Delaney ile evlenecek adamım."

Vücudunu bir titreme daha sardı. Yakındaki bir bornozu kapıp üstüne geçirdi.

"Ve ben de ona zarar vermeye çalışan herkesi öldürecek adamım. Peki, sana ne olacağını tahmin et?"

Titreyen tek kişi o değildi. Jacob'ın vücudu da titriyordu.

"Yanlış kadını takip ettin," dedi Nash. "*Benim* Delaney'imi takip ettin."

Kollarını karnına doladı. Nash'i hiç bu şekilde görmemişti. Soğuk ve korkutucu. Ölümcül ve yoğun. CIA ajanı.

Onu seven çocuk değil. Travma cerrahı olma hayalleri kuran genç adam değil. Bu adam... bu adam...

"Ölmeye hazır mısın?" diye sordu Nash,

Jacob'a. Kızın ağzından bir hıçkırık çıktı.

Bu sese Nash'in başı ona doğru döndü. Bakışları onunla buluştu. Ve yüzünde gördüğü her neyse, çenesini daha da sıkılaştırdı.

"Odadan çık, Delaney. *Hemen*. Bunu izlemek istemezsin."

Bunu mu? Jacob'ı öldürecek miydi? Hayır, Jacob kelepçelenmişti. Artık saldırmıyordu. Delaney öne atıldı ve Nash'in kolunu tuttu. "Onu öldürme." Dokunduğı yerde kasları kaya gibi sertti.

"O *seni* öldürürdü. Bir saniye bile düşünmeden. Tam olarak hak ettiğini buluyor." Acımasız, buz gibi sözler. Sert ifadesinde hiçbir yumuşaklık

yüzünde

"Hayır!" Jacob'dan tutkulu bir çığlık. "Onu öldürmeyecektim! Emirler Delaney'i geri getirmektir! Kurt onu geri istiyor. Onu geri almak için çaresiz. Onu asla öldürmeyecektim." Bakışları Delaney'e kaydı. "Öldürmeyecektim. Seni öldürmeyecektim, yemin ederim. Ben sadece... Kurt'un emirlerini yerine getirmek istersin, anlarsın ya? Yapmazsan, kötü şeyler olur. O emri verdi ve ben uymak zorundaydım. Kişisel bir şey değildi."

Sert bir el ağzını kapattığında ve dehşet onu paramparça etmek üzereyken, bu kesinlikle kişisel bir mesele gibi gelmişti.

"Emir seni geri getirmektir. Şanslıydım. Bir dinlenme tesisinde arabası çalınan bir adamla konuştum ve arabasında buraya gelen bir takip cihazı vardı. Seni sadece geri götürecektim!" Sözleri çılgınca, arka arkaya dökülüyordu. "Seni sadece ona geri götürecektim. Seni öldürmeyecektim! Yemin ederim!"

Korku onu neredeyse tamamen yuttu. "Kurt'a burada olduğumu söyledin mi?" Çaldıkları son araba dinlenme tesisindeydi. Yani o araba doğrudan kulübeye gitmişti. O zaman o kadar yorgundu ki, arabanın neye benzediğini bile zar zor hatırlıyordu.

"Patronuma söyledim... bir ipucunu takip ettiğimi söyledim. Kaçmanı ve sonra seni bulamadığımda Kurt'e açıklama yapmak zorunda kalmak istemedim." Adem elması sallandı. "O... başarısızlığı sevmez. Patronu hayal kırıklığına uğratmak istemezsin."

"Çok yazık," diye tersledi Nash. "Çünkü çok kötü haberler almak üzere. O adamı hayal kırıklıklarıyla dolu bir hayat bekliyor." Başını sağa eğdi. "Delaney'i öldürmen gerekmiyordu. Kurt o emri verdi. Anladım. Bilmek iyi oldu." Düz bir sesle. "Ama benim hakkımda ne dedi?"

Jacob dudaklarından damlayan kanı yaladı. "Ben... *beni öldürme!*"

Bu bir cevap değildi. Delaney'nin midesi burkuldu.

"Kurt Wellington benim hakkımda ne dedi?" Nash, tehditkar bir ses tonuyla tekrarlardı.

"Sen ... hedefisin." Ciyaklayan kelimeler.

"Ne ne kadar ne kadar çabuk toprağa girersen, o kadar iyi."

Delaney başını salladı. Sertçe. "Hayır."

Ama Nash güldü. "Eğer beni toprağa gömmek istiyorsa, Kurt gelip işi kendi elleriyle yapmak zorunda kalacak."

Bu tam da CIA'nın istediği şeydi. Jezebel'in bu büyük planı kurmasının tek sebebi buydu. Kurt'ü suçüstü yakalamak istiyorlardı. Sadece Delaney'i kaçııp geri getirmeye çalışırken değil. *Kurt'ün Nash'i öldürmeye çalışmasını istiyorlardı. Bir ajanın peşine düşmesini.*

Damarlarında buz dolaştı.

"Tek kelime etmeyecek biri için, epey konuştun," diye ekledi Nash.

Jacob'ın nefesi titriyordu. *"Beni öldürme!"*

Nash ona gülümsedi.

Delaney'in damarlarında buzlar dolaştı. O gülümseme onu iliklerine kadar dondurdu. *Bu adam kimdi?*

"Senin için büyük planlarım var, Jacob," dedi Nash soğuk bir sesle.

"Çok, çok büyük planlar."

Jacob inledi.

On İkinci Bölüm

"TATLI DEĞİLDİN. Nazik değildin. Sakinleştirici değildin." Ryan ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bence muhtemelen daha korkutucu, saldırgan ve çok fazla ölümculdün. O sahnede aradığımız özellikler bunlar değildi."

Nash, CIA'den üç ajanın Jacob Brown ve Lowell Vail'i bir minibüsün arkasına itişini izledi. O iki saldırgan ortadan kaybolmak üzereydi. CIA — Jez'in elinde— onları sorguya çekecekti. Jacob ve Lowell, Kurt ile doğrudan çalışıyordu ve eğer Kurt'u Typhon ile ilişkilendirecek kanıtlar elde edebilirse, Jez bunu yapacaktı. Kadın, sorgulama konusunda gerçek bir ustaydı. Ve şüphelileri kendi tarafına çekme konusunda da. Hayatları karşılığında, onları patronlarını ele vermeye ikna ederdi. Doğru baskı araçlarını kullanarak, en azılı suçluları bile işbirliği yapmaya ikna etmenin bir yolunu bulurdu.

Bir zamanlar Jezebel bir balerinmiş. Fransa'da büyümüş; Güney Afrikalı bir anneyle Fransız bir sanatçının kızıymış. Jezebel her zaman en üst düzey sosyete çevrelerinde dolaşmış. Yetişkinliğe adım atmadan çok önce bile, kurnazlık onun ikinci adı ve uzmanlık alanıymış. Bir balerin olarak dünyayı dolaşma fırsatı bulmuştu. Üst tabakayla şarap içip yemek yemiş ve her sıradan buluşmada onların sırlarını çalmıştı.

Bir keresinde ona, büyürken Josephine Baker'ın kahramanı olduğunu itiraf etmişti. Ve eğer Josephine casus olarak çalışabiliyorsa, o zaman...

Jez, onun da bu işi başarabileceğinden emindi. Ve başarmıştı.

Jezebel Jenkins gerçek adı değildi. Bir keresinde ona bu ismi kendisinin seçtiğini söylemişti. Jez'in gerçek adının ne olduğunu hiç bilmiyordu. Jez kimliğini defalarca değiştirmişti.

İnsanlar Jez'i fiziksel olarak narin olduğu için hafife alıyordu. *Sadece bir dansçı.* Ona bu sözleri kaç kez duyduğunu söylemişti? *O sadece çekici bir dansçı.*

Dünyanın en kötü suçlularından bazılarını yakalayan bir dansçı.

“Jez onlardan bilgi alacaktır. Kahretsin, o küçük Jacob pisliği zaten durmadan gevezelik ediyordu. Diğeri konuşmasa bile,” diye düşündü Ryan, “bu konuşacaktır.” Başını çevirip etraflarındaki ormanı gözden geçirdi. “Şu anda dışarıda ek ajanlarımız var. Gece boyunca kimse onları geçemeyecek.”

Sadece şafak sökene kadar kulübede kalmaları gerekiyordu. Ama kulübe çoktan ele geçirilmişti.

“İçeri girip Delaney'i sakinleştirmeye çalışmalısın.” Ryan'ın sesi yumuşaktı. “Bu geceki olaylardan sonra oldukça sarsılmış olduğundan eminim.”

“Yani, uyandığında onu kaçırmak isteyen iki adamla karşılaştıktan sonra mı?” Nash'in sözleri sıkı sıkıya kenetlenmiş dişlerinin arasından çıkıyordu. “Yoksa onu korkuttuğu için Jacob'ı fena halde dövdüğümü izledikten sonra mı? Sence bu olaylardan hangisi onu en çok *sarsmış* olabilir? Oh, ve bir adamı penceresinden dışarı attığım o eğlenceli anı da unutmayalım.” Ryan haklıydı. Kesinlikle tatlı ya da yatıştırıcı ya da—kahretsin. *Çekici değildi. Çekicilikten çok uzaktı.* Bunun yerine, ölümcül ve acımasızdı. Ve Delaney ona baktığında gözlerindeki korkuyu görmüştü.

“Muhtemelen tüm bu olaylar etkili oldu,” dedi Ryan yavaşça. “Uyandığında yatağının başında saldırganları görmek korkutucu olmalı. Sonra seni ölümcül ihtişamınla görmek muhtemelen işi bitirmiştir. Sanki ya biri ya da diğeri gibi bir durum değildi.”

Kahretsin. İçeri girmesi gerekiyordu. “Benden korkuyor.”

“Hayır.” Çok uzun ve uzatılmış bir *hayır*. “Eminim korkmuyor.”

Saçmalık. Ryan yalan söylüyordu. “*Dehşete* kapılmış. Yüzünde gördüm. Gözlerinde. Eğer şimdi oraya girip ona dokunmaya çalışırsam, muhtemelen benden kaçacaktır.”

“Eh, ona dokunmaktan daha fazlasını yapman gerekecek.” Ryan elini omzuna koydu. “Onunla evlenmen gerekecek. O yüzden erkek ol ve içeri gir. Tabii ki, fikrini değiştirip damat rolünü benim üstlenmemi istemiyorsan.”

“Onunla evleneceğim.”

“Rol yapıyorsun,” diye düzeltti Ryan. “Rol yapıyorsun.” Nash konuşmadı.

“Rol yapıyorsun,” diye tekrarladı

Ryan. Ve yine Nash konuşmadı.

“Gerçek bir evlilik istemiyorsan tabii?” Ryan dikkatli bir soru sordu. “Ağabeyine söylemeye çalıştığın bu mu?”

Doğum günleri tam anlamıyla bir ay arayla idi. Ama Ryan hâlâ ara sıra o ağabey zırvalığını ortaya atmayı seviyordu. Bu ona keyif veriyordu.

"Huh." Sessizlik biraz uzayınca Ryan böyle dedi.

Tabii ki, onunla gerçekten evlenmek istiyorum. Bu, her zaman istediğim şeydi. Ama bu dünyada her zaman istediğini elde edemezsin. Acı ve acı bir gerçek.

"Genelde bana tüm sırlarını anlatırsın." Ryan'ın sesi alçaktı. Düşünceliydi. "Sen benim kardeşimsin ve sana söylemediğim hiçbir gerçek yok. Ne kadar acı verici olursa olsun, kendimle ilgili her şeyi sana hep anlattım."

Nash, dişlerini o kadar sıkımişti ki çenesi ağrıyordu.

“Daha önce Delaney’den neden ayrıldığını bana hiç söylememiştin.” Kimseye anlatamamıştı.

“İlk başta, senin kalbini kıracak bir şey yaptığını düşünmüştüm. Yani, evet, o günlerde ona karşı tam bir pislik gibi davrandım.”

“Delaney asla yanlış bir şey yapmadı.” Dişlerini sıkarak söyledi. “Sadece onu sevmeyi mi bıraktın?”

Asla.

"Uh, huh. Öyle düşünmüştüm." Hâlâ alçak sesle. "O zamanlar ona pislik gibi davrandığım için kendimden nefret ediyorum. Ama sadakatim her zaman sana, tartışmasız."

Kahretsin. Ryan *nazik* davranıyordu. Bu çok kötü bir işaretti. “Sadakatini ona göster. Onu koru. Wellington’u güvence altına almadan önce işler ters giderse, Delaney’i kurtarmak için ne gerekiyorsa yap.”

"Onu *sen* kurtar. Damat sensin. Ben değil." Nash'in omzunu bıraktı. Bir adım geri attı. "Oldukça büyük bir şey olmalı. En azından ben öyle düşündüm. Sevdiğin kadından vazgeçmen için?"

Çok önemli bir şey olmalı. Neydi? Biri seni mi tehdit etti? Onu mu tehdit etti?"

Peki ya benim dünyamdaki herkesi tehdit etse? Ama bu sözleri içinde tuttu. Söylemenin bir anlamı yoktu. Geçmiş değişmeyecekti.

"Ondan ayrıldığında her şeyin değişti."

Ryan yanılmıyordu. Nash değişmişti. Çünkü değişmesi gerekiyordu. Bu dünyada değer verdiği insanları korumak için çok daha güçlü ve çok daha sert biri olması gerekiyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı Ryan, "Seni gözetlemek için CIA'ya katıldım. Katilleri avlamaya ilk başlayan sendin."

Nash üniversitede ve tıp fakültesindeyken, Ryan deniz piyadesiydi. *Semper Fi* onun hayatıydı. *Daima sadık*. Evet, o onun kardeşi idi. Ryan her zaman onun yanındaydı. Her zaman arkasını kolluyordu. Ve Nash'e gelince...

Onu korumak zorundaydım. Ailemi korumak zorundaydım. Delaney'i korumak zorundaydım.

Bazen birini korumak için uzaklaşmak gerekir. Bu, kalbini söküp kanını akıtmak anlamına gelse bile.

"İçerideki CIA ajanı minibüsle gitmeli," diye mırıldandı Ryan. "Onu daha fazla bekletemeyiz."

Minibüs hareket etmek üzereydi ve evet, içinde bir ajan vardı. Bundan sonra Nash, Delaney'nin yanında bir koruma olmasını sağlayacaktı. Jacob ve Lowell'ın minibüse bindirildiğini kendi gözleriyle görmek istemişti.

Ve şimdi, Delaney'e geri dönüyordu. Ondan korkuyor olsa bile.

Kız kesinlikle ondan korkuyordu. *Ah, bebeğim, öngörülebilir gelecekte tek yataklı bir durumla karşı karşıya kalacağımızı öğrenene kadar bekle de gör.* "Hâlâ ona karşı tatlı ve yatıştırıcı davranmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Nash.

"Hayır. Çok geç. O tren çoktan kaçtı."

Evet, kaçmıştı.

"Sadece biraz daha az korkutucu olmaya çalış, olur mu?" diye tavsiye etti Ryan. "Belki biraz çekici olmaya çalışabilirsin?"

İmkansız. "Çekici olan sensin." Omuzlarını dikleştirdi.

"Peki sen hangisisin?" diye sordu Ryan.

Ben Delaney'i korumak için öldürmeye hazır olanım.

On Üçüncü Bölüm

"Benim odamda uyuyacaksın," diye duyurdu Nash.

Az önce kabine geri dönmüştü. Davetsiz misafirler götürülmüştü, ancak Delaney, pencereden giren saldırganın kırık bacağı nedeniyle *taşınması* gerektiğinden oldukça emindi.

Lowell Vail. Delaney de onu tanımişti. Her iki davetsiz misafir de Kurt'un maaşlı adamlarıydı. Onların varlığı, Kurt'un onu bırakmayacağı gerçeğini daha da pekiştirmişti. Onu avlamaya devam edecekti. Nash'i de.

"Beni duydun mu?" Delaney kanepenin kenarına otururken Nash ona doğru büyük adımlarla yürüdü. "Odama."

Kafasını geriye eğdi. "Penceremin olması gereken yerde kocaman bir delik olduğunu düşünürsek, evet, bu gece o yatak odasında yatmayacağımı tahmin etmiştim." Yanındaki kanepede minderine hafifçe vurdu. "Ama senin yatak odanı feda etmene gerek yok. Ben burada uyuyabilirim." *Eğer* uyuyabilirse. "Kanepede gayet iyi." Adrenalin damarlarında dolaşıyordu ve uyuyabilse bile, uyanınca yanında karanlık gölgeler göreceğinden çok korkuyordu. Onu götürmek isteyen gölgeler.

Nash kanepeye baktı. Sonra yere. "Eğer burada uyumakta ısrar ediyorsan, ben de yanında yerde yatacağım."

"Neden bunu yapasın ki?" Ön kapıya doğru bakmak için boynunu uzattı. Nash ve Ryan davetsiz misafirlerin yakalandığından emin olurken, bir ajan onunla birlikte içerideydi. Adını John Doe olarak veren bir ajan. Tabii. Neyse ne. Ama John Doe gitmişti, Nash içeri girer girmez dışarı çıkmıştı.

"Çünkü bir daha benden uzak kalmayacaksın," dedi Nash, derin, gür sesiyle. "Sen nerede uyursan, ben de orada uyuyacağım. Kimse gizlice içeri girip seni kaçırmaya çalışmayacak. Böyle bir şey olmayacak."

Gözleri aniden ona döndü. Ciddi olamazdı.

Nash başını salladı. "Sanırım buna tek yataklı durum dersin." Ayağa fırladı. "Senin yerde yatman tek yataklı bir durum değil durum değil!"

"Tek kanepede mi? Bu tek kanepeli bir durum mu?"

"Nash! Dur!" Ona dokunmak istedi. Ona dokunmaktan korkuyordu. Her şeyden korkuyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Verdiğin emirleri duydum. Şu anda kulübeyi çevreleyen yarı bir ajan ordusu var. Kimse onları geçemez."

"Zaten hiç kimse dıştaki ajanları — ya da beni — geçmemeliydi."

Yutkundu. "Dışarıdaydın..." diye başladı Delaney.

Adam bir adım yaklaştı. "Sana yeterince yakın değildim. Bu hata bir daha tekrarlanmayacak. Uyuduğunda, tam yanında olacağım."

"Ama..."

"Karar verilmiştir. Ya burada yatacağız, sen kanepede, ben yerde, ya da yukarı çıkıp benim yatağında uyuyacağız."

Daha önce söylediği sözlere rağmen, kanepede aslında hiç de fena değildi. Kanepede pütürlüydü. Eski. Dar. Ve onun yerde yatmasını istemiyordu. Ama onunla aynı yatakta olma fikri, kafasında her türlü alarm zillerini çaldırdı. "Yatak ne kadar büyük?"

Gözlerini kısarak baktı. "Benden ne kadar korkuyorsun?"

Çenesini kaldırdı. "Bu, soruma bir cevap değil." "Peki. Sen benim soruma cevap ver, ben de seninkine cevap vereyim."

Ön kapı gıcırdadı. Kafasını sesin geldiği yöne çevirdi. Ryan, yüzünü buruşturarak içeri süzüldü. "Üzgünüm. Sanki bir şeyi bölmüşüm gibi hissediyorum." Dudaklarını büzüştürdü. "Bunu yukarıya taşımak ister misiniz? O kanepede yatmayı gerçekten çok isterim. Burası, birinci katta bulunan arka yatak odasından daha merkezi bir konumda ve kanepede olursam, buradan daha hızlı harekete geçebilirim. Yani, bilirsiniz, olası kaçırmalar ya da katiller ortaya çıkarsa."

Ryan kanepede yatacaksa, onun başka seçeneği yoktu. Kararlı ve hızlı bir şekilde başını salladı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. Giydiği bornoz ayaklarının etrafında dalgalanıyordu. Diğer ajanlar gelmeden hemen önce

diğer ajanlar gelmeden hemen önce bornozu kapmıştı. Yumuşak, beyaz pamuklu bornoz ayak bileklerine kadar uzanıyor ve dirseklerine kadar iniyordu.

Merdivenleri çıkarken, Nash'in arkasında olduğunu fazlasıyla farkındaydı. Onu hissedebiliyordu. Sıcak. Güçlü. Kararlı. Gözleri yukarıdaydı, önüne odaklanmıştı. Sahanlığa ulaştı, sonra sağa döndü. Hızlı adımlarıyla odasının önünden geçti ve Delaney, Nash için ayrılmış yatak odasına geldiğinde durdu.

"Queen size yatak," dedi adam. "Yani biraz sıkışık olacak."

Dudaklarını ıslattı. Sonunda sorusuna cevap vermişti. Hâlâ onun sorusuna cevap vermesi mi gerekiyordu? Doğrusu, onun sorusuna cevap vermekten gerçekten kaçınmak istiyordu. *Benden ne kadar korkuyorsun?* Delaney kapı koluna uzandı ve kapıyı açtı. Parmakları ışık düğmesine çarptı.

Yorganlar hala yerindeyken yatak da yapılmıştı. Kendisinin aksine, Nash hiç uyumamıştı.

Ve yatak gerçekten de bir kraliçe yataktı. Nash'in devasa boyutları göz önüne alındığında, onun da dediği gibi, yatakta sıkışık bir uyku olacağı kesindi.

Yatak odasından geçerken bornozunun kemerini iyice sıkılaştırdı. Delaney yorganın bir kısmını geri çekti ve yatağın sağ tarafına olabildiğince kaydı. Neredeyse yatağın kenarından sarkıyordu.

Nash onu izliyordu. Yine, onun bakışlarını *hissetti*.

"Soruma cevap vermedin," dedi. Parmakları ışık düğmesinin üzerine kaydı.

Karanlık.

Ama zemin gıcırdadı ve odanın içinde hareket eden gölgesini gördü. Pencereye doğru gitti. Dışarıya baktı.

"Sorunu hatırlamıyorum," diye yalan söyledi. "Seni ne kadar korkutuyorum?"

"Ah, evet, o soru." Uzun bir nefes verdi. "Birden ona kadar bir ölçekte mi? Sorduğun bu mu?"

Zemin yine gıcırdadı. Sonra yatak çöktü. Adam yatağa uzanmıştı. Omuzları gerildi.

"Bütün gece o bornozu giymeyi mi planlıyorsun?" diye mırıldandı Nash.

"Gecenin bitmesine birkaç saat kaldı. Ve üşüyorum."

"Korkuyorsun. Benden."

Evet. Peki, şu ölçek meselesine gelince. "Belki iki." Bir fısıltı. Ama yalan söylemişti. "Ya da... belki dokuz." Yine doğru değildi. "On," diye itiraf etti, mutsuz bir şekilde.

"Siktir." Bu kelimedede öfke yankılanıyordu.

Yatağın yanında olduğu için ona doğru döndü. "Peki, ne bekliyordun? Nasıl hissetmemi bekliyordun? Hayatını tehlikeye atıyorsun! Seni *öldürmek* isteyen adamlarla savaşıyorsun!" Yüzü sadece birkaç santim uzaktaydı. Ona dokunmak çok kolay olurdu. "Kendine yönelik riski umursamıyor gibisin. Tehlike hiç önemli değilmiş gibi davranıyorsun. Ya da daha kötüsü, bundan *hoşlanıyormuşsun* gibi. Evet, bu beni çok korkutuyor! Tehlikeden hoşlanmamalısın. Normal bir insan gibi tehlikeden kaçmalısın. Benim kaçmak istediğim gibi!"

"Hayır, Delaney. *Hayır*. Demek istediğim... sen *benden* korkuyorsun. Benden. Benim için değil."

Yorgancı ölümçül bir şekilde sıkıca tutuyordu.

"O davetsiz misafirleri alt ederken bana nasıl baktığını gördüm." Sert bir sesle.

"Acımasızdın." O görüntüleri kafasından asla silemeyecekti. Jacob'a saldırışını. Lowell'ı pencereden fırlatışını. "Acımasızca saldırdın."

"Ve sen korkuyorsun. Benden."

Öyle miydi? "Evet." Aralarındaki havada asılı duran acı bir gerçek.

Nash küfretti.

Ona doğru atıldı ve Delaney onu öptü.

Çok büyük, çok korkunç bir hataydı, ama yaptı. Çünkü ondan korkuyor olsa da, bu korku onu istemesini engellemedi. Hiçbir şey onu istemesini engelleyememişti. Aşık bir genç kızken onu istemişti. Tutkulu bir üniversite öğrencisiyken onu istemişti. Şimdi, çaresiz ve korkmuş bir yetişkin olarak da onu istiyordu.

Nash'te her zaman özel bir şey vardı.

Dudakları onun dudaklarına değdi. Hızlı, beceriksiz bir öpücüktü. Beceri ve baştan çıkarma seviyesi son derece düşüktü. Bunu sadece bir şeyi kanıtlamak için yapmıştı

Korku onu durdurmamıştı. Ama o...

Eli kalçasını kavradı. "Düzgün yap," diye dudaklarına karşı homurdandı.

Dudakları aralandı.

Dili içeri girdi. Damarlarında bir yangın tutuşmuş gibi hissederken, dudaklarından aç ve çaresiz bir inilti çıktı. Göğüsleri ağrıyordu, cinsel organı arzuluyordu ve o çok sıcak bornozu çıkarıp altındaki tüm kıyafetleri atmayı çok kolay bir şekilde hayal edebiliyordu. Üzerine tırmanmak. O uzun, sert penisinin bacaklarının arasına girmesini hissetmek.

Nash, ona zevk hakkında her şeyi öğreten kişiydi. Yatak odasında beklentilerini o kadar yükseğe çıkarmıştı ki, kimse onunla boy ölçüşememişti. Kimse ona yaklaşamamıştı.

Ne yazık ki, ona acıyı da öğreten Nash'ti. Kalbini milyonlarca minicik parçaya bölerek.

Eli, bornozunun kemerini yakaladı. Onu sertçe çekti ve parmakları bornozun içine kaydı. Tişörtünün kenarını yakaladı. Eli tişörtün altına kaydı. Sıcak, nasırlı parmak uçları cildine dokundu.

Bu temasa karşı irkildi.

"Bu büyük bir sorun olacak," diye boğuk bir sesle ağzına fısıldadı. "Beni öpüyorsun, benden korkuyorsun ve sana dokunduğumda *irkiliyorsun*." Nash elini çekmeye başladı.

Kız, adamın bileğini yakaladı. Elini kendine doğru itti. "Geri çekildim," diye fısıldadı adamın ağzına, "çünkü bana dokunduğunda, bunu vücudumun her hücresinde hissediyorum. Isı tüm vücudumu kaplıyor. Tenlerimiz birbirine değdiğinde, aramızdaki yılları unutmak ve içimde yanan arzuya teslim olmak istiyorum. Sana olan, bir türlü dinmeyen bir arzu." Sert, acı verici bir gerçek.

Ama...

Bunu yapmamalıydılar. O anda seks yapmamalıydılar.

Yapmamalıydılar. Fazla ileri gitmemek için milyonlarca neden vardı.

Ve...

O kadar çok ihtiyaç. Arzu. İstek. Özlem.

"Sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?" Nash'in alçak, derin sesi.

Kız başını salladı. Karanlıkta o hareketi görebiliyordu, değil mi? Karanlıkta her zaman çok iyi görebilirdi.

"Kanıtla." Bir meydan okuma.

Ondan uzaklaştı, ama hala bileğini tutuyordu. Dilinde hala onun tadını alabiliyordu.

"Sana dokunmama izin ver." Nash'in sert sözleri. Ama nedense, bu sözlerde bir yalvarışın keskin kenarı vardı. "*Sadece dokunmak*. Sevişmek değil, Delaney. Bırak da sana dokunayım."

Ne yapıyorlardı? Neden her şey çoktan kontrolden çıkmış gibi hissediyordu? Çünkü öyle miydi? Vücudu çok gergindi. Sinirleri diken diken olmuştu. Şunu söylememeliydi... "Evet. Dokun bana." Ama söyledi. Boğuk, nefes nefese ve tam bir hata.

Ama o sözleri söyledi.

Çünkü o Nash'ti. Onunla yataktaydı. Rüya değildi. Gerçektir. Etrafındaki çılgınlık içinde, ona sıkıca sarılmak istedi. Düzeltme, ona sıkıca sarılmıştı. Hâlâ elini tutuyordu.

"Nereye dokunmamı istiyorsun, göster bana." Yine o derin, karanlık, baştan çıkarıcı ses.

Alt dudaklarını ısırdı. Ve elini aşağıya doğru kaydırды.

"*Delaney*." Açlık ve arzuyu barındıran vahşi bir hırıltı.

Parmaklarını giydiği pamuklu şortun lastikli kenarının altına itti.

"Siktir, bebeğim, siktir."

Onun iri parmakları külotunun altına girdi. Aşağı doğru itti, elini bacaklarının arasına kaydırды. Sağ eli bacaklarının arasındaydı, sol eli ise ona daha da yaklaşırken yorganı kenara itti.

Yastığa yaslandı. Üstündeki karanlık tavana baktı. Adamın iri eli bacaklarının arasındaydı. Başparmağı klitorisini okşuyordu. Üzerinde tekrar tekrar kayıyordu. Üzerinde sürüklüyordu.

"Benim için ıslanıyorsun."

Alt dudaklarını daha sert ısırdı. Onun için ıslanmıştı. Başkalarıyla zor olan bu, onun için çok kolaydı. Sanki vücuduna damgasını vurmuş gibiydi. Ona hızlı tepki vermesi için onu eğitmişti.

"Senin için çok sertleşiyorum. Sen nefes al, ben de böyle oluyorum."

Hızlı nefes alıyordu. Vücudu gerilmişti. Klitorisini tekrar tekrar okşuyordu. Bir parmağı içini ittiğinde bile, sahiplenici, emredici vuruşlar yapıyordu.

Kafası yastığa doğru geriye doğru eğildi. Bir inilti ağzından kaçarken alt dudağını ısırmayı bıraktı.

"O kadar sıkı ki."

Parmağını yavaşça çıkardı. Tekrar içeri soktu. Başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi.

Bacakları kaskatı kesilmişti. Cinsel organı açlık çekiyor gibiydi. *İhtiyaç* duyuyordu. Boştu ve doldurulmak istiyordu. Onu içinde istiyordu.

Parmağı yine içine girdi. "Çok dar." O yaramaz başparmak klitorisini okşamaya devam ediyordu. "Hadi ikinciği alalım." Bir parmak daha içine girdi. Onu genişletiyordu. Vücudunda zevk dalgaları yayılıyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı. Vücudu bıçak sırtındaydı.

Yorgan hışırdadı. Sol eli şortunu aşağı çekti. Külotunu. Ve sonra bacaklarının arasına girdi. Onu görmüyordu, Delaney gözlerini kapalı tutuyordu, ama onu hissedebiliyordu.

"Islak ve ateşlisin, benim için boşalacaksın, değil mi?"

Evet, öyleydi. Orgazmının üzerine geldiğini hissedebiliyordu. Gittikçe yaklaşıyordu. Hepsi bir dokunuştan. O yaramaz parmaklar, onu işliyordu. Ona sahip oluyordu.

"Sana ellerimle dokunmayı seviyorum, Delaney. Isını hissetmeyi seviyorum. Yumuşaklığını. Arzunu." Parmakları içeri girip çıkıyordu. Ve o başparmağı, klitorisini okşarken hiç durmadı. "Ama sana ağzımla dokunmayı da seviyorum."

Onun sözleriyle gözleri birden açıldı. Çok geçti. Ağzı çoktan ona yapışmıştı. Aşağı baktı, başının ve saçlarının gölgeli karanlığını gördü. Klitorisine karşı dilinin sıcak, ıslak yalamalarını hissederken, onu açılmış bacaklarının arasında gördü.

Durdurmak mümkün değildi. Kendini tutmak mümkün değildi. Çok çaresizdi. Dayanma sınırına gelmişti ve Nash'e çok *açtı*. Onu itmedi. Elleri ona sarıldı. Kalçaları ona doğru çarparken, elleri onun kalın saçlarına gömüldü.

O yaladı ve emdi, onu altında kıvrandırdı ve inletti.

Onu diliyle, parmaklarıyla işledi.

O parmaklar, Nash onu tadarken ve öperken bile içine kayıyordu ve klitorisinde hissettiği o yaramaz, becerikli dilin dokunuşu ona fazla geldi.

Zirveye ulaştı. *Sert bir şekilde.* Orgazm onu sararken dudaklarından keskin bir çığlık patladı. Vücudunu defalarca sarsan, dalgalı bir boşalma. Titreyen ve sarsılan. Nefes almaya çalışırken damarlarını zevkle dolduruyordu.

O kadar güçlü bir boşalmaydı ki, ona doğru çığlık attı. O kadar güzeldi ki, gözlerinden yaşlar süzüldü. O kadar yoğundu ki, tüm vücudu titriyordu.

Zevk. Nash ile zevk. Nefesi inip çıkıyordu.

Ayak sesleri gürledi. *Yatak odasının dışında.* Merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri. Onlara doğru uçan ayak sesleri. Odalarına doğru.

Nash başını kaldırdı. "Siktir!" Ona gözlerini kırptı.

Yataktan fırladı. Nash, üzerine battaniyeyi atacak kadar durakladı, sonra kapıya koştu. Kapıyı açtı.

O, yorganı çenesine kadar çekti. Açık kapı aralığından, Ryan'ın kaşlarını çatmış yüzü aniden gözünün önüne geldi.

Aman. Tanrım.

"Çığlık duydum," diye başladı Ryan.

O çığlık *atmıştı*. Olamaz. Delaney utançla dolup taşarken battaniyeyi başının üzerine çekti.

* * *

"GİT BURADAN, RYAN."

"Ama çığlık duydum... oh." Ryan yüzünü buruşturdu.

Nash ona sertçe baktı. Nash, arkasındaki yatak odası kapısını sertçe kapattı. Ryan'ın o odaya bakmasına gerek bile yoktu.

Ryan yakasını çekiştirdi. "Kısa bir süre önce burada bir saldırı olduğunu belirtmek isterim."

Nash kollarını göğsünde kavuşturdu.

"O yüzden bir çığlık duyduğumda, doğal olarak harekete geçtim. Benim gibi kahramanca bir insan olarak." "Git buradan, Ryan."

"Senin... şey olduğunu nereden bilebilirdim ki? *Kahretsin.*" Ryan topuklarını döndü. Merdivenlere doğru aceleyle yürüdü, ama sonra durdu. Arkasına bakarak, Ryan sordu, "Bu, onunla ikinci bir şansın olduğu anlamına mı geliyor?"

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu.

Hâlâ tadını alabiliyorum. Benim için kendini feda etti.

"Eğer bu ikinci bir şanssa, sakın mahvetme."

"Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı Nash, kardeşinin merdivenlerden aşağı kayboluşunu izlerken. Ryan'ın ayak seslerini artık duyamayana kadar yatak odasına geri dönmedi. Sonra geri döndü, kapıyı açtı ve içeri süzüldü.

Yatak odası hâlâ karanlıkta kalmıştı. Ama gözleri karanlığa her zaman kolayca alışırđı. Yatağa doğru ilerledi, ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için durdu. Gömleğini ve kot pantolonunu da çıkardı. Sadece boxer şortuyla yatağa girdi.

Sağ tarafta bir yığın battaniye onu bekliyordu. Delaney, battaniyelere sarılmıştı. Yığını izledi. Ne söyleyeceğini düşündü.

Yorgan mırıldandı, "Gitti mi?" "Evet, tatlım, gitti."

Yorgan yavaşça indi. Delaney dönüp ona baktı. "Dokunmandan korkmuyorum."

Kız, ellerinin altında erimiş gibiydi. Kesinlikle korkmuş gibi korku gibi gelmemişti.

"Başkalarına sana davrandığım gibi davranmıyorum." Ondan gelen sert bir itiraf.

"Ben de," dedi. Bu doğruydı. Onu istediği gibi başka kimseyi istememişti.

Nash, gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. "Biraz uyumalısın," dedi. "06.00 çok uzak değil. Büyük gösteriyi sergilemeden önce dinlenmen lazım."

Yorgan hışırdadı. Bir çarşafı yakaladı. Yorganın bir parçasını. Onları vücudunun üzerine çekti. "Nash... sen yapmadın..."

"Hayır, yapmadım." Penisi ağırlaşmış ve ağrıyordu ve ona girip boşalmak için can atıyordu. Cennete doğru ilerlerken, sıkı ve sıcak vajinasının onu sarmaladığını hissetmek için.

Ama bu sefer farklı olacaktı. O farklı olacaktı. Delaney ile bu seferki, hızlı bir sikiş değildi. Sonsuza kadardı.

"İstiyor musun?" Yumuşak. Boğuk.

Tabii ki, evet. Derin bir nefes aldı. "Ölene kadar seni isteyeceğim." "O zaman... neden...?"

Neden kendini tutuyordu? Çaresizce kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Mükemmel bir soru.

"Neden beni terk ettin?" diye sordu Delaney. "Hâlâ beni istiyorsan, o zaman da istiyorsan, neden bizi bir kenara attın?"

Kahretsin. Milyon dolarlık soru. Gömüp sakladığı bir sır. Ve eğer ağzını açarsa, her şeyi ona şimdi anlatırsa, bu onu daha da incitecekti. Delaney'i, halihazırda incindiğinden daha fazla incitmek istemiyordu.

Saçmalık. Sadece tüm gerçeği duyarsa senden kaçacağından korkuyorsun. Lanet olası ağzını aç ve ona söyle. Söyle ona.

Sessizlik çok uzun sürmüştü. Bunu biliyordu. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken zamanın akıp gittiğini hissedebiliyordu. Ama bu durumda doğru kelimeler yoktu.

"Seni asla, asla terk etmeyeceğim," diye yumuşak bir sesle yemin etti. "Senin yanında kalmayı planlıyorum. Wellington'u yakalamaya yardım edeceğim. Onu orada bırakmayacağım. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Ruhunun derinliklerinden gelen bir söz. "Ben..." *Kahretsin.* "Seni özledim." Daha da yumuşak bir sesle. "Her gün seni düşündüm." Geceler en kötüsüydü. Kaç kez ona uzanmıştı, ama Delaney orada olmamıştı? "Bir şans daha istiyorum." İşte. Bitti. Söyledim. "Seni bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağımı kanıtlayabilirim."

şu anda ihtiyacın olan adam olduğumu kanıtlayabilirim.” Hiçbir tehdit onu ondan ayıramazdı. Bir daha onun yanından zorla uzaklaştırılmayacaktı.

Ama kız hiçbir şey söylemedi.

Kalbi göğsünde sıkışıyor gibiydi. “Delaney?” Nefesi değişmişti. Daha yumuşak. Daha düzenli. Onu dinlemek için kendini zorlarken hiç kıpırdamadı ve Nash, onun yataklarında uykuya daldığını fark etti. Konuşmak için çok uzun süre beklemişti.

Vücudunu ona doğru eğdi. “Senden ayrılmak istemedim.” diye fısıldadı. “Sanki kendi kalbimi söküp çıkarmak gibiydi. Ama hayatlar tehlikedeydi. İnsanlar yaralanırdı. Öldürülürdü.” O zamanlar, karşılık verecek kadar gücü yoktu. Şimdi vardı. Şimdi, deli gibi savaşırsın ve asla, asla durmazdı. “Yıllar boyunca seni izledim. Seni bulmak zorundaydım. Ara sıra da olsa seni *görmek için*. Ve seni başka bir adamla gördüğümde, o piçi yok etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyordu.” Bu onun hakkında neyi gösteriyordu?

Asla tamamen vazgeçemediğimi. Delaney’i her zaman kendime ait olarak gördüğümü.

Hâlâ onu öyle görüyordu.

Uzanıp ona dokunmak istedi, ama Delaney'nin dinlenmeye ihtiyacı vardı. Önümüzdeki günler kolay olmayacaktı, ama o, onu bu günlerden geçirecekti. Wellington'u durduracaklardı.

Ve Nash sonunda hayallerindeki kadınla evlenecekti. Düğün sadece numara olsa bile.

On Dördüncü Bölüm

JACOB VE LOWELL haber vermemişti. Kurt, o iki aptaldan saatler önce bir telefon ya da mesaj alması gerekirdi, ama hiçbir şey olmamıştı.

Yükselen güneşe bakakaldı. Adamları onu bekletmemenin ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Hepsi, onu hayal kırıklığına uğratmanın en son isteyecekleri şey olduğunu biliyorlardı. Hayal kırıklıkları ölümcül olabilirdi. Düzeltme, hayal kırıklıkları ölümcüldü.

"Onunla ne yapmak istiyorsun patron?" Hırıldayan bir ses düşüncelerini böldü.

Kurt'un bakışları, hâlâ sandalyesine bağlı olan adama kaydı. Mavi saçlar, memurun gözlerine sarkmıştı. Yüzü şişmişti. Dudakları patlamıştı. "Pek yardımcı olmadın, Charlie," dedi Kurt.

Charlie Murphy. Yirmi iki yaşında. Hırsız. Uyuşturucu satıcısı. Ailesi yoktu. Onu umursayan hiçbir arkadaşı yoktu. Bu serseri hakkında her şeyi öğrenmek çok kolay olmuştu. Bazı insanlar acıya dayanamazdı.

Charlie inledi. "Sana söyledim... Bildiğim her şeyi söyledim."

Evet, genç adamın tam da bunu yaptığına gerçekten inanıyordu. Ne yazık ki, Charlie hiçbir şey bilmiyordu.

Kurt kaşlarını çatarak onu inceledi. "Benim kim olduğumu anlıyorsun, değil mi?" Charlie sadece otelde bir memur değildi. Charlie bir satıcıydı. Genç görünüşü, bölgedeki gençler arasına karışmasına izin vermişti ve Charlie yıllardır uyuşturucularını satıyordu.

Charlie görüldüğünden çok daha çalışkandı.

Charlie başını geriye eğdi. Gözleri Kurt'un kilerle bir anlığına buluştu, sonra bakışları hemen başka yöne kaydı. Sanki Kurt'un bakışlarını uzun süre tutmaya çok korkuyormuş gibi.

Güzel. Kurt, başkalarında korku uyandırmaktan hoşlanıyordu. En sevdiği şeylerden biriydi. Herkesin bir hobisi olmalıydı.

"B-biliyorum," diye fısıldadı Charlie.

"Doğru. Bu yüzden Delaney hakkında ihbar gönderdin. Onu aradığımı bilen ağın içindeydin." Charlie'nin dağıttığı uyuşturucular mı? Onlar Kurt'tan geliyordu. "Beni etkilemek istedin, değil mi?" Charlie'ye doğru yürüdü. "Etkilenmedim."

"Aman Tanrım." Çaresizce yutkundu.

Kurt plan yapmaya başlarken avını değerlendirdi. "İki seçeneğin var. Ya burada ölürsün..."

"Hayır! Lütfen, hayır!" Charlie çılgınca başını salladı. "Her şeyi yaparım , sadece beni öldürme! Yapma!"

Ah, harika. Bu tam da Kurt'un duymak istediği türden olumlu, coşkulu bir konuşmaydı. "Ya da tam olarak dediğimi yaparsın. Verdiğim her emri sorgusuz sualsiz yerine getirirsin."

Charlie'nin başını sallaması durdu.

"Senin sakladığın sırları çok iyi biliyorum, Charlie. Tek bir telefonla seni hapse attırabilirim. Benimle çalışmanın değerini anlayan pek çok polis var." Bir duraklama. "Ya da seni burada, şu anda öldürebilirim."

"Hayır, hayır, emirlere uyabilirim, söz veriyorum! Yapabilirim!"

Güzel. "Karımı geri istiyorum." Onun karısı değil, henüz değil. Ama yakında öyle olacak. "Ve sen onu geri almama yardım edeceksin."

Charlie yüzünü buruşturdu. O genç, şu anda hırpalanmış görünümlü yüz. Adam tam bir kurban gibi görünüyordu.

Ve Delaney'in çok yumuşak bir kalbi vardı. Aslında ona, Milano'da çok sevdiği hayır kurumunda çalışırken yaklaşmıştı. Aslında, Carmello Ricci'nin torununun insanlara *yardım etmeye* kararlı olması ona çok komik gelmişti. Özellikle de Carmello her gün parmağını şıklatarak hayatları mahvederken.

Paha biçilemezdi.

"Onu nasıl ele geçireceğim?" diye sordu Charlie.

Kurt ona gülümsedi. "Merak etme. Plan üzerinde çalışıyorum. Ama seni uyarmam gerek, planın işe yaraması için biraz daha acı çekmen gerekebilir."

Charlie yine inledi. O acınası, zayıf inilti. “İşte bu ruh,” diye övdü Kurt.

On Beşinci Bölüm

DÜĞÜN MARŞI yine çalıyordu.

Delaney koridorun sonunda duruyordu, elleri önünde sıkıca yumruklanmıştı. İşte bu kadar. Çok kısa bir sürede kendini bir damadı terk ederken bulmuştu ve şimdi Vegas'taydı. Başka bir damada doğru yürümeye hazırlanıyordu. Koridordan geçip Nash Quinn ile evlenmeye hazırlanıyordu. Düzeltme, onunla *sahte* bir evlilik yapacaktı. Çünkü bu evliliğin gerçek olması gerekmiyordu.

Öyleyse neden bu kadar gerçekçi geliyordu?

Bu sefer uzun, saten bir gelinlik yoktu. Duvak yoktu. Etek yoktu. Koridordan ilerlerken yapraklarını döküp kan gibi görünecek güller yoktu. Aslında, elinde buket bile yoktu. Kot pantolon ve mavi bir kazak giymişti. Spor ayakkabılar.

Nash ise koridorun sonunda bekliyordu. Kot pantolon. Yıpranmış ceket. Dağınık saçlar. İri, cesur ve seksi görünüyordu. Gözleri ona kilitlenmişti. Sıkıca. Işıldayarak. Bekleyerek.

Müzik çalmaya devam ediyordu.

O ise kıpırdamıyordu. Fazlasıyla donakalmıştı. "*Ahem.*"

Bakışları sağa kaydı.

Ryan gözlerini genişletti. "Henüz tek bir adım bile atmamış olmamızın bir nedeni var mı? Sadece, bilirsin, merak ettim."

Biz. Bir nedenimiz... Çünkü o, onu koridorda yürüttü.

Aynı zamanda şahitlik de ediyordu. Evrakları imzalıyordu.

Ve şu anda kızın ellerine papatyalar tutuşturuyordu.

Gözlerini kırıştırıp kaşlarını çatan Delaney, papatyalara baktı. "Bunları nereden aldın?" Birkaç dakika önce papatyaları elinde tutmamıştı. Bundan oldukça emindi.

"Nash teslimatı ayarladı. Az önce geldiler. Sen yerinde donup kalmış, hayatındaki tüm seçimleri acımasızca

hayatındaki tüm seçimleri acımasızca yeniden düşünürken çocuk bunları getirip koştı.”

Papatyaların beyaz yaprakları çok yumuşak görünüyordu, çiçeklerin sarı ortaları ise neşeli güneş ışığı gibi parlıyordu.

"Nash, sen Vegas'a gelirken uçaktayken sipariş etti. Onları sevdiğini falan söylemiş, yani evet, düğün buketinde papatyalar var." Ona gözlerini kısarak baktı. "Hâlâ kırıdamıyorsun. Ne oldu?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanet olsun, listeyi mi unuttuk? Sence bu kötü bir uğursuzluk mu? Seni durduran bu mu?"

Ryan kafası karışmıştı. "Ne listesi?" Papatyaları yüzüne yaklaştırdı. Yaprakları cildine inanılmaz derecede yumuşaktı. Nash, papatyaları ne kadar sevdiğini hatırlamış mıydı? Bunca zaman sonra? Bu düşünce içini sızlattı. Bakışları tekrar ona kaydı.

Nash, koridorun sonunda, siyah takım elbiseli bir adamın yanında bekliyordu. Takım elbiseli adam, Love Heart Şapeli'nin nikah memuru olmalıydı. Vegas'ın dış mahallelerinde bulunan, "hayallerinizdeki düğünü" vaat eden şirin, beyaz bir şapel.

Son düğünü tam bir kabus olduğu için, bu sefer rüya gibi bir düğün olmasını umuyordu.

Nash'in yoğun bakışları üzerindeydi. Onun delici bakışlarının etkisini tüm vücudunda hissedebiliyordu.

"Düğünlerin her zaman bir listesi vardır," dedi Ryan, dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Bunu herkes bilir." Tam bir otoriteyle konuştu. "Eminim ki... eski ve yeni bir şeyin olması gerekiyor. Ödünç alınmış ve mavi bir şey." Vücudunu baştan aşağı süzdü. "Kazak mavi. Papatyalar yeni. Dört taneden ikisi halloldu." Elini cebine soktu ve ipek bir mendil çıkardı. Çünkü o ve Nash kot pantolon giyiyor olsalar da, Ryan takım elbise giymişti. Şık ve yakışıklı görünüyordu. Mendili buketinin tabanına sardı. "İşte. Ödünç alınmış bir şey. Dört taneden üçü halloldu."

"Şu anda ne oluyor?" diye sordu Delaney.

Uzun ve acı dolu bir iç çekiş. "Evliliğin için sana şans getirmeye çalışıyorum. Listeyi takip etmelisin, yoksa mahvolursun, eminim."

"Batıl inançlı mısın?" Delaney, Ryan'ın batıl inançlara inandığını asla, asla düşünmezdi.

"Biraz batıl inançlıyım." "Ne?"

"Çok değil, sadece biraz." Bir iç çekiş daha. İlki kadar uzun ve acı dolu. "Sadece şanslı tarafta kalmayı tercih ettiğimi söyleyelim. Hayatında yeterince kötü şey yaşamadın mı sence?"

"Yeterinden de fazla, evet." Çiçekleri daha sıkı tuttu.

"Hala eski bir şeye ihtiyacın var," diye mırıldandı. "Sadece üç ya da dört tane olamaz."

Nash onlara doğru yürümeye başladı. Adımları çok kararlıydı.

Müzik durdu.

Delaney, Nash'in yüzündeki sert ifadeyi fark edince keskin bir nefes aldı. Nash ilerlemeye devam etti ve ondan yaklaşık otuz santim uzaklıkta durdu.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu sert bir sesle.

"Hayır dostum," diye cevapladı Ryan, Delaney cevap veremedi. "Kadının listedeki her şeye sahip değil. Son düğününün nasıl bittiğini düşünürsek, onun iyi bir şansının olmasını istemez misin?"

Nash kardeşine hızlıca bir bakış attı, ama bakışları hemen Delaney'e geri döndü. "O neyden bahsediyor?"

"Batıl inançları var. Hafifçe. Çok değil."

Nash'in kaşları daha da çatıldı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi gerekiyor?"

O da hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Papatyalar için teşekkür ederim," diye mırıldandı. "En sevdiğim çiçeklerdir."

"Biliyorum." Nash boğazını temizledi. Başını kardeşine doğru çevirdi. "Hangi listeden bahsediyoruz?"

"Kızın kazağı mavi," dedi Ryan. "Papatyaları yeni. Ona ödünç bir mendil verdim, ama kadının eski bir şeye ihtiyacı var, yoksa bu evlilik mahvolacak. *Mahvolacak* diyorum."

"İlk seferinde duydum," diye mırıldandı Nash.

"Mahvolmasını mı *istiyorsun*?" diye ısrar etti Ryan. Bu sahte bir evlilikti. Ryan biraz rahatlayabilirdi.

"Senin bu kadar dramatik bir pislik olmamanı istiyorum." Nash elini kot pantolonunun cebine soktu. "Bende bir şey var." Başını Delaney'e doğru eğdi. "Sol elini lütfen."

Delaney sol elini uzattı. Sağ elinde ise değerli papatyalarını tutmaya devam ediyordu.

Nash, parıldayan, elmas ve inci bir yüzüğü parmağına taktı. Tam oturmuştu. Gerçekten çok güzel bir yüzük.

"Bir nişan yüzüğü," dedi. "İşte. Eski bir şey. Tamamdır." "İnciler benim doğum taşım," dedi Delaney, biraz sersemlemiş biraz

sersemlemiş

hissederek.

"Biliyorum."

Kafasını birden kaldırdı. Yüzündeki ifade donmuştu. Okunamaz hale gelmişti.

Ryan boğazını temizledi. "Eğer bunu kapak haberi için Jez'den aldıysan, eski sayılmaz. Sana bunu söylemek istemezdim ama kurallar böyle. Ben koymuyorum. Sadece uyuyorum."

Delaney, Ryan'ın konuşurken uydurduğundan oldukça emindi.

Nash'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Bunu yeni almadım." Adem elması tıklattı. "Yıllardır bende. Mutlu oldun mu, kardeşim?"

"O yöne doğru gidiyoruz," diye kabul etti Ryan. "An be an. Bu gerçek evliliğe alabileceğimiz tüm şansı vermeliyiz."

Gerçek değildi. Ama yine de karşısına çıkan her türlü şansı değerlendirecekti.

Nash, Delaney'in önünde durdu. "Benimle evlenmeye hazır mısın? Listenizdeki her şeyi tamamladık mı?"

Her şeyi değil. Onun listesi Ryan'inkinden farklıydı. Onun listesinde çoğunlukla tek bir madde vardı. Nash ona sonsuz aşkını ilan etmemişti ve bu gerçekten harika olurdu ama...

Sahte. Evlilik.

Ama o itiraf asla gerçekleşmeyecekti. "Hazırım," diye kabul etti.

Nash topuklarını döndü ve koridordan geri yürüdü. Orgcu, *Düğün Marşı'nı* çalmaya devam etti. Delaney'in tüyleri diken diken oldu. "O şarkıyı gerçekten hiç sevmiyorum," dedi Ryan'a.

"Eğer istersen, Nash müziği hemen durdurur, eminim."

Sesinde bir şey vardı... Kafasını çevirdi.

Ryan kaşlarını kaldırdı. "Sence o yüzüğü ne zamandır saklıyordu? Doğum taşının olduğu bir nişan yüzüğü? Tam da cebinde olması ne kadar da uygun, değil mi?"

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Listeyle ilgili her şeyi kasten yaptın." Delaney dudaklarını ıslattı.

"Ben mi? Gerçekten o kadar entrikacı mıyım?" O öyle olduğunu düşünüyordu.

"Sadece sana biraz şans getirmeye çalışıyorum. Bu sefer Nash'le ikinizin biraz iyi şansa ihtiyacınız olduğunu düşündüm."

Onun bu kolay sözlerine inanmıyordu. "Nash'in o yüzüğü olduğunu biliyordun."

Ryan ona göz kırptı.

"Biliyordun ve benim almamı istedin." Bir adım öne çıktı.

"Eh, o yüzük her zaman senin olacaktı, yani senin olması mantıklı. Adam da onu cebinde taşıyordu, yani belli ki bugün sana verecekti. Neden daha önce vermediğini bilmiyorum. Hmm. Belki sahne korkusudur."

Delaney sendeledi. Ryan kolunu tuttu ve dengesini sağladı. Koridorun sonundan Nash kaşlarını çattı.

"Ne demek, benim olması gerekiyordu?" Delaney bu sözlerle takılmıştı. Hem de çok. *Her zaman senin olacaktı.*

"Kardeşimin incinmesini istemem. Seni kaybettiğinde çok acı çekti."

İkisi birlikte iki adım attılar. "Beni kaybetmedi," diye reddetti Delaney. "O uzaklaştı." Bu, birini kaybetmekten oldukça farklıydı. Sanki onu bir yere koyup nerede olduğunu unutmuş gibi değildi. O, ilişkiyi bitirmişti.

Kalbi paramparça olmuştu.

"Bence işler senin sandığından çok daha karmaşıktı." Ryan'ın sesi sadece ona ulaştı. "Sen olmadan yaşamak zorunda kaldığında ben oradaydım ve sanki bir hayalet gibiydi. Zar zor ayakta duruyordu. Onu o halde görmekten nefret ediyordum. Kendini kapatmış. Lanet olasıca yas tutuyordu."

Kız başını salladı, içgüdüsel bir inkar.

"Sonra kendini CIA'ya adadı. Son derece tehlikeli ve ölümcül görevler üstlendi. Beni çok korkuttu."

İki adım daha.

"Ve biliyorsun ki ben korkmam. İlk başta, adamın ölüm arzusu olduğunu düşündüm. Bu yüzden onu takip etmek zorunda kaldım." Yine, sözleri alçaktı. Sadece ona yönelikti.

Birkaç papatya yaprağı halının üzerine düştü.

"Çok sıkı tutuyorsun," diye Ryan onu azarladı. "Kırılgan şeylere dikkat et."

Nash, onların yaklaşmasını izlerken ellerini yanlarında yumruk yapmıştı.

"Kısa sürede Nash'in ölmekle ilgilenmediğini anladım. O savaşmakla ilgileniyordu. Kendisinin olabilecek en ölümcül hali olmayı öğrenmekle. Diğer ajanların ulaşılması imkansız olduğunu düşündüğü hedefleri ortadan kaldırdı. Acımasızdı. Sanki... sanki kendini tamamen yeniden yaratmaya çalışıyormuş gibiydi."

Birkaç adım daha. "Neden?"

"Bu milyon dolarlık bir soru. Ayrıca bu soruyu ona sormalısın."

Nash'e neredeyse varmışlardı.

"Ona bunu sorarken, belki de neden senin için bir nişan yüzüğü aldığını, neden sana hiç vermediğini, ama neden bunca yıldır yüzüğü sakladığını da sormalısın. Bu dünyada nereye giderse gitsin, yüzüğü yanında tuttu."

Kafasını Ryan'a doğru çevirdi.

"Madrid'de onu elinde tutarken yakaladım. Bali'de bir plajda ona bakarken gördüm. Rusya'da cehennem gibi soğuk bir gecenin ortasında onu elinde tutarken buldum. O yüzüğü her zaman yanında taşıyordu. Sanki nereye giderse gitsin, senin bir parçasını yanında taşıyormuş gibi."

Bu doğru olamazdı. Olabilir miydi? Yavaşça başını öne doğru çevirdi.

Koridorun sonuna gelmişlerdi.

Ryan elini tuttu ve Nash'e doğru kaydırıldı. Anında, Nash'in parmakları onun parmaklarını sardı. Onu kendine doğru çekti ve rahatlamış bir nefes verdi.

Kızın bakışları Nash'in profiline takıldı. Nash, nikah memuruna bakıyordu. Ryan'ın az önce anlattığı tüm bilgiler kızın kafasında dönüp duruyordu. Kalbi çok hızlı atıyordu. Adrenalin, korku ve heyecan damarlarında dolaşıyordu.

"Bu ikisinin birleşmemesi için geçerli bir nedeni olan var mı?"

Bu sözler üzerine nefesini tuttu. Hatta kendini, Love Heart Şapeli'nin kapalı kapılarına bakmak için ani bir hareket yaparken buldu.

Ama kapılar açılmadı. Kimse araya girmede. Ve kısa süre sonra nikah memuru sordu: "Bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun?"

Bakışları yine Nash'e yöneldi. Tüm bu sahnenin sahte olduğunu biliyordu, ama o kadar gerçekçi geliyordu ki. O kadar gerçekçi ki, "Evet" diye mırıldandı.

Nash ona gülümsedi. O kadar vahşi bir tatmin gülümsemesiydi ki, kafasında alarm zilleri çalmaya başladı.

"Bu kadını..."

Tören yöneticisinin geri kalan sözlerini duymadı bile.

"*Evet. Her zaman.*" Ama Nash'in cevabını net bir şekilde duydu. Parmaklarına bir yüzük taktı. Parlak, altın bir yüzük. Ve ona da parmağına takması için bir tane verdi. Bunları nereden bulduğunu merak etti.

Elbette, o da yıllardır bu iki alyansı saklamamıştı.

Kesinlikle...

"Gelinle öpüşebilirsiniz."

Her şey bitmişti. Sahne hazır. Törenden sonra fotoğrafları çekilecekti. Haber sızacaktı. Bir duyuru yapılacaktı. Doğru kişiler — ya da bu durumda, yanlış kişiler — töreni öğrenecekti. Tuzak kurulmuştu.

Ama o anda, Nash'in parmakları çenesinin altına dolanıp başını geriye doğru eğdiğinde, ne Kurt ne de herhangi bir tuzak umurunda değildi. Dudakları aralandı ve Nash'in ağzı onunkine dokunduğunda, öpücüğün şefkatli hali onu şaşkına çevirdi.

Yıllar boyunca Nash'i pek çok şekilde öpmüştü. Gençken gergin öpücükler. Büyüdüğünde ve tutkunun gerçek anlamını öğrendiğinde çaresiz, aç öpücükler.

Ama bu...

Nazikti.

Neredeyse taparcasına.

Dudakları onun dudaklarının üzerinde hafifçe dans etti ve gözleri yaşlarla doldu. Bir an için Delaney, gerçekten bir rüyada olduğunu hissetti. Ama hayır, bu bir rüyadan daha iyiydi. Çünkü o gerçekten onu öpüyordu. Sol elinde taktığı iki yüzüğün ağırlığı gerçektir. O gerçektir.

Bu sefer, düğünü bir kabus olmamıştı. Hiç de değil.

Nash onu kollarına aldı. "Seni bir daha bırakmayacağım," diye yemin etti. Nash onu koridordan aşağı taşımaya başladı.

Sağ kolunu onun boynuna doladı. Sol elinde papatyalar vardı. Başarmışlardı. O ve Nash evlenmişti. *Sahte* evlilik. Onu şapelin kapılarına doğru taşıyordu.

Ryan onlardan önce çıkışa ulaştı. Kapılardan birini açtı. Dışarı koştu. Nash onu takip etti. Öğleden sonrasının çoğunu Vegas'ta geçirdikleri için güneş batıyordu. CIA tüm planlarını hazırlamıştı. Ve bu da büyük planın bir parçasıydı. Şapelden çıkarken fotoğraflarının çekilmesi gerekiyordu. Bir fotoğrafçı, onu ve Nash'i çekecekti.

Bam. Bam. Bam.

Patlamalar onu hazırlıksız yakaladı. Havai fişek sesine benziyorlardı ve bir an için, şaşkınlıkla etrafına bakındı, ama...

Yolda hızla giden arabanın yolcu tarafında bir adam sarkıyordu. Elinde silah olan bir adam.

Ryan, "*Yere yat!*" diye bağırdı.

Nash çoktan onunla birlikte dönmeye başlamıştı. Onunla birlikte yere uçtu ve vücuduyla onu korudu.

Bam. Bam. Bam.

Havai fişek değildi. Onlara doğru gelen kurşunlardı. Delaney korkudan çığlık atamadı ve canını kurtarmak için Nash'in omuzlarına sıkıca tutundu. Papatyaları düşürmüştü. Tutunduğu şey Nash'ti. Önemli olan oydu.

Ve üzerine yağmur gibi yağın kurşunlar arasında onu vücuduyla koruyordu.

Araç hızla uzaklaşırken lastikler gıcırdadı.

Nash onu korumaya devam ediyordu.

"Nash?" Boğuk bir fısıltı. Çok fazla kurşun vardı. Dehşet onu boğmak üzereyken, "Nash, iyi misin?" diye nefes nefese sordu.

Nash başını kaldırdı. Ona o kadar sert ve karanlık bir ifadeyle baktı ki, nefes nefese kalan kızın nefesi göğsünde dondu.

"İyi misin?" diye tekrarladı.

Nash başını salladı. Elleri, yaraları aramak için kadının vücudunu taradı.

"Ben iyiyim. Nash, Nash, *ben iyiyim.*"

O, yaraları aramaya devam etti. Elleri kollarına dokundu. Karnına. Bacaklarına.

"Ben iyiyim, Nash! Yemin ederim!" Delaney hızla gözlerini kırptırdı çünkü korkudan gözleri dolmuştu. Bir an önce onunla evlenmiş, bir an sonra onu neredeyse kaybetmişti. Bu planın bir parçası değildi. Orada onları çekecek bir fotoğrafçı olmalıydı. Gerçek silahı olan biri değil. CIA onlara güvende olacaklarına söz vermişti.

CIA yalan söylemişti.

"Ne oldu?" Organistten dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Açık şapel kapılarının yanında duruyordu, ışık yuvarlak gözlüklerinden yansıyor.

"Biraz... yardım..." Bir inilti. Ryan'dan.

Nash'in başı sağa doğru fırladı. Delaney'inki de öyle. Ryan birkaç metre uzakta duruyordu, elini sol omzuna koymuştu. Onlar izlerken, giydiği takım elbisenin ceketini çıkardı. Altında tertemiz, beyaz bir gömlek ortaya çıktı. Omzunun etrafında hızla koyu kırmızıya dönüşen bir gömlek.

"Ryan!" Nash ayağa fırladı.

Delaney de onun peşinden atlamaya çalıştı.

"Hayır!" Nash onu yakaladı. Omzunun üzerinden attı. Onu şapele geri taşıdı ve içeri itti. "*Burada kal.*"

"Ama..."

Onu ve orgcuyu geri itti. Nash kapıları kapatıp Delaney'in hemen önünde kapıyı çarptı.

"Ah, canım." Kadının parmakları Delaney'nin omzunda titredi. "Ne oldu?"

Her hücresi dışarı koşmak istiyordu. Önündeki ahşap kapılara bakakaldı. *Rüya gibi bir düşün değil. Bir başka kabus.*

"Sanırım biri az önce damadımı öldürmeye çalıştı."

* * *

Ayaklarının altındaki papatyaları ezdi. Nash, kardeşinin yanına dönmek için koştu. Ryan, siper almak için şapelin yan tarafına doğru ilerlemişti ve gömleğindeki kan daha da koyulaşmıştı. Daha da yoğunlaşmıştı.

"Ben... karşılık verdim," diye homurdandı Ryan. Hâlâ silahını sıkıca tutuyordu. "Göründüğü kadar... kötü değil."

Nash kendi gözleriyle görmek istedi. Ryan'ın gömleğini yırttı.

"Destek çağırmalısın," dedi Ryan zorlukla. "Araba geri gelirse diye..."

"Ajanlar şu anda buraya akın ediyor." Onların ilerlediğini görmüştü. Arkasında ayak seslerini duyabiliyordu. "Burada ateş eden kimse olmamalı. Kimse bu kadar çabuk bize ulaşmamalıydı. *Bu planın bir parçası değildi.*" Mermi, kardeşinin sol omzuna girip çıkmıştı. Nash, Ryan'ı biraz öne doğru çektiğinde çıkış yarasını görebildi.

Ryan nefesini tıslayarak verdi. "Biri... bunun ne anlama geldiğini biliyorsun... biri..."

Nash kardeşinin bakışlarıyla buluştu. "Ajans'tan biri Wellington'la çalışıyor. Biri ona istihbarat verdi. Evet, biliyorum."

"Evet." Nash yarasına dokunduğunda Ryan yüzünü buruşturdu. "Kimseye güvenemezsin."

Tamamen güvendiği tek ajana bakıyordu ve bu kurşun yarasıyla Ryan kenara itilmek üzereydi.

"Endişeli ve çok kızgın görünüyordun." Ryan derin bir nefes aldı. "Talihsiz bir kombinasyon."

Sirenler çığlık atıyordu. Ajanlar mı çağırmıştı? Yoksa kurşun seslerini duyan endişeli yoldan geçenler mi?

"Sen benim durumum için endişelenirken..."

"Konuşmayı kes," dedi Nash, yaraya baskı uygularken Ryan'a emir verdi.

"İtiraf etmem gereken bir şey var. Yaralı bir adama... kızma."
Sirenler daha yüksek sesle çığlık atıyordu. "Kızma," diye mırıldandı Ryan. Yaraya *daha sert* bastırdı.
"Hatırlıyor musun... bunun sahte olması gerekiyordu?"
Arkasındaki iki tanıdık yüzü fark etmişti. Sivil giyimli ajanlar hızla yaklaşıyordu.
"Sahte değil," diye mırıldandı Ryan. "Siktir, bu çok acıtıyor."
"İyileşeceksin." Hayati bir organa zarar gelmemiştir.
"Biliyorum. Daha önce de vurulmuştum." Yüzünü buruşturdu. "Ama sen beni ."
Bir polis arabası kaldırımın yanında gıcırdayarak durdu. İki CIA ajanı, ondan bir buçuk metreden daha az uzaklıktaydı.
"Neden seni öldüreyim ki?" Nash kaşlarını kaldırdı. "Gerçektir," diye itiraf etti Ryan, derin bir nefes alarak.
"Ne gerçektir? Silah sesi mi? Evet, anlıyorum. Her yer kan içinde."
Ryan ona baktı, ağzının kenarındaki ince çizgiler belirginleşti.
Kahretsin. "Ne yaptın?" diye sordu Nash. "Ben... senin istediğini sandığım şeyi..."
"Geri çekilin!" Üniformalı bir polisin bağıırışı duyuldu. Ajanların polisin öncülük etmesine izin vereceklerini tahmin etmişim. Kimliklerinin açığa çıkmaması için en iyisi buydu. "Kurbanın yanından uzaklaşın!"
"Kurban benim kardeşim!" Nash, silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. "Aradığınız araç, metalik gri renkli bir Dodge Charger."
"Arka yolcu tarafında kurşun delikleri olan," diye nefes nefese söyledi Ryan. Yüzünü buruşturdu. "Kızma, Nash. Yardım etmek istedim. Bu senin şansın." Aceleyle mırıldandı.
"Ne yaptın?" Ama içindeki o garip his, Nash'e cevabı vermişti.
"Hangisi gerçektir?" O kelimeleri duyması gerekiyordu.
"Biliyorsun." Ryan dudaklarını ıslattı. "Ben... yüzünden okuyabiliyorum." "Söyle şu lanet kelimeleri."

"Ben... anlamadım bir yedek bulamadım bulamadım
tören tören

Her şey..."

Oh, lanet olsun. Oh, kahretsin. Oh, kahrolası.

"Tebrikler," dedi kanlar içindeki kardeşi. "Hayalindeki kızla
evlendin."

On Altıncı Bölüm

NASH, Delaney'i kollarının arasına aldı.

“Dur!” diye bağırdı kız. Bir kolunu Nash’in başının arkasına doladı ve parmaklarını onun omzuna sıkıca tuttu. “Bu iyi bir fikir mi? Beni en son kucağına aldığımda silah sesleri patlamıştı.”

Nash başını çevirip ona baktı. “Otelin güvenli bir katındayız. Balayı süitimizin önündeyiz.” Ciddi bir şekilde başını salladı. “*Gelinimi* eşikten geçiriyorum çünkü işler böyle yürür.”

“Gerçek evliliklerde böyle yapılır, ama burada bunu görecektir olan sadece sen ve ben varız. Ne yaparsak yapalım fark etmez.”

Love Heart Şapeli’nde neredeyse iki saat kalmak zorunda kalmışlardı. Polisler gelmişti. Sorular sorulmuştu. Çok fazla soru. Ve cevaplarında son derece dikkatli olmak zorunda kalmışlardı.

Ryan hastaneye götürülmüştü. Sürekli itiraz etmişti, ama gitmişti. Sonunda Delaney ve Nash, polis eşliğinde otellerine götürülmüştü.

Şimdi on beşinci kattaydılar. Balayı süitinin tam önünde. Tamamen yalnızdılar. Ve onu eşikten geçirmek zorunda kalmamıştı. “Önemli değil,” dedi kadın tekrar.

Kirpikleri titredi. “Benim için önemli. Şu lanet anahtar kartını geç.”

Sol eli hızla uzandı. Lanet olası anahtar kartını okuttu.

Bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle onu tuttu ve eşikten geçirdi. Kızın ağırlığı onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. Şişkin kaslarına bakılırsa, muhtemelen etmiyordu da. Kapıyı tekmeledi ve kapattı.

Kızın onu yere indirmesini bekledi.

Ama indirmedi. Onu tutmaya devam etti. Başını çevirdi ve ona bakarken bakışları yakıcıydı.

"Beni... bırakabilirsin." Neden sesi bu kadar kısılmıştı?

Yavaşça başını sallayarak hayır dedi.

"Ryan'ın iyi olacağından eminim." Acil yardım ekibine emirler verirken ses tonu yüksek ve huysuzdu, bu yüzden kız bunu olumlu bir işaret olarak algıladı.

"İyi olacak. Dışarıya çıkan bir yara. Birkaç gün o kolunu pek hareket ettiremeyecek ama kısa sürede tekrar iş başına dönecek."

Bunu bilmek iyi oldu. "Yaralandığı için üzıldüm."

"Lanet olsun, yaralanmamalıydı." Nash, onu kollarında tutarak ilerledi. "Güvende olmalıydı. *Hepimiz* güvende olmalıydık, ama biri bizi sattı." Tavan yüksekliğindeki pencerelere ulaşmıştı. Serbest eliyle—çünkü diğer eliyle onu tutmaya devam ediyordu—bir düğmeye basarak panjurları indirdi.

İçinde bir tedirginlik hissi uyandı. "CIA'den biri mi demek istiyorsun?"

Gözleri kadına kilitlendi. "Evet."

"Bu hiç iyi değil." Boğuk bir fısıltı.

"Tatlım, bu lanet bir kabus. Bu, Ryan geçici olarak ortada olmadığı için, benden başka *kimseye* güvenemeyeceğin anlamına geliyor."

"O kilisenin merdivenlerinde ölebilirdin." Tedirginliği giderek artıyordu. Daha çok tam anlamıyla korku ve paniğe dönüşüyordu. "Kurşunlar uçuşmaya başladığında beni vücudunla korudun."

Başını sola eğdi. "Bu benim işim."

"Hayır, ölmen işin bir parçası değil. Hiçbir şekilde değil. İş tanımında böyle bir şey yok."

"Tatlım, sanırım
anlamını kavrayamıyorsun."

Delaney nefes nefese öfkeyle haykırdı, "*Sanırım benim için zarar görme, benim için hayatını tehlikeye atma, benim için...*"

"Kardeşim vuruldu. Sen bıçaklandın ve bir dolaba tıkıldın. Bunun benim için kişisel bir mesele olmadığını düşünüyorsan,

yanılıyorsun.”

“Beni yere indir.”

Pencereden uzaklaştı ve süitin diğer ucuna doğru yürüdü.

Onu yere indirmedi. Kollarını daha da sıkı sardı.

“*Nash.*” Adında öfke yankılanıyordu.

Onu küçük oturma odasından geçirdi. Yatak odasına. Devasa bir yatak bekliyordu. Siyah, ipek çarşafı açılmış bir yatak. Kırmızı gül yaprakları yere serpiştirilmişti ve yatağa doğru uzanıyordu. Şampanya komodinin üzerinde soğutuluyordu, şampanya kadehlerinin yanındaki küçük bir cihazdan ise yumuşak, klasik müzik çalıyordu.

Romantizm için bir oda. Aşık bir çift için mükemmel bir süit.

Ama onlar aşık değildi. Gerçek bir çift değillerdi.

"Sen işin içindeyken," diye sertçe söyledi, "bu benim için her zaman kişisel bir mesele olur." Sonra nihayet onu yere indirdi. Yatağın tam ortasına. Vücudu ipek çarşafın üzerinde kaydı. Elleri onun üzerinde kaydı. Üzerinde biraz oyalanıp sonra aniden geri çekti. Bir adım geri atarken bile parmaklarını yumruk haline getirdi. "*Sen* benim için kişisel bir meselesin. Sen benim karımsın."

Bir tutam saç yanağına düşmüştü. Onu geriye itti. "Sahte karım."

Adam başka yere baktı.

"Yüzüğü nereden aldın?" Delaney, Ryan'ın ona anlattıklarını hatırlayarak sordu.

"Jezebel bizim için alyansları hazırlamıştı." Cebinden telefonunu çıkarıp küçük komodinin üzerine attı. "Alyansları bana o gönderdi."

Jezebel. Güvenemeyecekleri biri. "Altın yüzüklerden bahsetmiyorum. Nişan yüzüğünden bahsediyorum. Üzerinde benim doğum taşım olan inci olan yüzükten."

Ryan bakışlarını ona

çevirdi. "Onu nereden

aldın?" "Bir kuyumcudan."

Hiç de aydınlatıcı bir cevap değildi. O yüzden farklı bir soru sordu.

"Ne zaman?"

"Bilmek istemezsin. Bu soruları sormayı kes."

Tabii ki bilmek istiyordu. "Bilmek istemeseydim, sormazdım!"

Bacakları yatağın kenarından sarkıyordu. Çok yüksek bir yatak. "N

Neden mi aldın?”

Adam birden öne doğru atıldı. Ellerini kadının iki yanına vurdu. “Sekiz yıl önce.”

Yatağın üzerinde oturması iyi olmuştu. “Yalancı.”

“Hayatımda yalan söylediğim tek şey... *siktir et*. Seni sevmemek değil. Bitti dediğimde, umursamadığımı söylediğimde... *yalancıydım*.”

O sözlerin kalbini delip geçtiğini hissetti.

“Yüzüğü sekiz yıl önce almıştım. Seninle evlenmek istedim. Seninle yaşlanmak istedim. Yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar yaşamak ve sallanan sandalyede oturup torunlarımızın oyunlarını izlemek istedim.”

Neden yapmadın? Neden? Yapmadın mı? Acı onu sararken sözler boğazında takıldı.

“Ama...” Çenesi sıkıldı. Yataktan uzaklaştı. “Kaderimizde yoktu. Senin yaşayacağın bir hayatın vardı. Ben de uzaklaşmak zorundaydım.”

Kadın adamın kolunu tuttu.

“Neden?” “Bilmek istemezsin.”

Ayağa fırladı. Vücutları birbirine değdi. Aralarındaki havada öfke kıvılcımlar saçılıyordu. “Bilmek istemeseydim, sormazdım! Kendini benimle kurşunların arasına attın. Sekiz yıl boyunca bir nişan yüzüğünü sakladın. Bunlar umursamayan bir adamın davranışları değil.” Elleri, onun güçlü kollarını sımsıkı kavradı. Onu sarsmak istedi. “*Nedenini* söyle. *Nedenini* bilmeye hakkım var.”

Neden ikisinin de hayatını mahvettiğini.

“Bazı şeyleri geri alamazsın.” Dişlerini sıkarak. “Bir şey yapıldıktan sonra geri dönüş yoktur. Geçmiş unut, Delaney. *Lütfen*.”

Hayır. Geçmiş hâlâ onu paramparça ediyordu. “Ne olduğunu bilmek istiyorum.”

Adam başını eğdi. “Üzerimde hâlâ kardeşimin kanı var. Onu yıkamalıyım.” Geri çekildi. Aralarına birkaç adım mesafe koydu.

Duşa doğru gidiyordu. Delaney ileri atıldı, onun yanından geçip banyo kapısının önüne geçti. “Sekiz yıl önce ne olduğunu bana anlatana kadar sakın bir adım daha atma.”

Adam onun önünde dondu. Yüzünde bir an için ıstırap belirdi, ama hemen maskelendi. Bunu yapmakta çok ustaydı. Duygularını

duygularını

"Bir şey oldu. Senin beni terk etmene neden olan bir şey. Bizi mahvetmene neden olan bir şey."

Elini kaldırdı. Yanağına bastırdı. "Bırak artık, bebeğim."

"Hayır." O, yıllar önce her şeyi bırakmıştı. Onun için mücadele etmemişti. Kaçmıştı ve kendini acıya kaptırmıştı.

Alnını eğip kadının alnına dayadı. "Bırak da geçmişinde bir kötü adam olayım. Yıllardır öyleydim, değil mi? Bırak da öyle kalayım."

Evet, lanet olsun. Hayır, hayır...

Sen beni mutlu eden adamdın. Sonra kalbimi kıran adam. Hem kahraman hem de kötü adam.

"Bir seçim yapmam gerekiyordu." Sesi hiç olmadığı kadar sert ve derindi. "Senden uzaklaşmayı seçtim. Kötü adam benim. Şu saçmalığı gör."

Hayır, görmeyecekti. "Kötü adamın beni dolaba kilitleyip bıçağı bacağıma saplayan adam olduğundan eminim."

"Onu öldüreceğim. Bundan yüzde yüz eminim. Öldürmeye hazır olmam, sana tehlikeli olduğumu gösterir."

"Bana değil. Başkalarına, kötü adamlara mı? Evet. Ama bana değil." Keskin bir nefes aldı. "Bana gerçeği söylersen ne olacağını sanıyorsun? Geçmiş affedeceğimi mi?" Dokunuşu, vücudunu çılgına çeviriyordu. "Yoksa affetmeyeceğimi mi?"

"Geçmiş bir kenara bırakamaz mıyız? Unutup ileriye bakamaz mıyız?"

Yaptıkları şey bu muydu? İlerlemek mi? "Nişan yüzüğünü sekiz yıl boyunca sakladın."

Başını kaldırdı. "Evet."

"Nereye gidersen git, onu da yanında götürdün." Ryan bu konuda haklı mıydı?

"Evet."

"Neden?"

Derin bir nefes verdi. "Kardeşimin kanını üzerimden yıkamam ."

Omuzları çöktü. Ona söylemeyecekti. "Senden sakladığım Senden sakladığım hiçbir sır yok. Sana hayatımla ilgili her şeyi anlattım."

Kadın kenara çekildi. Kollarını beline dolarken bile yatağa doğru yöneldi.

“Sen benim hayatımsın.” Sözleri onu durdurdu. “Ve bu, senin yaşamaya devam etmeni ve güvende olmanı sağlayacaksa, milyonlarca kez kötü adam olmayı göze alırım. Kendi mutluluğumu defalarca feda ederim, çünkü bu, senin bu dünyanın bir köşesinde hayatta olduğunu bilememenin bana yaşatacağı o lanet karanlıkla karşılaştırıldığında *hiçbir şey* sayılmaz.”

Ne? Hızla arkasını döndü. Çok

geçti.

Banyo kapısı tıkırdayarak kapandı.

* * *

LANET OLSUN.

Nash soyundu. Kanlı giysilerini çöp kutusuna attı. Duşta sıcak suyu açtı ve su devasa küvete akarken gürültüyü duydu.

Aynadaki yansımasına öfkeyle baktı. Delaney'den sır saklamaktan nefret ediyordu. Ona her şeyi anlatmak istiyordu ama...

Hâlâ onu korumaya çalışıyorum.

Kendimden bile.

Suya girdi. Su tam güçte akıyordu ve dalgalar ona sertçe çarptı. Etrafında buhar yükselmeye başladı, havada dalgalar halinde süzülüyordu.

Gürültülü duş, etrafındaki her şeyi bastırıyordu, bu yüzden banyo kapısının açıldığını duymadı. Ama duş kapısının buğulanmış camından dışarıya bakıyordu ve Delaney ona doğru sessizce yaklaşırken onu gördü. Soyunurken vücudunun bulanık silüetini izledi. Sonra da duş kapısına uzandığında. Kapıyı açtı ve daha fazla buhar dışarıya fışkırarak ona doğru uzandı.

Bakışları onu içti. Onun güzel, yürek parçalayan Delaney'i. O yüksek, kavisli göğüsleri. Dilinin ucunda hissetmeyi arzuladığı sert meme uçları. Kavisli beli. Genişleyen kalçaları. Ağzına alması gereken çıplak cinsel organı.

Penisi ona doğru kabardı. Sert ve istekli. İçine girmek istiyordu. Delaney'i istiyordu. *Karısını* istiyordu.

"Dün gece bana dokundun," dedi Delaney, seksi sesi onun vücudunun her santimini okşuyordu. "Sanırım ben de sana dokunmalıyım."

Geri çekilmeye başladı. "Kötü fikir."

"Çünkü sen kötü bir adamsın mı?" Delaney duşa girdi. Alan daha da daralmış gibi geldi. "Bunu bana daha önce de söylemiştin. Biliyor musun? Ben buna inanmıyorum." Elini uzattı ve buharlı suyu kısarak akışını yumuşattı ve soğuttu.

Sonra onun önünde diz çöktü.

Çok kötü bir fikir. "Neden bunu yapıyorsun?" Onu tamamen delirtmek mi istiyordu?

Parmakları onun penisini kavradı, tabandan başa doğru pompaladı ve vücudunun her yerinde bir titreme yayıldı.

"Neden'den bıkmadın mı?" diye sordu Delaney.

Nedenini bilmek istemişti. Ona söylemekten çok korkmuştu. Onu incitmekten.

Bazı gerçekler bir insanı paramparça edebilir. Onun paramparça olmasını istemiyordu. Asla.

"Neden'den bıktım," dedi Delaney. "Siktir et neden'i."

Su sırtına çarptı. Etraflarını buhar sardı.

"Acı çekmekten bıktım." Eli, onun aletini okşadı. Uzun, yavaş bir hareket. "Bir süreliğine ikimiz de kendimizi iyi hissetmeye ne dersin? Bunda ne günah var? Bunun nesi *kötü*?" Sonra ağzı, onun istekli aletinin başını kapladı.

Ellerinden biri fırlayıp duşun fayanslı duvarına çarptı. Diğeri ise kapının camına çarptı. Nefesi titreyerek içeri ve dışarı akıyordu.

Kız onu tahrik ediyordu. Penisinin sadece geniş başını ağzına aldı. Dili üzerinde dolanıyordu. Sonra onu biraz daha derine çekti. Ağzını biraz daha geniş açtı. Adam ona bakakaldı, tamamen kendinden geçmişti, çünkü bu Delaney'di. *Onun* Delaney'i. Penisini ağzına alıyordu. Emiyordu. Yalıyordu. Narin eli hâlâ penisinin tabanını kavrarken, onu kendine doğru yönlendiriyordu. İçine çekiyordu. Onu çılgına çeviriyordu.

Onun söz konusu olduğunda, kontrolü hiç de iyi olmamıştı. *Denediği* için puan alır mıydı? Doğru şeyi yapmaya çalışmıştı. Belki tatlı, nazik ya da yatıştırıcı olmamıştı ama...

Siktir, siktir, siktir. Sikim onun ağzında.

Ondan sonra tüm mantıklı düşünceler uçup gitti.

Onu yakaladı ve kaldırdı. "*Delaney.*" İlkel bir hırıltı.

Kız saçlarını geriye attı. Gözleri kararmıştı, ela rengi daha da koyulaşmıştı. "Henüz bitirmedim."

"Ben de bitirmedim." Onunla *asla* bitmeyecekti. Su akarken ağzı onun ağzına çarptı. Eli bir göğsünü kaplarken dili ağzına girdi. O ağzına inleyerek karşılık verdi ve o parmak uçlarıyla meme ucunu sıkarak onu tahrik etti.

Yeterli değildi.

Ağzını onunkinden ayırdı. Boynuna doğru öpücükler yağdırdı, onu daha yükseğe kaldırdı, rahatlıkla tuttu.

"Nash!"

Ağzı, dokunduğu göğsünü kapattı. Sıkı meme ucunu yaladı. Emdi. Tırnakları omuzlarına batıyordu.

Ona doğru itti. "Daha fazla!"

O da aynı şeyi düşünüyordu. Çünkü bu *yetmiyordu*.

Ağzı diğer göğsüne gitti. Dili onu yaladı. Bacakları kalçalarına dolandı. Vücudunu eğip onu fayanslı duvara sıkıştırırken, penisi ona doğru itti.

Sonra...

İçine girdi. Penisinin başı kadının içine girdi. Sıkı. Sıcak. İhtiyacı olan her şey. Özlediği her şey.

Kız, nefes nefese onun adını haykırdı.

Daha derine itti. Çünkü bu *yetmiyordu*. İç kasları ona karşı kasıldı, sıkı, çok sıkı, ve o, klitorisini okşayabilmek ve onu kendisi için açılmasını sağlayabilmek için elini aralarına sıkıştırdı. Delaney çok küçüktü ve o kesinlikle öyle değildi, bu yüzden penisi ona girdiğinde her zaman dikkatli olması gerekiyordu.

Nash dondu. Su yüzünden aşağı süzülürken ona göz kırptı. Penisi Delaney'nin içindeydi. Ta dibine kadar değil, henüz değil, ama tam da orada olmak istiyordu. Tamamen onun içinde.

"Durma." Islak saçları omuzlarına yapışmıştı. "Sana ihtiyacım var."
Hayatı boyunca ona ihtiyaç duymuştu. "Çıplakım, Delaney." Sert, vahşi sözler. Bir uyarı olması gereken sözler. Oysa o bunları söyledi ve içlerine daha da derine girdi. *Cennet. Cehennem. Zevk ve işkence.* Zevk, çünkü kendini çok iyi hissediyordu. Çünkü bu, onun Delaney'iydi. İşkence, çünkü durmak zorundaydı. Bunu yapamazdı. Prezervatif takmamıştı.

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum. Ben... Kurt'la seks yapmadığımı söylerken yalan söylemiyordum. İki yıldan fazladır kimseyle birlikte olmadım."

Ne oluyor lan?

"*Seni istiyorum.*"

Dişlerini sıkıca birbirine vurdu. "Ben de iki yıldır kimseyle birlikte olmadım."

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Başka kimseyle yatmayı sevmiyorum." Sözler ağzından döküldü. Kendini tutamayacaktı. Tutamazdı. "*Onlar sen değiller.*"

Sonra klitorisini okşadı ve sert ve derinden içine girdi. Delaney bir çığlık attı, inledi ve sonra kalçaları onun kalçalarına çarptı.

Su şapırdadı. Buhar yükseldi.

Vücutları çarpıştı.

Tekrar tekrar. Yavaşlama yoktu. Kısıtlama yoktu. İçinde bir canavar serbest kalmıştı ve Nash acımasızdı. Ona yeterince yaklaşamıyordu. Yeterince derine giremiyordu.

Vücudu yumuşak ve şehvetliydi. Vajinası sıkı ve sıcaktı. Onu açgözlülükle, sahiplenici bir şekilde kavradı ve o, Delaney hızlı ve ani bir çığlık atarken bile vücudunun kasılmasını hissetti.

Zevkin yüzünü kapladığını izledi. Onun zevkini tatmak istediği için onu öptü. Nash onun her bir parçasını tatmak istiyordu. İtişleri daha da sertleşti. Daha hızlı. *Delaney.* Yine Delaney'iydi birlikteydi.

Onu
sikiyordu.
Onu
alıyordu.

Onu seviyordu.

Bir kez yetmezdi. Onu tatmin etmek için asla yetmezdi

Onu.

Zirveye ulaştı. Onu çok sıkı tuttu. Onu çok sert öptü.

Ve içinden boşaldı, son sikişlerinden bu yana hissettiği en büyük zevkin acımasız dalgasıyla...

Onu en son siktiğinden beri.

* * *

KURT, Love Heart Şapeli'nin önünden geçti. Ön kapıların yanında sarı polis şeridi dalgalanıyordu. Düğünü durdurmak için Vegas'a zamanında yetişememişti.

Lanet olası düşün.

Ama damadın ortadan kaldırılması için emir vermişti. Düğünden hemen sonra ölürsen, yemin etmenin bir önemi var mıydı?

Ancak damat ölmemişti. Kaçmak ve şüphesiz Delaney'i sikmek için hayatta kalmıştı.

Limuzin şapelin önünden yavaşça geçti. Ateş eden kişi henüz yakalanmamıştı. Yakalanmayacaktı da. En azından polisler tarafından. Kurt, arabadan ateş etme olayındaki fiyaskodan hemen sonra o piçin ortadan kaldırılması emrini vermişti.

Sonuçta basit talimatlara uyulmalıydı. Kurt, damadın öldürülmesini emretmişti.

Sen benim düğünümü mahvettin. Ben de seninkini mahvedeceğim.

Emirleri düzgün bir şekilde yerine getirilmemişti. Başarısızlık hoş görülmezdi. Başarısızlığı hoş görürsen, çok zayıf görürsün.

Kurt zayıf değildi.

Ve ne yazık ki, artık Nash Quinn olduğunu bildiği adam ölmemişti.

Ama işi bitiremeyen tetikçi öldü.

"Beni kumarhaneme götür," diye şoförüne emretti. Gizlilik camı açıldı, böylece şoförü Vito ile rahatça konuşabilirdi.

"Hangisi, efendim?"

"Lanet olası gelinimin hemen yanındaki binadaki." Ama o, onun gelini değildi, değil mi? Çünkü Nash Quinn ile evlenmişti. "Bliss," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Bliss Kumarhanesi."

Nash Quinn. Adam hakkında bilgi almıştı. Nash'in Delaney ile bir geçmişi vardı. İkisi yıllar önce ateşli ve yoğun bir ilişki yaşamış, ancak ilişki çökmüş ve yanıp kül olmuştu. Nash o andan sonra Delaney'den uzak durmalıydı. Durmuş muydu?

Hayır. O pislik, onu Kurt'tan almak için koşarak gelmişti. *Düğün günümüzde*. Nash, Delaney'i kaçırmıştı ve onu aldığı anda, onunla birlikte gelen tüm mirası da almıştı.

"Efendim." Vino boğazını temizledi. "Efendim, bunun kötü bir fikir olduğunu tekrar belirtmek isterim."

"Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum."

"Efendim, onun CIA ajanı olduğuna dair istihbaratımız var. Bunu *biliyorsunuz*."

Evet, biliyordu. Çünkü gücü ve bağlantıları vardı ve doğru parayı verirlerse kendi annelerini bile satacak insanlar tanıyordu. Bu yüzden araştırmaya başlayıp Delaney'i kaçıran gizemli adamın kim olduğunu bulmaya çalıştığında, FBI'daki bağlantılarına ulaşmıştı. Ve CIA'deki bağlantılarına da. Adamın birkaç fotoğrafı vardı; Kuzey Carolina'da kiliseden Delaney'i omzuna atıp kaçarken çekilmiş fotoğraflar. Bağlantılarına fotoğrafları yüz tanıma sisteminden geçirmelerini sağladı ve Kurt'un CIA'deki bağlantısı sayesinde aradığını buldu. *Beni arayıp Nash'in tehlike işareti olduğunu söyledi. Dikkatli olmam gerektiğini. Ve bu uyarıyla neler olduğunu anladım. Biliyordum.*

Delaney'nin eski sevgilisi bir casustu. Kurt'un gelinine aşık bir casus.

Doğru baskıyı uygulayarak, Kurt, Nash Quinn'in tam olarak nereye gittiğini öğrenebilmişti. Nash ve Delaney, Tennessee'nin Nashville kentinden bir ticari uçağa binmiş ve Vegas'a uçmuşlardı.

Nash'in bir düğün planladığı yere. Benim Delaney'imle.

"Bu bir tuzak, efendim," dedi Vino. "O bir CIA ajanı. Onu kasten evlendi, şüphesiz sizi tuzığa düşürmek için. Uzaklaşmanız lazım. Onu unutun. Kaybedebileceğiniz her şeye değmez."

"Kenara çek, olur mu?" diye sordu Kurt. Vino yıllardır onun yanındaydı. Tam olarak üç yıldır. Vino sadece bir şoför değildi.

ihtiyaç duyulduğunda bir koruma görevlisi. Ayrıca, bir sorun zc.

Vino, Kurt'un düğün gününde kilisedeydi. Silahını çeken oydu, ancak Nash Quinn silahı parmaklarından kapmıştı.

Vino yoldan ıktı. Limuzin, bir alışveriş merkezinin otoparkına yavaşça girdi. Aracın camları koyu renkteydi, bu da onlara mükemmel bir mahremiyet sağlıyordu.

"Efendim, bu takibi durdurarak doğru kararı veriyorsunuz..." Vino'nun sözleri boğuk bir nefesle sona erdi. Belki de bir hırıltıydı.

Çünkü Kurt az önce ne eğilmiş ve bıçağını Vino'nun boğazına saplamıştı. "Bu senin hatan," diye fısıldadı Kurt. "Fırsatın varken o pisliği *vursaydın*, Delaney hâlâ benimle olurdu. şu anda ihtiyacım olan *her şeye* sahip olurdum." Bıçağı sola doğru çekti.

Bir gırgır sesi daha.

"Bunun bir tuzak olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Karşımda ne tür bir adam olduğunu tam olarak bilmemi sağlayan istihbaratım var. Senin gibi aptal birinin *bana* tavsiye vermesine ihtiyacım yok."

Vino'nun elleri havaya kalkmıştı. Titriyorlardı. Pençe gibi kıvrılmıştı.

Kurt bıçağı sola doğru çekti. "Başka bir adam gelininizi çaldığında öylece çekip gidemezsiniz. Bu sizi *zayıf* gösterir. şunu iyi anlayın, Nash Quinn'in peşine düşüp onu öldürmeyeceğim bir dünya yoktur."

Vino'nun elleri boynuna hiç dokunmadı.

"Asla, asla zayıf olmayacağım." Bıçağı Vino'nun boynunda bıraktı. Kurt ellerini limuzinin arkasına çekti. Başını salladı. Kurt kravatını düzeltti ve araçtan indi.

Başını geriye eğip gökyüzüne baktı. Burası yıldızları net görebilmek için fazla aydınlıktı. Vegas'ta olduğun sürece yıldızları görebilmek için şehir her zaman fazla aydınlıktı. Ama şehrin dışına çıkıp yeterince uzağa gidersen, sanki yepyeni bir dünyaya girmiş gibi olurdu.

Bunu biliyordu, çünkü sık sık şehir dışına çıkardı. Orada cesetleri saklamak daha kolaydı.

Kurt telefonunu kulağına götürdü. "Yeni bir araca ihtiyacım olacak." Ya da en azından yeni bir şoföre. Sonra karısını almaya gidecekti.

Ve CIA ajanı Nash Quinn'i öldürecekti.

Bu, bir casusu öldürdüğü ilk sefer değildi. Ne ilk, ne de son. Ama Nash gibi eğitimli birini ortadan kaldırmak için daha fazla beceri gerekiyordu. Beceri ve doğru bir dikkat dağıtıcı.

Neyse ki, elinde mükemmel bir dikkat dağıtıcı vardı. Ve onun adı Delaney'di.

On Yedinci Bölüm

SU ÜSTLERİNE GÜÇLÜ BİR ŞEKİLDE YAĞIYORDU. Delaney'in bacakları hâlâ Nash'in beline dolanmıştı. Elleri omuzlarına yapışmış, tırnakları derisine batıyordu.

Muhtemelen hareket etmeliydi.

Zevkin artçı sarsıntıları vücudunu sarmalamayı bırakır bırakmaz hareket *edecekti*. O zamana kadar, cinsel organı onu sıkıca sarmalıyordu. Gittikçe sertleşen penisini. Çünkü penisi şimdiden büyüyordu. *Yine*.

Gözlerini açtı. Nash'e baktı. Nash de ona bakarken yüzü acımasızca yakışıklı görünüyordu. Ateşli gözler. Sıkı çene. Keskin elmacık kemikleri.

"Sana tekrar ihtiyacım var," dedi. "Beni kaldırabilir misin?"

Kız, kasıtlı olarak onu bir kez daha sıktı, iç kaslarıyla onu şiddetle tuttu.

"Siktir," diye fısıldadı.

Evet, yaptıkları şey bu değil miydi? Duşta sikişmek?
Etraflarına su dökülürken ve havada buhar yükselirken?

Adam penisini geri çekti. Tamamen çıkarmadı. Başını kızın içinde bıraktı. Geniş, kalın başını, sonra tekrar içine girdi.

Kadın nefesini tuttu.

Adam onu izlemeye
devam etti.

Penisini geri çekti. Yine, sadece o geniş başını onun içinde bırakarak. O çok hassastı, vücudu gergindi ve o tekrar onun içine derinlemesine girdiğinde...

Kızdan bir inilti kopuverdi. Tırnakları adamın kol kaslarına gömüldü.

Gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmadı. Sanki her bir özelliğini ezberler gibi onu izledi.

Penisi geri çekildi. Derinlere girdi.

Geri. İçeri.

Kalçaları ona doğru kıvrıldı. Onu elinden geldiğince sıkıca kavradı. Daha önce hızlı ve çılgınca olmuştu. O da aynı şekildeydi. Sanki şehvet kontrolü ele geçirmiş ve tek önemli şey, boşalmalarının yarattığı girdabi hissetmekmiş gibi. Ama bu sefer...

O geri çekildi.

Gözleri kadında, derinlere girdi.

Bu sefer yavaştı. Kasıtlıydı. Kız konuşmadı. O da konuşmadı. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yoğun. Havada arzusun nabızı atıyordu, ama bu sefer farklıydı. Sessiz ama vahşi. Tıpkı eskisi gibi tüketici, ama yine de farklı.

Penisini yavaşça çekti. Sonra o kalın, sert itiş.

Uylukları onun etrafında titriyordu. Bütün vücudu titriyordu. Yine boşalmaya çok yakındı. Çok yakındı ve o onu izleyecekti. Her anını görecekti.

Ellerinden biri hâlâ ikisinin vücutları arasında sıkışmış durumdaydı. Parmakları klitorisini okşadı.

Kafası duvara yaslandı. Zirveye ulaştığında gözleri kapanmaya başladı.

"Görmem lazım, Delaney." diye homurdandı. "Zevk aldığın her anı görmem lazım. *Bana bak.*"

Delaney öyle yaptı. Gözleri onun gözlerine kilitlendiği anda orgazm onu vurdu. Nefes alamıyordu. Konuşamıyordu. Sadece, bu boşalmanın vücudundaki her hücreyi tahrip ediyor gibi hissetti. Zevk nabız gibi atmıyordu. Onu tüketiyordu. Onu ele geçiriyordu. Onu *sahipleniyordu*.

"Çok güzel," diye hırladı. O doruğa ulaşırken o hareketsiz kalmıştı. O sert penis tamamen onun içine girmişti ve onun onu sıkıştığını hissetmek zorundaydı. Açgözlü. Aç. Sıkıyor, alıyor ve alıyor.

"Siktir." Çenesindeki bir kas seğirdi.

İçine boşaldı. Birbirlerine kenetlenmiş, gözleri üzerinde, zevkin onu sarmasını izledi. Boşalma onu daha da sıkı tutmasına neden oldu ve gözlerinin körleşir gibi görünmesi, yüz hatlarının daha da keskinleşmesi...

Evet, lanet olsun ki çok güzeldi.

Su üzerlerine yağıyordu.

* * *

"Sanırım tören gerçek olsaydı, evliliğimizi az önce tamamlamış olurduk, değil mi?" Delaney bu sözleri neden söylediğini bilmiyordu. Belki de duşta yaşadıkları muhteşem seksin ardından oluşan ağır sessizliği bozmak için.

Onu duştan çıkarmış, kurulamış ve yarasını dikkatlice kontrol etmişti. İyileştiğini söylemiş ve yarasına yeni bir bandaj sarmıştı. Sonra...

Sessizlik.

Delaney beyaz, kabarık bir bornoz giymişti. Nash ise bir kot pantolon giymişti. Yatak odasındaydılar, pencereler örtülmüştü, klasik müzik çalmaya devam ediyordu ve bu inanılmaz romantik bir sahne olmalıydı, ama şimdi bir şeyler ters gidiyordu. Bu *terslik* onu endişelendiriyordu.

"Siktir," dedi Nash.

Bunu sık sık
söylerdi.

Ona baktı ve gözlerini sıkıca kapattığını gördü. Delaney kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?" Bir sorun olduğunu biliyordu.

Nash başını salladı.

"Sen... yaptığımız şeyden pişman mısın?" Parmaklarını kalbine bastırdı. Bu hareketi fark edince hemen elini indirdi.

Gözlerini açtı. Yüzü hâlâ çok sert görünüyordu. Sert bir maske. "Seninle yattığım için asla pişman olmayacağım. Bu benim için insan olarak imkânsız bir şey."

"Bunu bilmek güzel." Dudaklarını ıslattı. "Ben de... seninle birlikte olduğum için kesinlikle pişman değilim. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgilisinsin."

Adam ona doğru yürüdü.

Midesi bir an için burkuldu. Uylukları hâlâ titriyordu. Adamın odanın diğer ucundan gelip onu yakalayacağını, tutkuyla kollarına alacağını merak etti. Belki onu yatağa fırlatırdı ve şehvetin çılgın coşkusuyla bedenlerini yeniden birbirine çarptırırlardı. Belki de öyle olurdu.

Ya da belki de olmazdı.

Adamın elleri arkasındaki duvara çarptı. "Senin başka biriyle seviştiğini düşünmek *hoşuma gitmiyor*."

O da onun başka biriyle birlikte olduğunu düşünmekten hoşlanmıyordu. "Ayrıldıktan sonra kendimi dondurucuya koymadım." Önemli bir noktaydı. "Ayrılmayı *sen* seçtin." O sadece onsuz yaşamayı öğrenmeye çalışmıştı. O kadar çok çabalamıştı ki, sevmediği bir adamla evlenmeye zorlamıştı kendini. Onun ölmesini isteyen bir adamla. Tabii ki, bu çok iyi sonuç vermişti.

Nash gözlerini kısarak baktı. "Benim istediğim tek kişi sensin."

"Bak, son *sekiz* yılda başka insanlarla birlikte olmadınmış gibi davranma!" Çünkü o hikâyeye inanmayacaktı.

"Gözlerimi kapattığımda, aklıma sadece sen geliyordun."

Bu sözlerle verecek bir cevabı yoktu.

"Ama gözlerimi açtığımda, sen değildin. Sen orada değildin ve her seferinde çok hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğradım ve *sen* olmadığın için kendimden nefret ettim."

Yeter artık. Yeter, yeter, yeter! "*Bize bunu neden yaptın?*"

"Neden sorularını aştığını sanıyordum."

Bitmişti. Bitmişti. O... "Lanet olsun sana." Gerçek öfke. Uzun zamandır içinde biriken öfke. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"*Asla*." Onu kendisiyle duvar arasında sıkıştırmaya devam ederken burun delikleri genişledi.

"O zaman bana yalan söyleme. Bir daha bana asla yalan söyleme." Yalanlardan nefret ediyordu. "Kurt tam bir yalancıydı. Hiçbir konuda karanlıkta bırakılmak istemiyorum. Bir sırrın mı var? Söyle bana. Benimle paylaş. Saklama. Beni inciteceğinden endişelenme. Sadece *söyle*. *Bana* ne söylersen söyle, her şeyle başa çıkabilirim." O, fazla yağmurdan ezilecek narin bir çiçek değildi. Bunu göremiyor muydu?

Nash ona doğru eğildi.

Kız, onu öpeceğini sandı. "Biz evliyiz," dedi Nash.

Nefesi kesildi. “Biliyorum, Nash. Törende oradaydım, hatırladın mı?” Ellerini onun göğsüne koydu. Çıplak göğsüne.

Bu çok kötü bir fikirdi çünkü bedeninde anında şehvetli bir his uyandı. Delaney’in bakışları göğsüne indi ve cildinde o kadar çok iz olduğu için kaşlarını çattı. Üzerinde.

O anın heyecanıyla, buharlı düşün içinde, zevke odaklanmıştı. Kendi zevkine. Onun zevkine. Ve ayrıldıkları yıllarda vücudunda meydana gelen değişiklikleri fark etmek için durmamıştı. “Oh, hayır.” Üzüntü. Dehşet. Elleri onun üzerinde dolaşmaya başladı. “Çok fazla yara izin var.” Parmakları, karnındaki bir kesik üzerinde kaydı. Yan tarafındaki pürüzlü bir çıkıntı. Karnını boydan boya kesen üç kesik. “Nash.”

Ellerini tuttu.

Kafasını kaldırdı. Gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını sildi. “Bütün bunlar nasıl oldu? Sen doktor olacaktın. Ne değişti?”

“Ben değiştim.” Derin.

Karanlık. “Nash...”

Telefonun çaldığı ses, sözlerini kesti. Tiz, hızlı bir çığlık. Sesle irkildi.

Derin bir nefes aldı ve geri adım attı. Bir adım, sonra bir adım daha. Komodinin üzerindeki telefonu aldı, ama kız onun o telefonu komodinin üzerine koyduğunu hiç hatırlamıyordu. Bunu ne zaman yapmıştı ki?

“Telefonu cevaplamam lazım. Ryan’la ilgili olabilir. Görevle ilgili olabilir.” Parmağıyla ekranı kaydırdı. Başparmağıyla ekrana basarak hoparlörü açtı. “Alo?”

“Dikkatleri üzerine çekmen gerekiyordu.” Jezebel'in sesiydi.

Nash'in bakışları Delaney'nin yüzünden hiç ayrılmadı. “Ryan'ın kısa bir süre önce kurşun yediğini görünce, dikkatini çektiğimizi düşündüm.”

Hızlı bir nefes aldı. “Bunun için beni suçluyorsun, değil mi?”

“CIA'den biri şapelin yerini sızdırdı. Ya da belki de *dikkat çekmek* için biri o bilgiyi Kurt'e kasten verdi. Söylesene Jez, Wellington iki ajanın cinayetiyle bağlantılıysa onu mahkum etmek daha kolay olmaz mı? Benim ve Ryan'ın?”

“Ben yapmadım.” Keskin bir ses. “Şapeldeki yerinizi ben vermedim. Sizi doğrudan nişan altına sokmazdım. Evet, evet, lanet olsun, bir sızıntı olduğuna inanıyorum. Bu da Wellington’ı durdurmak istememin bir başka nedeni. Ama sizi satmıyorum. Sizi korumak için elimden geleni yapıyorum—seni ve Delaney’i. Bu yüzden yeni destek çağırdım.”

Kaşlarını çattı. “Bu destek kim?” Delaney ellerini önünde bükerek oynadı.

“Tanıdığın bir FBI ajanı. Grayson Stone. Kardeşinle çok yakın olduğunu gördüğüm için, Ryan geçici olarak kenara çekildiği için onun devreye girmesinin iyi olacağını düşündüm.”

Grayson Stone. Bu isim Delaney’e hiçbir şey ifade etmiyordu, ama Nash’in omuzlarının gevşediğini gördü ve bunu son derece iyi bir işaret olarak değerlendirdi.

Ama Nash, “Sen bölgesel birisin, Jez. Neden bir FBI ajanını davana dahil ediyorsun?” dedi.

“Çünkü kendi saflarımda kime güvenebileceğimi bilmiyorum,” diye karşılık verdi, sesini alçaltarak. “Ve arkada *iyi* birinin olduğunu bilmem gerekiyor.”

Tamam, öyleyse bu Grayson Stone iyi biriydi. Nash’in güvendiği biri. Onun için iki puan.

“O gölgede kalacak,” diye Jezebel Nash’e güvence verdi. “Onu görmeyeceksin, ama zor durumda orada olduğunu bil yeter.”

“Gray, Delaney’in güvenliğinin öncelikli olduğunu anlıyor mu?”

“Kurt Wellington’ın alt edilmesi gerektiğini anlıyor. Wellington’ı sonsuza kadar hapse atmak için yeterli kanıt topladığımızı da.”

Jezebel’in bu sözleriyle Nash’in omuzları yeniden gerginleşti. “Delaney’in güvenliğinin öncelikli *olduğunu* anlaması gerekiyor.” Bakışları Delaney’in gözlerine saplandı. “Bunu netleştir, Jez. O. Öncelikli.

“Bana emir vermen gerektiğini sanmıyorum,” diye mırıldandı Jezebel.

Delaney, Nash’e doğru tereddütle bir adım attı.

“Onu ortadan kaldırabilirim,” dedi Nash, gözlerini Delaney’den ayırmadan.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Delaney'i alabilirim ve onu on dakikadan az bir sürede ortadan kaybolabilirim." Jezebel'e söz verirken bakışları Delaney'in ruhunu delip geçti. "Onu bulamayacaksın. CIA onu bulamayacak. Wellington'la kendi başına başa çıkmak zorunda kalacaksın."

"Blöf yapıyorsun," diye suçladı Jezebel.

"Hayır. Ben hallederim. Bu dava uğruna onun hayatını tehlikeye attığını düşünürsem, onu buradan çok uzaklara götürürüm." Her kelimesinde, delici bakışları Delaney'den bir an olsun ayrılmadı. Gözünü bile kırpmadı.

Delaney onun söylediklerine inandı. Ve Jezebel'in de inandığını düşündü.

Jezebel boğazını temizledi. "Ahem. Tamam. Tamam. Grayson'a, sana bir şey olursa Delaney'nin korunması gerektiğini anlattığımdan emin olacağım."

"Nash'e hiçbir şey olmamalı," diye patladı Delaney. "Bu da anlaşmanın bir parçası."

"Yoksa ne olur?" diye sordu Jezebel. "Onu ortadan kaybedecek misin?" Sözlerinde şüphe vardı.

"Delaney isterse, onunla birlikte bir saniye bile tereddüt etmeden ortadan kaybolurum," dedi Nash, ses tonu düz bir şekilde.

Kendi kalp atışları iki katına çıktı. *O ciddiye.*

"Hepimiz derin bir nefes alalım, olur mu?" Jezebel'in sesi yatıştırıcı bir tona büründü. "İkiniz de gayet iyi olacaksınız. Bu görevden sağ salim çıkacaksınız ve kötü adam hapse atılacak."

"Nash'in de korunması gerekiyor." Delaney kararlıydı.

"Bu yüzden Grayson'ı buraya çağırdım. İlgili *herkesin* korunmasını sağlamak için." Kısa bir duraklama. "Nash için bu kadar endişelenme," diye Jezebel onu teselli etti. "Onun neredeyse her şeyden sağ çıkabileceğini düşünmeye başlıyorum." Bir iç çekiş. "Şimdi o balayı süitinden çıkın." Artık yatıştırıcı değildi. Daha çok havlayan bir emir gibiydi. "Kanıt lazım bana. Wellington'ın ortaya çıkarılması lazım, hem de *hemen*."

Ama Nash kıpırdamadı. "Balayı çiftlerinin kapalı kapılar ardında kalıp deli gibi sevişmek istemeleri gerektiğine eminim."

Delaney kızardı. *Çılgınca sevişmek*, otomatik bir tepkiydi. Onlar, şey, sevişmişlerdi. Duşta. Sıcaklığın yanaklarını

yanaklarını kapladığını hissedebiliyordu.

"Bu gerçek bir balayı değil," diye tersledi Jezebel. "Ama eski sevgilisi gerçek bir katil, o yüzden... *hemen oradan çık. Dikkatini sana çek.*" Jezebel telefonu kapattı.

Nash telefonu yatağa fırlattı. "Az önceki silah seslerine bakılırsa, bana odaklandığını sanmıştım."

Çıplak ayaklarının parmak uçlarında sallandı. "Grayson Stone kim?"

"Gray." Nash omuzlarını geriye attı. Ayrıca dönüp yatağın ucunda bekleyen çantaya doğru yöneldi. Valizi. Onlar kilisedeyken teslim edilmişti, böylece süit hazır ve onları bekliyor olacaktı. "Gray Stone, FBI'da çok güçlü bir isim. Agnes'in patronuydu ve Gray, Ryan'la da yakındır. Deniz Piyadeleri'nde birlikte görev yaptılar. *Semper Fi.*"

"Ona güveniyor musun?"

Beyaz bir gömleği omuzlarına geçirdi. "Güveniyorum. Gray daha önce benim ve ailem için elinden geleni yaptı. İyi bir adamdır. Ve ellerini çok, çok kirletmekten korkmaz."

Bu güven vericiydi. Çoğunlukla. Biraz da korkutucuydu.

Nash giyiniyorsa, o da bornozunu çıkarmalıydı. Gülümsemeyi takınmanın ve bir katili yakalamanın zamanı gelmişti. Sonuçta amaç buydu. Nash'e yeniden aşık olmamak. Onunla çılgın ve tutkulu seks yapmamak.

Hedef, sadist bir katili yakalamaktı.

Bu düşünceyle dizleri neredeyse titredi. Ve fısıldayan şu düşünceyle...

Nash'e yeniden aşık oluyorum.

Ya da belki de onu sevmekten hiç vazgeçmemiştii.

* * *

Kırmızı elbisesi ve ince askılı, beş santimlik sandaletleriyle inanılmaz seksi görünüyordu. Asansör çok küçüktü. Kokusu çok güzeldi. Ve Nash onu yine unutulmaz bir şekilde becermek istiyordu.

Bunun yerine, bir katilin dikkatini çekmek için yola çıkmışlardı. Nash, adamın dikkatini çoktan çekmiş olduklarından oldukça emindi. *Şapele bir tetikçi göndermişti. Bu onun dikkatini çekmediyse, ne çekebilirdi ki?*

Gözleri, asansör kapılarının üstündeki küçük ekranda beliren kat numaralarına takılmıştı. Saçlarını geriye doğru çekip seksi bir topuz yapmıştı, dudaklarını kırmızıya boyamış ve baş döndürücü yasemin kokusu olan parfümünü sıkmıştı.

Ve o, onu dışarı çıkarıp boğanın önünde kırmızı bayrak gibi sallamaya hazırlanıyordu.

Bu elbiseyi kasten seçtin, değil mi Jez? Çünkü valizlerini hazırlayan CIA'ydi. Her şeyin teslim edilmesini sağlayan da. Delaney tam anlamıyla yürüyen bir kırmızı bayraktı ve Nash bu saçmalığı nefret ediyordu.

Elini uzattı ve asansörü durdurdu. "Nash!" Dehşet. Şok.

"Ne yaptın sen?"

Ona doğru bir adım attı. "CIA asansörü izliyor. Ajanlar şu anda güvenlik sistemi aracılığıyla bizi izliyor." Bu, o anda bir ajanın her şeyi izlediği anlamına geliyordu. Ve Nash, Delaney'i yakalayıp asansör duvarına dayayarak o seksi kırmızı elbisesiyle onu becermek istese de...

Bu olmayacaktı.

Bakışları kontrol panelindeki küçük güvenlik kamerasına kaydı, sonra gözleri ona çevrildi. "Neden bizi durdurdun?"

"Çünkü... seni yakaladım."

Kaşlarının arasında küçük bir kırılganlık belirdi. "Anlamadım?"

"Bana tamamen güvenmediğini biliyorum, aramızdaki ilişkinin daha önce bittiği şekilden sonra. Ama ben seni koruyorum." Başını salladı. "Senin için kurşun yiyebilirim. Her türlü tehditle savaşırım. Seni güvende tutmak için gerekirse öldürürüm."

Kaşları daha da çatıldı. "Yanılıyorsun."

Nash başını salladı. "Bunu hiç tereddüt etmeden yaparım. Bunu bilmen gerek. Ne olursa olsun, ne olursa olsun, senin için orada olacağım. Yüzde yüz."

"Hayır, demek istediğim... Bak, sana tamamen güveniyorum. Güvenmeseydim, seninle yatmazdım."

Gözlerini kırptı.

Kadın dudaklarını büzdü. "Bana yapmak istediğin başka büyük, önemli açıklamalar var mı? Asansörümüz katlar arasında sıkışmış gibi görünürken?"

Nash yutkundu. "Biz evliyiz."

Kız gözlerini devirdi. "Nash, biz sahte evliyiz. Bunu daha önce konuştuk."

O başını salladı. "Delaney..."

"Efendim, asansörde bir sorun mu var?" Hoparlörden gelen bir ses, çalan caz müziğini keserek duyuldu.

Kahretsin. "Sorun yok."

"O zaman asansör yeniden çalışmaya başlayacaktır," dedi ses. "On saniye içinde yeniden çalışmaya başlayacağına hazır olun."

Delaney, gözlerini kocaman açarak Nash'i izledi.

Eli kadının çenesinin altına kaydı. "Biz evliyiz," diye tekrarladı.

"Gizli kimliğimizi biliyorum. Unutmayacağım."

Asansör tekrar inmeye başladı. Dudakları hemen oradaydı ve onunla geçireceği zaman azalıyordu. Nash bunu biliyordu. Kahretsin, bu anın bitmesini istemiyordu.

Delaney'nin onu seçmesini istiyordu. Onunla kalmasını. Onu sevmesini. "Özür dilerim," dedi. Çok, çok uzun zaman önce söylemesi gereken sözlerdi bunlar.

Uzun kirpikleri titredi. "Ne için?"

"Seni incittiğim için. Seni incitmek hayatımdaki en büyük pişmanlığım. Eğer şimdiye kadar hissettiğin tüm acıyı silebilseydim, bunu yapardım." Bunun anlaşılmasını istiyordu. "Özür dilerim."

Asansör zili çaldı. Kapılar açılmaya başladı. O geri çekildi.

Kız, gömleğinden tuttu ve onu kendine doğru çekti. Dudakları, onun dudaklarına bastırdı. Sıcak, tutkulu bir öpücük. Dilini, onun ağzının içine daldırdı. Elleri, kızın kalçalarını kavradı. Onu kendine doğru çekti.

"Ahem."

Lanet olsun. Lanet olsun, cehenneme kadar.

Nash başını kaldırdı ve omzunun üzerinden öfkeyle baktı.

Kaşlarını çatmış, keçi sakallı bir adam ona bakıyordu. "İnsanlar bu asansöre ihtiyaç duyuyor," dedi adam öfkeyle. Beyaz saçları

sağ elinde bir baston tutuyordu.

"Ah, Lawrence, kes şunu!" Yanındaki kadın Nash'e neşeli bir gülümseme gönderdi. "Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?" Elini *Lawrence'ın* koluna doladı. "Bir zamanlar, elini benden çekemezdin!"

Lawrence yine homurdandı.

Nash, çifte doğru başını salladı. "Biz yeni evliyiz. Ve haklısınız, karımdan ellerimi çekemiyorum." Delaney'i asansörden çıkarırken, elleri anında karısının beline dolandı.

Delaney'nin yanaklarının kızardığını görünce şaşırdı.

Asansörden aceleyle çıkıp lobiye girdiler. Otelleri doğrudan bitişiğindeki kumarhaneye açılıyordu, bu yüzden slot makinelerinin sesi havayı doldurana kadar sadece kısa bir yürüyüş mesafesi vardı. Sesler yükselip alçalıyordu. Bazıları heyecanla. Bazıları hayal kırıklığıyla. Garsonlar etrafta koşturup, içkileri şeker gibi dağıtıyorlardı. Böyle bir yerde, içkiler bolca akarken müşteriler her zaman biraz daha fazla kumar oynardı. Çakırkeyif müşteriler işleri daha iyi hale getirirdi.

"Tamam, tatlım." Onu yanına sıkıca sarıp, Nash eğilip kulağına fısıldadı. "Gösteri zamanı. O yüzden dikkatini kaybetme. Kumarhanede biraz dolaşacağız, göreceğiz ve görüneceğiz, sonra da bir sonraki durağımıza geçeceğiz."

Kız gerildi. "Ajanlar bizi izliyor mu?"

"Lawrence ve karısı Frannie ajan." Dikkatli bir şekilde kılık değiştirmiş ajanlar.

Kafasını ona doğru çevirdi. Neredeyse çenesine yumruk atacaktı.

"Ne? Asansörü bekleyen o çift mi?"

"Casus dünyasına hoş geldin. Gördüğün her zaman gerçek değildir."

Hiç de bile. "Oyunlar başlasın."

On Sekizinci Bölüm

“TAMAM.” Delaney kararlı bir şekilde başını salladı. “Anlaşıldı.”

Durumu şaşırtıcı derecede iyi idare ediyordu. Onu hayranlıkla izlemekten kendini alamıyordu. Ama zaten Delaney’i her zaman hayranlıkla izlemişti. Çoğunlukla, onun kadar nazik olabilmeyi dilemişti. Çocukken kalbi çok büyüktü ve yetişkin olduğunda da o geniş ve cömert kalbi değişmemişti.

Delaney, gençken yerel gıda bankasında gönüllü çalışan grubu organize eden kişiydi. Diğer lise öğrencilerini cumartesi günleri hayvan barınağında köpek gezdirmeye ikna eden de Delaney’di. Mont ve ayakkabı bağış kampanyalarından sorumlu olan da Delaney’di... Kahretsin, onun dahil olmadığı bir kampanya var mıydı ki?

Ve Milano’da yaptığı işler hakkında da çok şey biliyordu. Evet, tamam, onu takip etmeyi seviyordu. Dava etsin. Tasarım okuluna gitmişti ve tüm anlatılanlara göre Delaney muhteşem bir kostüm tasarımcısıydı, ama boş zamanlarında yerel çocukların tiyatro prodüksiyonlarında çalışıyordu. Onlar için tüm kostümleri tasarlıyordu ve bunu bedavaya yaptığını biliyordu.

Artık büyükbabasının servetine sahip olduğuna göre, Delaney’nin şımarık, nazlı bir prenses olacağını düşünmüyordu. Bu onun tarzı değildi. Aslında...

Kumarhaneye girerken elini dudaklarına götürdü. Bakışları ortalığı taradı, her türlü tehdidi gözden geçirdi. Vücudu tetikteydi ve her an saldırmaya hazırды. "Ne yapacaksın?" diye sordu Nash.

Vücudu sağa doğru kaydı. O da elbette onunla birlikte

.

"Ne mi yapacağım?" diye tekrarladı Delaney. Gözleri devasa bir slot

. Yüksekliği 15 fitten fazla olan ve

“Büyükbabanın parasıyla. Evler. Servet.”

Kafasını ona doğru çevirdi ve sevimli burnunu kırıstırdı. “Eminim bunların hepsi haksız kazançtır.”

"Haksız kazanç" sözü üzerine dudakları seğırdi, çünkü dünyada Delaney dışında kimse bu ifadeyi kullanmazdı.

Bakışları devasa slot makinesine kaydı, sonra tekrar ona döndü. “Sanırım bu noktada CIA her şeyi el koyacaktır, değil mi?”

Muhtemelen. Evet.

“Sadece büyükbabamla tanışmadan önceki hayatımı yaşamaya devam edeceğim.”

O gerginleştı. *Ben de daha önce o durumdaydım. Bana geri dönecek misin?* “Peki ya hepsini elinde tutabilseydin? Ne yapardın?”

“Bazı hayır kurumları kurardım. Aslında, bu tür bir inovasyon programı yapmayı çok isterdim.” Gözleri parladı. Daha parlak. Altın rengi. “Bunu internette okudum. Fikirleri olan ama desteğı olmayan harika insanlar buluyorsunuz. Sadece biraz yardıma ihtiyacı olan insanlar. O paraya sahip olsaydım, yardım edebilirdim.” Kolay sözler.

Yardım edebilirim.

Daha önce duyduğı sözlerdi.

Aptal bir lise öğrencisiyken. Delaney’den daha büyüktü. Ve lanet kamyoneti bozulmuştu. Delaney rahat bir şekilde yanına gelip aracının yanında durmuştu. Kaputun altından çıkan buhara kaşlarını çatmıştı. *Yardım edebilirim.* Onun sözleri. *Eğer istersen.*

Küçük kız kardeşinin muhteşem arkadaşı ona yardım etmeyi teklif ettiğı için gururu incinmiş, onu başından savmaya başlamıştı. Ama Delaney’nin babası kasabanın en iyi tamirhanesinin sahibiydi ve Delaney gerçekten de yardım edebilirdi. Yapabilirdi. Yapmıştı da. O gün onun tüm dünyasını altüst etmişti.

Delaney babasını çok seviyordu. O garajda onunla saatlerce vakit geçirirdi. Ve... *büyükbabasının onu öldürttüğünü bilmiyor.*

Nash yutkundu.

"Plan ne?" Delaney ona doğru eğildi. "Kapsamlı bir planın olduğunu biliyorum ve bence bana da anlatmalısın,

sence de öyle değil mi?"

"Planımız görmek ve görülmek. Dikkat çekmek." O muhteşem kırmızı elbiseyle bolca dikkat çekecekti.

"Nasıl?" diye sordu Delaney. Kumarhanenin etrafına göz gezdirdi. "Herkes oyun oynuyor. Kimse bize ikinci kez bakmıyor."

Çok yanıyordu. Erkekler Delaney'e iki kez bakıyorlardı. Sinir bozucuydu. Bir adama sertçe baktı; adam aceleyle önündeki kartlara geri döndü. O şakacı, Delaney'in bacaklarına bakmak yerine blackjack oynamalıydı.

"Nasıl?" diye tekrarladı Delaney. Yine devasa slot makinesine bakmaya başlamıştı. Üst kısımdaki soluk beyaz ışıklar yanıp sönüyor, makine aralıklarla çınlayan bir müzik çalıyordu.

"Masalarda oynayacağız. Ya büyük kazanırız ya da büyük kaybederiz, ama sonuç aynı olacak. Kurt'un kumarhanelerinden biri bu yerin hemen yanında."

Kafasını ona doğru çevirdi. "Hemen yanında mı?" Bir ciyaklama.

"Evet, bu yüzden buradaki birine bahis yapıyorum..." Muhtemelen birkaç kişiye. "Birinin Kurt'la bağlantısı olacaktır. Rekabeti izlemek için yerleştirdiği bir gözcü. O gözler seni bulacak. Beni. Ve oradan devam edeceğiz." *Bir kez fark edildiğimizde, bu bilgi hemen Kurt'a rapor edilecek.*

"Tamam." Omuzlarını dikleştirdi. "Tamam."

Yine, tüm durumu şaşırtıcı derecede iyi idare ediyordu. "Belki de yanlış iş yapıyorsun." Onun gülümsemesini görmek istedi. "Kostüm tasarımı unut. Casusluk dünyasında kariyer yapabilirsin."

Gülümsemesi yoktu. "Sanmıyorum. Yalanlardan nefret ederim." Kahretsin.

"Kostüm tasarımı kariyerim olduğunu nereden bildin?"

Nash yutkundu. "Tasarımdan hep hoşlanırdın. Bu işi sürdürdüğünü düşündüm."

Onun bakışları kalbini kırıyordu. Hayır, *onu* mahvediyordu. Az önce yalanlardan nefret ettiğini söylemişti. Öyleyse, siktir et. Ona gerçeği söyleyecekti. "Seni buldum," diye itiraf etti Nash.

"Anlamadım."

"Seni kontrol ederdim. Seni arardım. Güvende olduğundan emin olurum." "Sen... beni takip mi ettin?"

“Takip etmek çok olumsuz bir kelime. Sana *göz kulak oldum* diyemez miyiz?”

Ağız açık kalmıştı. Nazikçe parmağını çenesinin altına kaydırды ve yukarı doğru bastırdı. “Güvende olmanı istedim. Karışmadım.”

Onuneli yükseldi ve kırıldı kavradı bileğini bileğine “Sen biliyorsun kostüm kostüm tasarımcısı olduğumu biliyorsun çünkü beni izliyordun.”

Evet.

“Neden hiç bana yaklaşmadın?”

“Çünkü benden nefret ettiğini sanıyordum.” Kısmen doğru. “Çünkü hayatında olmam benim için güvenli değildi.”

Kalın kirpikleri titredi. “Neden güvenli değildi?”

Adam konuşmadı. Etraflarında sesler yankılanıyordu.

“Ben de seni aradım,” diye itiraf etti Delaney.

Parmakları kızın çenesinin altında durdu.

"Ama orada değildin. Hiç orada değildin."

Evet, oradaydım. Seni izliyordum. Hem de pek çok kez. Öne doğru eğildi ve dudakları onun dudaklarına değdi. Aşık bir çift gibi görünmeleri gerekiyordu. Aşık olduğunu düşünürsek, bu rol onun için oynaması kolay bir roldü. Geri çekildi. Boğazını temizledi. “Hadi gidip oynayalım.”

"Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz. Neden güvenli olmadığını açıklayacaksın."

Yıllarını onun hayatını *güvenli hale* getirmek için harcamıştı. Ama sonunda, o lanet nişanlısının onu öldürmek istediğini öğrenmişti. *Belki de sadece benim yanımda güvende olabilir.* Ya da belki de Nash sadece inanmak istediği şeyleri kendine söylüyordu.

Delaney devasa slot makinesine doğru yavaşça ilerledi. “Bu kulağa çılgınca gelecek ama, şey, daha önce hiç kumar oynamadım.” Makine yüksek sesle çınlarken, makineye doğru bir adım daha attı. “Ve sanırım bu adamla başlamak istiyorum.”

Bütün kumarhanedeki en büyük slot makinesiyle mi? Sırf turist tuzağı olduğu için bu kadar büyük olan bir makineyle mi? “Delaney, orada kazanamazsın.” Onun hayallerini yıkmak istemiyordu. Kahretsin, sırlarına bu kadar sıkı sıkıya sarılmasının tek nedeni bu değil miydi?

“Hayatın kazanmaktan ibaret olduğunu hiç düşünmemiştim. Mutlu olmaktan ibaret olduğunu düşünmüştüm.” Gözleri makinedeydi. “O devasa kolu aşağı çekip

ve sayıların dönmesini izlemek küçük kalbimi heyecanlandıracak.” Kararlı bir baş sallama. “Cidden.”

Kartını makineye okuttu. *“Küçük kalbimi heyecanlandıracak” dediğinde beni ikna etmiştin.* Elinde güç varken, onu mutlu etmek için her şeyi yapardı. “Dene bakalım.”

"Nash, bu makineye az önce yüz dolar koydun." "Evet, şey, kalbinin heyecanlanmasını istedim."

Kadın güldü.

Bir adım geri attı.

Delaney kaşlarını çatı. “Nash, ne oldu?”

Konuşamadı.

Kaşları kalktı. "Tehlikeli bir durum mu var?" Bakışları kalabalık kumarhanede dolaştı. "Bir tür tehdit mi?"

Hayır, tabii ki yoktu. Bir tehdit olsaydı asla *geri* adım atmazdı. Ona kaşlarını çatı. Sonra makineye bir yüz dolarlık daha koydu.

“Ne yapıyorsun?”

Onun kahkahasını tekrar duymayı umuyordu. Çünkü bu ses, fark ettiğinden çok daha fazla özlediği bir sestir. “Daha fazla para mı istiyorsun?”

"Hayır!" Kadının elini makineden uzaklaştırdı. "Bu fazlasıyla yeterli. Aslında, bu çok fazla."

Kadın bir mirasçıydı. Elbette, suçtan elde edilmiş bir servetin mirasçısıydı, ama yine de bir mirasçıydı. İki yüz dolar, onun dünyasında fazla bir miktar değildi.

“Hepsini oynamak zorunda mıyım?” Delaney endişelendi. “Bir kısmını geri alabilir miyiz?”

Haki pantolonlu ve polo tişörtlü bir adam yanlarından geçti, bakışları Delaney'nin bacaklarında kaydı.

Nash onun yoluna çıktı. “Cidden mi? Ben tam yanımdayken karıma öyle mi bakacaksın?”

Adamın yüzündeki tüm renk kayboldu. Arkasını dönüp neredeyse koşar adımlarla uzaklaştı.

"Nash!"

Doğru. Kahretsin. Çenesini sıkarak karısına baktı. Gerçek karısına. Ona iki kez, gerçekten evli olduklarını söylemişti, ama o

anlamamıştı. Üçüncü kez denemeli miydi?

"Nash, paranın bir kısmını geri alabilir miyiz?"

Parayı boş ver. "Hepsini oyna."

"Hepsini mi? Bir kerede mi?" Alt dudağını ısırıldı. "Bu çok çok gibi geliyor."

"Maksimum ve minimum bahisler var. Hepsini oynamak zorunda değilsin. Ama istiyorsan, ne olursa olsun oyna." Elini çenesine sürdü. Oradaki sakalları hissetti ve yakında tıraş olması gerektiğini fark etti. Özellikle de onun narin tenine tekrar yaklaşmayı planlıyorsa. Ve planlıyordu. Kesinlikle bunu planlıyordu.

Kız makineye doğru sessizce yaklaştı. "Sadece bu büyük kolu çekmem mi gerekiyor?"

"Çekebilirsin. Ya da sadece bu düğmeye basabilirsin." Makinenin ön tarafındaki düğmeyi işaret etti.

Kızın burnu yine buruştu. "Bu dev kolu çekebilecekken neden bu küçük düğmeye basasın ki?"

Kız dev kolu çekti. Hem de maksimum bahis miktarında. Çünkü Nash, kızın bahis miktarını nasıl değiştireceğini anladığını sanmıyordu. Kız kolu çekti, onu dehşete düşürmesi gereken bir görevde olmalarına rağmen içten bir sevinç çığlığı attı ve o kısa an için, kız geriye kayarken vücudu Nash'inkine değdiğinde, elini tuttuğunda ve o dev makinenin ekranındaki dönüşü izlediklerinde, Nash kendini normal hissetti. Sanki her şey gerçekmiş gibi. Balayındaydılar ve Delaney mutluydu. Elini tutuyordu ve yine *ona* aitti.

Yüksek sesli bir alarm çaldı ve tüm kumarhaneyi sardı. Büyük makinenin tepesindeki ışıklar artık soluk beyaz değildi. Parlak kırmızı, kesintisiz bir dalga halinde yanıp sönüyorlardı.

Ve...

Aman Tanrım.

Makine *çılıgına* dönmüştü, bu yüzden tüm gözler üzerlerindeydi. Çılıgına dönmüştü çünkü Delaney az önce kazanmıştı.

"Ne oluyor?" Delaney zıpladı. "Kazandık mı? Kazandık, değil mi? Ne kadar kazandık?"

Ağzı açık kalmıştı.

Kız ona sarıldı. "Kazandık!" Delaney, etraflarına toplanmak için acele eden insanlara el salladı. Bir sürü insan vardı. "Kazandık

kazandık!" Delaney, Nash'e tekrar sarıldı. Vücudu ona sıkıca yapıştı.

Omzunun üzerinden kalabalığı gözden geçirdi. Kazanmıştı. İmkansız gibi görünse de, Delaney az önce *büyük bir zafer* kazanmıştı ve kesinlikle herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Kollarını ona dolayarak onu kendine doğru kaldırdı. Delaney'den yine sevinç dolu kahkahalar yükseldi. Bu kahkahalar çok güzel ve sıcaktı; çok uzun zamandır içinde olan soğuk ve boş yerleri doldurdu.

"Efendim." Omzuna ısrarlı bir şekilde dokunuldu. "Efendim, benimle gelmeniz gerekiyor."

Delaney'i kollarında tutmaya devam eden Nash, omzunun üzerinden geriye baktı. Arkasında iki adam duruyordu. İkisi de siyah takım elbise giymişti. İkisi de kulaklık takmıştı.

"Kumarhane güvenliği, efendim," dedi sağdaki adam. Sarışındı. "İkinizin de bizimle gelmeniz gerekiyor."

Etraflarındaki insanlar tebriklerini sunuyordu. Ama bu iki adam...

"Hemen," diye ekledi sarışın adam, itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla.

Savaşa hazır bir gerginlik içini kaplarken, Nash, Delaney'nin sadece kalabalığın dikkatini çekmekle kalmadığını fark etti. Onları, hedeflerinin de tam dikkatinin odağına yerleştirmiş olabilirdi.

Delaney'i yere indirdi. Nash, Delaney'i koluyla sardı, onu yanına sıkıca tuttu ve sarışına "Önden gidin," diye emretti. Kumarhaneden çıkıp üst kata, özel ofis alanına doğru ilerlerken, Nash yaklaşmakta olduğunu bildiği kavgaya hazırlandı.

"Nash?" Döner merdivenleri çıkarken, isminin telaffuzunda hafif bir takılma oldu.

Ona göz kırptı. Kız
titredi.

* * *

"Bunu ^{nasıl} yaptı?" Jezebel güvenlik kamerası görüntülerini izlerken sordu. Ekibi için kumarhanenin güvenlik kameralarını hacklemek oldukça kolay bir işti.

kumarhanenin güvenlik kameralarına sızmak oldukça kolay bir işti. Onun gözetiminde çalışan teknisyenler için çocuk oyuncağıydı. Bu sayede, sızma işlemi ve önündeki ekranlarda izleyebildiği video görüntüleri sayesinde, Delaney'i ve onun büyük kazancını mükemmel bir şekilde görebilmişti.

"Bence şanslıydı," dedi sağındaki hacker. Zayıf, kel, kulaklarında altın halkalar olan bir adam. Saha çalışması yapmayan, zamanının çoğunu parmakları klavyenin üzerinde, teknoloji dünyasının sahip olduğu her sırrı çalmaya hazır bir şekilde geçiren bir adam. Dominic "Dom" Blay korkutucu görünmeyebilirdi, ama bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Adam bir CIS ustasıydı.

"Şansa inanmam." Dev slot makinelerine de inanmazdı. Ama...

Oyuncuları harekete geçmişti. Yukarıdaki büyük ofislere doğru ilerliyorlardı. Ve iki güvenlik görevlisi tarafından eşlik ediliyorlardı. Dom'un izniyle şu anda yüz tanıma yazılımından geçirilen adamlar.

Telefonu çaldı. Telefonu kulağına götürürken bile gözlerini önündeki ekrana, ekranlara dikti. "Umarım önemli bir şeydir."

"Hastaneden çıktım," dedi Ryan Quinn. "Beni kenara atmaya çalışman gerçekten pislikçe bir hareketti. Hiç hoş değil."

Jezebel homurdandı. "Vuruldu. Bu da kenarda kalman gerektiği anlamına geliyor."

"Ben asla kenara çekilmem." Kırılmış gibiydi. Muhtemelen gerçekten kırılmıştı. Tipik Ryan. "Hâlâ sahadayım, hem de çok yararlı bir şekilde, eklemeliyim. Çünkü az önce ayrıldığım bir olay hakkında seni arayan benim."

Ne? "Hastaneden yeni çıktığını sanıyordum."

"Şey."

"Um" çok belirsiz bir sesiydi. Bu yüzden en sevdiği cevaplardan biriydi. Ryan da bu sevimli, belirsiz sesi kullanma alışkanlığını ondan kapmıştı. "Ryan..."

"Love Heart Şapeli'nden yaklaşık iki mil uzakta bir limuzinde bir ceset bulunduğunu bilmek istersin diye düşündüm."

Sırtı dikleşti. "Dikkatimi çektin."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Zavallı şoförün boğazına bir bıçak saplanmıştı. Polisler henüz aracın sahibini bulamadı

Çünkü Sin City'de işler biraz karışık, ama ben plaka bilgilerini aldım ve senin de o çılgın erişim imkanların var, hadi bakalım ne sihirli şeyler ortaya ıkarabileceksin, olur mu?" Plaka numarasını hızlıca saydı.

Dom'un yardımıyla, birkaç saniye içinde eşleşmeyi buldu. "O limuzin Kurt Wellington'a ait. Wellington Enterprises." Cidden özensiz bir iş. Bu da demek oluyordu ki... Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Kontrolünü kaybediyor."

"Uh, Jez, o *az önce bir adamı öldürdü*. Çünkü gördüğüm kadarıyla—nasıl olduğunu sorma, bilmek istemezsin, sadece büyüleyip yakından erişim sağladım diyelim—kan sıçramaları direksiyon simidinin ve gösterge panelinin her yerine yayılmıştı. Saldırı arkadan geldi, yani limuzinin arkasındaki kişi şoförünü öldürmeye karar verdi. Birisi araca yaklaşıp kurbanı bulana kadar ne kadar süre geçtiğini bilmiyorum. Camlar koyu renkteydi, bu yüzden birkaç dakika da olmuş olabilir, birkaç saat de."

Bu da Kurt Wellington'un şu anda Vegas'ın *herhangi bir yerinde* olabileceği anlamına geliyordu. "Konumu ver. Sokak kameralarına erişmeye çalışmak istiyorum."

Ona konumu verdi. O sırada Dom onu hoparlöre almıştı, bu yüzden Dom hemen bilgilere erişmek için çalışmaya başladı. Nefesini tuttu.

"Görüntüleri incelemek biraz zaman alacak," diye uyardı Dom. "Özellikle de cinayetten bu yana dakikalar değil saatler geçtiyse."

Tamam, evet, bunu anlıyordu. Ama heyecan kanını kaynatıyordu. Kurt Wellington'u cinayet mahallinde *yakalamış* olsalardı, onu cinayetle ilişkilendirebilecek görüntüler ellerinde olsaydı, bu bir savcının hayallerinin gerçeğe dönüşmesi gibi olurdu. "Hatalar yapıyor." Jezebel başını salladı. "Tam da böyle olmasını umuyordum." Sadece manipüle edilip, sınırının sonuna kadar itilmesi gerekmişti. Tecrübesine göre, erkekler kıskançlık ve öfkeyle mücadele ederken en iyi şekilde manipüle edilebiliyordu. Ve incinmiş gurur. *Delaney seni incitti, değil mi? Kontrolün sende olduğunu sanıyordun, ama o kontrolü elinden aldı*. "İçgüdüleriyle hareket ediyor. Duygularıyla."

"Yani içgüdüğü öldürmek, duygusu ise öfke." Ryan'ın sesi gergindi. "Uh, huh. Kardeşim

Wellington'un kaçak gelininin yanında duran kişi kardeşimken duymak istediğim şey değil." Ryan endişeliydi.

O da endişeliydi, ama... "Onu izliyoruz." "Biri çift taraflı ajan." Düz bir sesle.

Bu suçlamayı inkar etmedi.

Dom'un parmakları klavyenin üzerinde durdu.

Ona bir bakış attı. "Bir sorun mu var?" "Hayır, hanımefendi." Parmakları tekrar klavyede uçmaya başladı.

O ve Dom, o Vegas otel odasındaki tek kişilerdi. Nash ve Delaney'e tahsis edilen balayı süitinin bir kat altındaki bir otel odası. Normal valizler getirmek yerine, o ve Dom, hayal edilebilecek en iyi teknolojiyle donatıldıklarından emin olmuşlardı.

"Wellington'a bilgi sızdıran biri olduğunu biliyorsun." Ryan'ın ses tonu düşünceli bir hal almıştı. "Aksi takdirde şapel güvenli olurdu ve ben de yeni bir kurşun yarası taşımıyor olurdum."

"Durum kontrolüm altında," diye onu temin etti. Ryan normalde güvenceye ihtiyaç duyan bir tip değildi. Bu normal bir vaka değildi. "Geri çekil," diye emretti. "Yaralandın ve artık bu görevin bir parçası değilsin."

"Nash benim *ailem*. Onu ilgilendiren görevlerin her zaman bir parçasıyım."

Hayır. İşler böyle yürümüyor. "Geri çekil," diye tekrarladı. "Durum kontrolüm altında."

Sessizlik. Sonra, "Kardeşime bir şey olursa, haini bulmak için tüm CIA'yi yakıp kül ederim."

Ter sırtından aşağı süzüldü. Ryan'ın tehditleri asla boş değildi. Ajans'taki insanlar genellikle Nash'in daha büyük bir tehlike olduğunu düşünürdü. O biraz daha iriydi. Daha yoğun. Oysa Ryan çekici biriydi. Herkesle, her yerde kolayca uyum sağlayabilen bir bukalemun. Nash asla uyum sağlamaya çalışmazdı. Sosyalleşmezdi.

Ryan her zaman partinin neşesi olurdu. Eğlenceli. Çapkın. Gülümser ve şakalar yapardı.

Ancak seni öldürdüğünde de gülümsüyor ve şaka yapıyor olurdu.

Ryan, Nash'ten daha tehlikelidir. Jezebel bu gerçeği biliyordu. Bunu hep biliyordu. Ryan avcı olmak için doğmuştu. Nash

koşullar nedeniyle avcı olmak zorunda kalmıştı. Başka bir hayatta Nash asla bir katil olmazdı.

Ama değişmek zorunda kalmıştı. Delaney Daniels yüzünden. Kadın, Nash'in onun için neyi feda ettiğine dair en ufak bir fikri var mıydı? Muhtemelen yoktu. Jezebel, Nash'in Delaney'e daha fazla acı çektirmektense kendi kalbini sökmeyi tercih edeceğini düşünüyordu — ki bunu kadın için daha önce de yapmıştı.

"Arkadaşın Grayson olay yerinde," diye Ryan'a haber verdi.

"Evet, Gray orada çünkü ona kumarhaneye gitmesini söyledim. Zaten o bölgedeydi. Adam her şeye burnunu sokuyor. Ona ciddi bir borcum olacak ama Gray'in Nash'i anında koruyacağını biliyorum."

Şimdi kız sinirlendi. FBI onu her zaman gergin yapardı. "Nash'i izleyen CIA ajanlarım var."

"Ve ben Gray'e güveniyorum. O, yüzde yüz kardeşime sadık kalacaktır. Bak, her şey yoluna girdiğinde, Wellington'ın hapse atılmasını istiyorum. Tıpkı senin istediğin gibi. Ama aynı zamanda kardeşimin de *serbest kalmasını* istiyorum. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Nash'in güvenliği her şeyden önemlidir."

"Hayır, Jez. Onun *paçayı kurtarmasını* istiyorum."

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Ryan'ın Nash'in durumunu ne kadar anladığını hep merak etmişti. Kardeşler birbirlerine her şeyi anlatmalıydı, ama Nash sırlarını saklamaktan hoşlanıyordu.

"Geri çekil, Ryan," diye emretti yine. Dom klavyede düzenli bir şekilde yazmaya devam etti.

"Hey, şu açıdan bak. En azından teselli ödülü olarak ben varım."

"Ryan, git dinlen. Kurşun yarandan iyileş."

"Dinlenmek sıkıcı. Aksiyonu çok seviyorum, dinlenmek bana göre değil." Hafif bir mırıldanma. "Limuzinle ilgili ipucu için rica ederim. Oh, bu arada, şapeldeki silahlı saldırıda kullanılan Dodge Charger var ya? Dost bir polis az önce bana aracın impoundda olduğunu söyledi. İçinde iki ceset bulunmuş. Vegas Polisi için ne yoğun bir dönem."

Nefesini fısıldayarak verdi. "Aracın bulunduğunu biliyordum."

“Peki ya iki ceset?”

Cevap vermedi. Ama evet, onları da biliyordu.

“Kardeşim bunun farkında mı?” diye ısrar etti Ryan. “Wellington’ın tamamen çığırından çıktığını ve burada Vegas’ta sağda solda insanları ortadan kaldırdığını tam olarak biliyor mu? Kardeşim, bu davadaki tehlikenin az önce yüzde bin arttığını biliyor mu?”

Gözleri gözetleme ekranlarında kalmıştı. Nash ve Delaney’e eşlik eden gardiyanlardan biri az önce siyah bir kapıyı açmıştı. Nash ve Delaney eşiği geçip bir ofisin içine giriyorlardı.

“Hoşça kal, Ryan. Emirlerime uy.” Telefonu kapattı. Gözetleme görüntülerine işaret etti. “O odadaki güvenlik kameralarına erişimimiz var mı?”

Dom gözlerini kısarak baktı. Işık gözlüklerine vurdu. “O odada kamera olduğunu sanmıyorum patron.” Parmakları önündeki siyah klavyeye tekrar dokundu. “Hayır, hayır, orası kumarhanenin sahibinin ofisi. Erişim yok.”

Yüzündeki ifade değişmedi, ama kalp atışları daha da hızlandı. “Diğer ajanlara daha yakına yaklaşmalarını söyle.”

İki güvenlik görevlisi Nash ve Delaney’i takip ederek odaya girdi. Kapı kapanmadan hemen önce, güvenlik görevlilerinden biri silahını çekti.

Kardeşime bir şey olursa, tüm CIA’yı yakıp kül ederim.

Hayır, Ryan asla boş tehditlerde bulunmazdı. Onun tecrübesine göre, o sadece sözler verirdi. Neredeyse dumanın kokusunu alabiliyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

NASH, kapının tamamen kapanmasını beklemeden saldırıya geçti. Sarışın muhafıza atladı, o pisliğin elini vahşice kavradı ve adamın açıkça çekmeye çalıştığı silahı durdurdu.

Nash, muhafızı yana doğru çevirdi, duvara çarptı ve adam acı içinde bağırırken bile bileğini bükerek sıkıştırdı.

"Dur." Düşük sesli, sert bir emir.

Nash bu emre uymak istemiyordu. Bu yüzden kafasını sarışının kafasına çarptı ve düşen pisliğin elinden silahı kaptı. Dönen Nash, silahı kaldırdı ve ikinci muhafıza, yani kendi silahını çekmeye çalışan adama nişan aldı.

"Yapma," dedi Nash. "Yoksa seni vurmak zorunda kalırım." Yan tarafa kaçtı. İki adım yana kaçtı. Ve Delaney'nin arkasında güvende olduğundan emin oldu. "Bir galibi karşılamak için bu mu uygun bir yol?"

Alaycı bir kahkaha. Gardiyandan değil. Büyük, maun masanın arkasındaki adamdan.

"Çıkın buradan, Tobias, Luke. Hemen." Açıkça yetkili olan kişiden gelen bir emir. Beyaz tişörtlü ve yıpranmış kot pantolonlu adam. Masanın arkasından çıktı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Nash'e kaşlarını kaldırdı. "Sanırım konuşmamız gereken işler var."

Sarışın gardiyan ayağa kalkmaya çalışırken inledi.

Patron içini çekti ve gözlerini devirdi. "Luke, Tobias'a yardım et. Onu bir sağlık görevlisine götür. Kırık bir yer olmadığından emin ol."

"Oh, bir yerim kırılmış gibi gelmiyor," dedi Nash. Tobias'a eleştirel bir bakış attı. "Muhtemelen bileği burkulmuştur. Bazıları acıya pek dayanamıyor." Dikkatini odadaki asıl tehdide çevirdi.

"Sen nesen?" tişörtlü adam sordu. "Doktor mu?"

Nash ona gülümsedi. "Peki sen nesen? Pislik bir suçlu mu?"

Luke, Tobias'ı odadan dışarı çıkardı. Kapı arkalarından kapandı.

Beyaz tişörtlü adam kalçasını masanın kenarına dayadı. "Adım Logan Sterling ve bu kumarhanenin sahibiyim." Bir duraklama. "Ve kaldığınız otelin de."

"Otel ve kumarhanenin birbirine bağlı olduğunu düşünürsek, her ikisinin de sahibi olman gerektiğini düşündüm." Nash silahı Logan Sterling'e çevirmişti. Sanki adamın kim olduğunu bilmiyormuş gibi. Vegas'a gelmeden önce, gidecekleri yer hakkında keşif çalışması yapmıştı. O yerin sahibinin kim olduğunu biliyordu. Tıpkı, Kurt Wellington'dan nefret ettiği söylenen bir adama baktığını bildiği gibi. Dedikodular doğruysa, *ölümcül düşmanlardı*.

Logan'ın bakışları Delaney'in üzerindeydi. Ya da daha doğrusu, Nash'in vücudunun arkasından bakmaya çalışırken bakışlarını Delaney'e dikmeye çalışıyordu. "Sen onun insan kalkanı mısın?" diye sordu Logan alaycı bir şekilde Nash'e.

"Evet." Hiç alaycı değildi. Son derece ciddiye.

Logan koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Ben de seni onun kocası sanmıştım."

"Bir kocanın görevi de budur herhalde; karısını dünyadaki her türlü tehditten korumak."

Logan başını eğdi. "Ben bir tehdit gibi mi görünüyorum?"

Nash aptal gibi mi görünüyordu? "Senin aptal korumun az önce silah çekti, yani... evet."

"*Ahem.*" Delaney nazikçe boğazını temizledi. "Bu toplantı kazandıklarımızla mı ilgili? Çünkü öyle gelmiyor. Henüz 'tebrikler' kelimesini duymadım ve burada çok fazla silahlı oyun oynanıyor."

Logan gülümsedi. "Bu toplantı, mülkümde CIA ajanlarının çılgınca koşturmasıyla ilgili. Doğruyu söylemek gerekirse, bu çok can sıkıcı bir durum."

Nash silahını doğrultmaya devam etti. Ayrıca vücudunu Delaney'in önünde koruyucu bir şekilde tuttu.

"Kim olduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?" Logan başını salladı. "Benim işimde bilgi her zaman güçtür. Ve Sterling Casino ve Otel'deki teknik ekibim

Sterling Casino ve Otel'deki teknik ekibim aslında oldukça iyidir. Yetenekli çalışanları işe almaya inanırım. Bu dünyada ne kadar para verirsene o kadar kalite alırsın."

"Tobias'a bakılırsa bunu bilemezsin," diye işaret etti Nash. "Tabii silahını nasıl tutacağını bilmeyen berbat bir güvenlik görevlisine kasten para ödemediyse."

Logan masadan uzaklaştı. "O yeni. Teknolojimi yöneten ekip ise değil. CIA'nın güvenlik kameralarımı dinlediğinin ve tesislerimi sınırsız izleme keyfi yaşadığının tamamen farkındalar." Nash'e doğru yürüdü. "Tüm bunların arama izni olmadan yapıldığını varsayıyorum. Ne kadar da *yasadışı*."

"Gerçekten *yasadışı olan* şeylerden mi bahsetmek istiyorsun?" diye sordu Nash meydan okurcasına.

Logan güldü. "Haklısın." İki elini havaya kaldırdı. "Silahsızım. Ve gelinle konuşmam gerekiyor."

"Elinde silah olmaması, silahsız olduğun anlamına gelmez."

Logan yine güldü. "Haklısın. Peki şuna ne dersin? Gelini hiçbir şekilde incitmek gibi bir niyetim yok. Buna ne dersin? Daha mı iyi? Bu seni tatmin eder mi?"

Nash sırtına bir dokunuş hissetti. Bir dokunuş. İki.

"Benim bir adım var," dedi Delaney oldukça yüksek sesle. Ona üçüncü kez dokundu. "Bana 'gelin' denilmesinden pek hoşlanmıyorum. Sanki Frankenstein'in canavarıyla birliktymişim gibi geliyor."

Logan'ın gözleri parladı. "Not edildi." Nash'e dik dik baktı. "Bir kenara çekilmeye ne dersin?"

Nash kıpırdamadı. Henüz değil. Bu mesajın anlaşılmasını istiyordu. "Ben lanet olası bir canavarım. Ona herhangi bir şekilde zarar vermeye kalkışırsan, alnının ortasına bir kurşun yer."

"Ne kadar da koruyucuyuz, değil mi?" "Öyleyiz."

"Ve biraz da şiddet dolu mu?"

Nash gülümsedi. "Birazdan da fazla."

Sırtına vurma sesi daha da ısrarcı hale geldi. "Sen canavar değilsin," diye tersledi Delaney.

Elbette canavardı.

Ama yine de yana doğru çekildi. Yine de vücudunu kısmen onun önünde tuttu ve saldırmaya hazır bir şekilde durdu.

"Merhaba," diye mırıldandı Logan. "Senin hakkında oldukça meraklanıyordum."

"Ona öyle hitap etme," diye emretti. "Bir daha Nash'e canavar deme."

Düşünceli bir baş sallama. "Ah, koruyucu olan başka biri daha. İkiniz ne kadar da sevimli bir şekilde birbirinize benziyorsunuz? Alçakgönüllü özürlerimi kabul et. Dilim sürçtü."

Nash, Logan'dan hoşlanmamıştı. Ya da onun saçma özürlerinden. "Bizi neden buraya getirdin?"

Logan, Delaney'i daha iyi görebilmek için yer değiştirdi. "Tabii ki bu sevimli hanımı tebrik etmek için. O büyük bir kazanan."

"Kazanç şike miydi?" diye sordu Nash açıkça. "Bizi ofisine çağırmak için bir bahane uydurmak amacıyla onun kazanmasını mı ayarladın?"

"Oh, ne kadar aşağılayıcı." Logan bir elini göğsüne koydu. "Kurumumun yüzde yüz dürüst olmadığını mı ima ediyorsun?" Logan'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu çok incitici."

"Eğer sadede gelmezseniz, beş saniye içinde size neyin incitici olduğunu göstereceğim." Bu bir tehdit değildi. Nash'in bir vaadiydi. Bu durumdan hoşlanmamıştı. İçindeki alarmlar çığlık atıyordu.

"Kazandığım parayı alacağım." Delaney, Nash'in yanına yaklaştı. "Bu parayla yardım edilebilecek pek çok insan var."

"Oh." Logan'ın yüzündeki gülümseme kayboldu. Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sen de onlardan birisin. Hayal kırıklığı yaratıyorsun."

"O... ne?" Delaney bilmek istedi.

"İyiliksever tiplerden. Başımı ağrıtıyorsun."

"Beş saniye doldu," diye homurdandı Nash.

"Doğru. Ve sen iyiliksever tiplerden *değilsin*. Seninle başa çıkmak çok daha kolay." Logan omuzlarını geriye attı. "Düşmanımın düşmanı, dünyadaki en iyi dostumdur."

"Sen neyden bahsediyorsun?" Nash'in sabrı tamamen tükenmişti. Ayrıca hâlâ elinde silah tutuyordu, bu yüzden karşısındaki pislik oyun oynamamalıydı.

"Eski bir atasözü," diye mırıldandı Delaney. Bir adım yaklaşmış olduğu için omuzu Nash'e değdi. "Sanırım bir takım kurmayı öneriyor."

Logan güldü. Adam bunu gereğinden çok daha fazla yapıyor gibiydi. “Aynen öyle. Bakın...” Yüzü sertleşti. “Kurt Wellington’dan nefret ediyorum. Adam çok uzun zamandır işime karışıyor ve bu dünyada beni Wellington’un artık bir sorun olmamasından daha mutlu edecek hiçbir şey yok. Ne benim için, ne de gelin için...”

“Delaney. Benim adım Delaney.”

“Evet, ama senin Kurt’un gelini olman gerekiyordu. Elimdeki güvenlik kamerası fotoğraflarından yüzünü tanıdım.”

“Güvenlik kamerası fotoğrafları mı?” Nash, bu tehlikeli ve anlamlı sözlere takıldı. “Tam olarak ne tür bir oyun oynuyorsun?”

“Tabii ki kazandığım oyunu.” Logan’ın saf küstahlığı. “Kazanan her zaman kumarhane olur.”

“Ahem.” Delaney’den. “Affedersiniz, ama aşağıda kazandığımdan oldukça eminim. Tabii kumarhaneniz tamamen hileli değilse.”

Logan nefesini tuttu. “Birinin kumarhanesi hakkında böyle şeyler söylemezsin. Bu kasabada olmaz.” Logan başını salladı ve onu işaret etti. “Gerçi eski sevgilin kesinlikle en çarpık oyunları oynatıyor. Yıllardır deli gibi hile yaptığını biliyorum.”

“Muhtemelen Kurt tonlarca kirli para akıyor da ondan.” Nash silahını yakın zamanda indirme niyetinde değildi. Logan’ın şimdiye kadar söylediği hiçbir şey onu rahatlatmamıştı.

“Onun işini bitirmek istiyorum.” Logan elini indirdi ve kot pantolonunun ön cebine soktu. “Onun Vegas’tan gitmesini istiyorum. Yolumdan çekilmesini istiyorum.” Sağ elini kaldırdı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında bir anahtar tuttu. “Bu, şehrin dışındaki bir depoya ait. İçinde benim... gözetleme çalışmalarımın bir sürüsünü bulacaksın.”

“Ve sen gözetleme işinin benimkinden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?” CIA’ninkinden daha mı iyi?

“Sanırım senin ulaşamadığın bilgilere erişimim var.” Alaycı bir gülümseme. “Ve bence gidip seni nelerin beklediğine bakacaksın. Merak tehlikeli bir canavardır, değil mi?” Gözünü bile kırpmadan deponun adresini verdi.

Hâlâ bir eliyle silahı tutan Nash, diğer eliyle anahtarı aldı. “Teşekkürler. Bunu doğru kişilere ileteceğimden emin ol.”

"Doğru kişilere. Yanlış kişilere. Ne işe yararsa." Logan'ın dikkati tekrar Delaney'e yöneldi. "Kötü adamlara karşı bir ilginiz mi var?"

"Hayır." Delaney hemen cevap verdi.

"Emin misin? En kötüsünün en kötüsüyle evleniyordun. Belki de o katil havasından hoşlanıyorsundur diye düşündüm. Sonra Kurt'ü mihrapta kendi hayalarını tutarken bıraktığını duydum." Gözleri parladı. "Bu olay beni saatlerce güldürdü, bilgin olsun."

"Hayalarını tutmuyordu." Prim. Burnunu çekti.

"Kıçının üstüne çökmüştü," diye ekledi Nash. "Hiç direnmeden yere yığıldı."

"Ah. Yaralı gurur. Onu yendin ve gelinini aldın." Logan bilgece başını salladı. "Muhtemelen seni bu kadar çok öldürmek istemesinin birçok nedeninden biri budur. Bilgin olsun, şu anda başına büyük bir ödül konmuş durumda." Duruşu tamamen rahattı. "Bu ödül, gelinin aşağıda kazandığı ödülü bozuk para gibi gösteriyor."

"*Delaney. De-lane-ee.* Adımı söylemek neden bu kadar zor?"

Logan'ın bakışları onu delip geçti. "Bir erkek, bir kadının başka birini sevdiğini anlayabilir."

Delaney, Nash'e daha da yaklaştı.

"Kurt'ün bilmediğini mi sanıyorsun? İnan bana. Biliyordu. Muhtemelen seni başından beri ulaşılmaz kılan bir şeydi. Bir meydan okuma. Seni kazanmak istedi. Aptal herif, başardığına bile inanmış olabilir, ama sonra sen bu adamla kaçtın." Başını Nash'e doğru eğdi. "Sadece onunla kaçmakla kalmadın, seni çalan adamla evlenmek için hemen Vegas'a gittin." Alçak sesle ısıklık çaldı. "Ölüm arzun var galiba, yeni dostum..."

"Biz arkadaş değiliz," diye temin etti Nash.

"...ama belli ki Kurt'ü tamamen delirtmeye çalışıyorsun.

Ne demek istiyorsun? Deli adamlar hata yapar mı?"

Logan Sterling ilginç biriydi, Nash bunu kabul ediyordu. "Nerede olduğunu biliyorsun," diye suçladı Nash.

Logan cevap vermedi.

Nash bunu olumlu bir cevap olarak kabul etti.

"Önce seni öldürmeyi planlıyor. Seni ortadan kaldıracak." Logan, Delaney'i işaret etti. "Sonra da onun peşine düşecek."

"Bu bariz bilgiyi paylaştığın için teşekkürler. Niyetinin farkındayız." Nash omuz silkti. "Sadece ölmeyi planlamıyorum."

"Eminim onun babası da ölmeyi planlamıyordu," dedi Logan.

Dur. Lanet olsun, hayır, dur!

"Ama hayat böyle. Büyükbabası fırsatını kolladı, onu buldu ve sonra annesinin gözleri önünde babasını öldürdü."

"Ne?" Delaney tamamen şok olmuştu.

Logan kaşlarını çattı. "Hadi ama. Yıllarca büyükbabanın imparatorluğunu yok etmeye çalışan bir CIA ajanıyla evlisin. Elbette tüm bunları biliyorsun."

"Kapa o lanet çeneni," diye bağırdı Nash.

Logan çenesini kapatmak yerine ağzını açık bıraktı. Yüzünde şok ifadesi belirdi. "Sen... o..." Şaşkın bakışları Delaney'e odaklandı. "Gerçekten bilmiyor muydun? Babanı kimin öldürdüğünü sanıyordun?" Sonra bakışları hemen Nash'e geri döndü. "Onunla evlendin. Neden *ona* söylemedin ki?"

Logan'ın elinde çok fazla bilgi vardı. O bir bilinmezdi ve Nash bilinmezlerle uğraşmaktan nefret ederdi. Ama...

Jezebel. Güvenli olduğunu düşünmeseydi onları o yere koymazdı ve bu da Jezebel'in Logan Sterling'i tanıdığı anlamına geliyordu. O bir CIA ajanı mıydı? Bir operatör mü? İşler çok karışmıştı.

"Nash?" Delaney kolunu tuttu. Onu kendine daha da yaklaştıırken elini sıkıca tuttu. "Neden bahsediyor?"

"Delaney..."

"Yalan söylüyor." Delaney'nin çaresiz sözleri. "Yalan söylediğini söyle bana."

Nash çenesini sıkıca kapattı.

"Yalan söylemiyor mu?" fısıldadı. "Ve sen bunu biliyor muydun?" Şaşkın bakışlarıyla Nash'in gözlerine baktı. "Ne zamandır biliyordun?"

"Oh, yeni kocan bundan çok daha fazlasını *biliyor*." Logan susmak bilmiyordu. "Öyle değil mi, Ajan Quinn?"

Nash silahı yere bıraktı. Çok kasıtlı bir şekilde. Anahtarı cebine attı. Logan'a döndü ve o kendini beğenmiş piçi

o kendini beğenmiş piçi

Delaney, Nash'in önüne geçti. "Babamı dedem mi öldürdü?"

Eli hemen düştü.

"Bunu ne zamandır biliyordun?" Gözlerinde yaş yoktu. Ama bolca öfke vardı.

Yıllardır. "Bu odadan çıkmalıyız Delaney. Hemen."

"*Başka ne biliyorsun?*" diye bağırdı.

Elini uzattı.

Delaney geri geri "Sen çalışıyordun çalışıyordun çek
almak yıkmaya "Büyükbabamın imparatorluğunu
yıkmaya mı çalışıyorlardı?"

"Evet," diye itiraf etti dişlerini sıkarak.

"Jezebel'in Tennessee'deki kulübede konuştuğumuzda bunu bilmesinin sebebi buydu. Büyükbabamın bir suçlu olduğunu biliyordu."

"Ah, hayatım, doğru çevrelerdeki *herkes* bunu bilir." Logan eğilip kulağına fısıldadı.

"Onun yanından hemen uzaklaş," diye emretti Nash. "*Hemen.*"

"Doğru çevreler. Yanlış çevreler. Her neyse, daha önce de dediğim gibi..." "*Ondan uzak dur.*"

Logan bir adım geri attı. "Bana kızmana gerek yok. Yardım etmeye çalışıyorum. Vegas'ta cesetler bırakan ben değilim. O, onun eski sevgilisi."

Hızla dönüp Logan'a baktı. "Ne ceset izi?"

"Yeni kocan sana *hiçbir şey* söylemedi mi? Cidden mi? Sana her şeyi saklayıp durursa, tehlikeye karşı nasıl hazırlıklı olmanı bekliyor?" Bir iç çekiş. "Sana en başından söyledim. Yalanlar hiç gereksiz. Hadi, bırak yardım edeyim. Eski kocan Wellington mu? Limuzin şoförü kısa bir süre önce kanlar içinde, boğazından bir bıçak çıkmış halde bulundu." Kendi boğazını işaret etti. "Oldukça korkunç bir manzaraydı. Şahsen kanlı sahnelerden nefret ederim. Gereksiz."

Ne oluyor?

"Peki ya ikinizin evet dediği kilisedeki tetikçiler? Onlar da öldü."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Delaney'nin elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

“Bu şehirdeki bazı polisler istihbarata ne kadar değer verdiğimi biliyor, bu yüzden haberleri çok çabuk alıyorum.” Logan, Nash’e bakarken kaşlarını kaldırdı. “Bu gelişmelerden haberdar değil miydin? Gerçekten CIA’dan daha hızlı mı bilgilendirildim? Bu çok üzücü.” Dilini *şaklattı*. “Tabii ki, kasten bilgilendirilmediysen başka.”

“Delaney, gidelim.” Nash elini ona uzattı. Delaney avucuna baktı. Elini tutmadı.

“Delaney.” Onu omzuna atıp dışarı koşmak iyi bir plan değildi. Bunu zihninde üç kez tekrarlamak zorunda kaldı. “Delaney, gitmemiz gerek.”

Onu omzuma atıp dışarı koşmak iyi bir plan değil.

Peki. Dört kez.

“Sorularıma cevap vereceksin,” diye bağırdı. “Bana her şeyi anlatacaksın. Artık yalan yok. Artık sır yok. Bunlar yüzünden *boğuluyorum*.” Gözlerinde ihanetle ona baktı ve bu bakış onu derinden yaraladı. “Her zaman babamı bir hırsızın öldürdüğünü düşünmüştüm. Garaja giren biri. Kasadaki tüm parayı alan biri.”

Çünkü büyükbabası olayı böyle anlatmıştı.

"Bunu benim büyükbabam mı yaptı diyorsun? Annemin gözü önünde mi?" Alt dudağı titriyordu. "Neden?"

“Burada değil,” dedi boğuk bir sesle. Etraflarında yaşayan ve nefes alan acısını hissedebiliyordu ve bundan nefret ediyordu.

“Bunu ne zaman öğrendin?” Delaney’nin sesi yükseldi. Logan ellerini kızın omuzlarına doladı.

Kız irkildi.

“Ah, ben yardım edebilirim. Ben, ben. *Beni* seç.” Logan Sterling tam bir pislikti.

Nash ona öfkeyle baktı. *Kes sesini der gibi* bir bakış.

Logan bu mesajı dikkate almadı. “Bunu, büyükbaban onu ziyaret ettiğinde öğrendi. Carmello bizzat ona geldi. Yıllar önce,” dedi Logan mırıldanarak. “Sanırım sen üniversitedeyken. Hatırladığım kadarıyla damadın tıp fakültesindeydi.”

Bu pislik çok fazla şey biliyordu. Bu kadar çok bilgi... *Lanet olsun, ona güvenilmezdi.*

"Ellerini ondan çek," diye emretti Nash sert bir sesle, "yoksa her bir parmağını kırarım."

Logan ellerini geri çekti. "Sahiplenici tip, anladım. Fark edemediğim için özür dilerim, ama onu sekiz yıl boyunca gitmesine izin verdiğinde, senin ne kadar dahil olduğundan emin olamadım. Benim hatam."

Sekiz yıl. Bu yapmacık piç kurusu, sahip olmaması gereken bilgilere sahipti. *Logan Sterling kimin için çalışıyor? Bu kadar çok şeyi nereden biliyor?* "Beni son derece ilgili say."

Delaney dönüp Logan'a baktı. "Büyükbabamı tanıyor muydun?"

Başını salladı. "İyi tanı mıyordum. Typhon gibi adamları iyi tanımak istemezsin. Onların yoluna çıkmamak istersin."

Lanet olsun. Nash dişlerini gıcırdatarak sıktı.

"Ne?" Delaney sertçe başını salladı. "Büyükbabam Typhon değildi. Kurt, Typhon. Kurt'un vurduğu bir adamın ona öyle seslendiğini duydum. Öldürdüğü bir adam!"

Yeter artık. Logan çok bilinmeyen biriydi ve bu sahne bitmişti. Zaten Nash'in yüzüne yeterince patlamıştı. Nash, Delaney'i yakaladı. Onu omzuna attı. Nash'in düşmanları olduğuna inandığı bir adama çok fazla şey anlatıyordu ve Logan'a gelince, Nash ona bir an bile güvenmiyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Delaney ona bağırdı.

"Carmello Ricci, Typhon'du," dedi Logan tam bir kesinlikle. Nash'in Delaney'i omzuna atmasını görünce kaşını bile kıpırdatmadı. "Bu yüzden buradaki kocan ve patronu, onca yıl boyunca Carmello'yu alt etmek için bu kadar çok uğraştılar. Onu neden takip ettiler. Carmello, casus dünyasında çok, çok büyük bir avdı."

Nash kapıya doğru döndü. Ama çok geçti. Logan çok fazla şey açığa çıkarmıştı.

Delaney ona sertçe tekme attı. "*Sakin yapma.*" Kendini kurtarmak için kıvrandı ve onu itti. "Beni bırak. Hemen!"

Logan onu daha sıkı tuttu.

"Carmello öldüğünde," Logan, sahip olması gerekmeyen gizli bilgileri sıralamaya devam etti, "Kurt, büyükbabanın geride bıraktığı her şeyi miras almak istedi. Bu,

mülk, suç örgütleri ve bunlarla birlikte gelen unvan. *Typhon* unvanı. Ama tüm bunları elde etmek için Kurt'un sana ihtiyaı vardı, Delaney. Anahtar sen oldun."

Nash'e karşı direnmeyi bıraktı. "Beni yere indir, Nash." Sözlerinde çok fazla acı ve öfke vardı. Onu etkileyen Şey acıydı.

Lanet olsun. Onu tamamen çaresiz bir içgüdüyle yakalamıştı. Logan Sterling onun dünyasını paramparça etmeden önce kaçıp onu o ofisten dışarı taşımak istemişti.

Bizim dünyamızı.

"Tebrikler," dedi Logan, Nash'e. "Sanırım Kurt'ten önce davrandın. Onunla evlendin. Bu, artık tüm lanet canavarların kralı olduğun anlamına mı geliyor? Yeni Typhon sen misin?"

Nash, Delaney'in ayakları yere değene kadar onu yavaşça indirdi. Yüzüne baktı ve ifadesinde grdğu ıstırap ve ihanetten nefret etti.

"Bu doğru mu?" diye

fısıldadı. Kahretsin.

Ama sanki cevabı görmüş gibi başını salladı. Sonra, "Büyükbabamın kim olduğu yüzünden benden ayrıldın mı?"

Lanet olsun...

Derin bir nefes aldı ve Nash, onun yine çok fazla Şey gördüğünü anladı.

Nash'in içinde öfke ve çaresizlik kıvrılıyordu. "Delaney, *sana* ." Ama orada değil. Logan her Şeyi izlerken olmaz.

Nash, kızın bileğini yakaladı. Kurt'un ona bağladığı iplerin izlerinin hâlâ durduğu bileği. Birkaç saniye önce yere bıraktığı silahı kaparken, Delaney'i arkasına çekti. Bir kez daha, silahı görünüşte kaygısız olan Logan'a doğrulttu. "Sen kimin için çalışıyorsun?"

Omzunu silkti. "Kendim için. Ben tamamen serbest çalışıyorum."

"Serbest alışan biri için çok fazla bilgiye sahipsin."

"Başkalarıyla iyi alışamıyorum. Emir almayı hiç sevmem. Komuta zincirinden nefret ederim." Yine omuzlarını hafifçe silkti. "Gördüğün neyse, o benim."

Nash bu yalana inanmadı. Bu adamın sahip olduğu istihbaratla bu mümkün değildi.

"Bana sylemeliydin." Delaney'nin soğuk ve öfkeli sesi.

Logan yüzünü buruşturdu. Komplo kurar gibi öne doğru eğildi. "Kötü haberlerin habercisi olmak istemem..."

Adamın tek yaptığı kötü haberleri paylaşmaktı. "Ama gelin çok öfkeli gibi görünüyor."

"*Yüzüne bir yumruk atacağım,*" diye ilan etti Delaney. "*De-lane-ee.* Benimle birlikte söyle."

"Kimse ihaneti sevmez." Logan iç geçirdi ve sanki ona sempati duyuyormuş gibi başını salladı. "Sırlar şeytanın en sevdiği silahtır."

Nash, karşısındaki kişinin şeytanın ta kendisi olabileceğine inanıyordu. Delaney onu geçip Logan'a yaklaştırmaya çalıştı.

Nash bir kolunu onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti. "Gidiyoruz," dedi Logan'a. "Çıktığımız anda telefonu eline alıp Kurt'e tam olarak nerede olduğumuzu söyleyecek misin?"

"Neden bunu yapayım ki? İkimiz de onun zaten bildiğini biliyoruz." Bakışları, debelenen Delaney'e kaydı. "Onu korusan iyi olur," diye uyardı.

Sanki Nash'e bu işi nasıl yapacağı söylenmesi gerekiyormuş gibi.

"Bunu yapmanın en iyi yolu," Logan'ın gözleri parladı, "Kurt Wellington'ın bir hapisane hücrelerine kapatılması değil. Onun toprağa gömülmesidir."

Nash, Delaney'i kapıya doğru sürükledi.

"Eğlenceli bir sohbetti," diye seslendi Logan arkasından. "İkinizle tanışmak bir zevkti. Bazen gerçeklik beklentileri karşılayamaz, ama siz ikiniz harikasınız."

"Defol git," diye hırladı Nash.

"Süitimize şampanya göndereceğim. Benden."

"Benden ve Delaney'den uzak dur." Nash kapıyı sertçe açtı. İkisi de dışarı çıktılar. Silahı sakladı. Tabii ki saklayacaktı. Fazladan bir silahın olması her zaman iyidir.

"Nash..." Delaney söze başladı.

Başını ona doğru çevirdi. "*Yalnız kalana kadar olmaz.*" Sağ tarafta asansörler bekliyordu. Bir saniye bile ondan ayrılmadan o yöne doğru koştu.

Güzel yüzünde öfke vardı. Vücudu öfkeden gerginleşmişti. Ve o sadece düşünmeye devam ediyordu...

Onu kaybedeceğim. Onu korumak istediğim için ona gerçeği söylemedim. Ve yine de onu kaybedeceğim. Kazanmanın bir yolu yoktu. Şansım her zaman aleyhimdeydi.

* * *

"O OFİSTE NE OLDU?" Jezebel ekrana doğru eğildi. "Kötü bir şey," diye fısıldadı. "Çünkü ikisi de çok sinirli görünüyordu."

Logan Sterling ile görüşmüşlerdi. Logan, CIA ile iyi geçinmesi gereken bir adamdı. Ne yazık ki, adam kimseyle işbirliği yapmayı sevmiyordu ve Jezebel'in hoşuna gitmeyecek kadar asi biriydi.

Ama onun otele ve kumarhanesine ihtiyaçları vardı. Onun işbirliğine ihtiyaçları vardı. O da Jezebel'e bunu sağlayacağını *söylemişti*. Ancak şimdi Jezebel, Logan'ın ekibini satıp satmadığını merak ediyordu.

Delaney ve Nash yakındaki asansörlere doğru koşuyorlardı.

Nash, Delaney'i ölümcül bir şekilde sıkıca tutuyor gibiydi. Asansör kapıları açıldı. İçeri atladılar.

"Asansör görüntülerini, hemen," diye emretti

Dom'a. Parmakları klavyeye dokundu.

Sağdaki ekranda asansörün içini gösteren bir görüntü belirdi. Görüntü biraz bulanıktı ama Nash ve Delaney'i ayırt edebiliyordu. Ne yazık ki seslerini duyamıyordu. "Ses," diye bağırdı. "Ses verin."

Yine tuşlara basma sesleri.

Asansör kapıları kapandı.

"Delaney," diye başladı

Nash.

Evet! Ses vardı.

"Biliyorum, sindirmesi zor..." Nash garip bir şekilde duraksıyordu. Bu ona hiç yakışmıyordu.

Ne demek çok? Orada ne oldu? Jezebel'in gözleri ekrana kilitlenmişti.

Asansör inmeye başlarken Delaney kollarını karnına doladı.

"Büyükbabam Typhon muymuş? Ve sen bunu biliyor muydun?"

Olamaz. Jezebel nefesini tuttu. Nash'in cevabını duymak için çaresizce ekrana yaklaştı.

Ama önündeki ekranın tamamı karardı. "Ne oluyor?" Elini kaldırıp ekranın kenarına dokundu, sanki bu hareket görüntüyü sihirli bir şekilde geri getirecekmiş gibi. "Neden sinyali kaybettik?"

Sonra bir çığlık duydu. Delaney'in dehşete kapılmış çığlığı. Aniden kesilen bir çığlık.

Yirminci Bölüm

KARANLIK. Bir an önce asansörün ışıkları yanıyordu ve Delaney, Nash'in yakışıklı, ihanet dolu yüzünü net bir şekilde görebiliyordu. Ve sonra...

Karanlık. Etrafındaki her şey kapkaranlık oldu ve acil durum aydınlatması bile yoktu. Ne haltlar döndüğünü sormadan asansör düştü.

Hissetti. Ani, keskin bir düşüş ve buna tepki olarak vücudu *havaya* uçtu. Ayakları yerden kesildi ve dehşet dolu bir çığlık attı. Bu olamazdı. Gerçek olamazdı. Mümkün değildi. *Bu olamazdı.*

Ama vücudu artık yere doğru hızla düşüyordu ve Nash onu yakalayıp, daha iri vücuduna doğru çekmeye çalışıyordu. Onu korumaya çalışıyordu, ama zaman yoktu.

Kablolar kopmuş olmalıydı. Bir keresinde bir filmde buna benzer bir şey görmüştü. Kablolar kopmuş ve asansör aşağıya düşmüştü ama... ama o kadar da yüksekte değillerdi ve...

Yere çarptı. Nash'in üstüne düştü. Üzerine yığıldı. Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu. Ayağa fırlarken ellerini ona vurdu. "Nash!"

"Siktir."

Ne zamanı ne de yeri. "İyi misin?"

"Hayır, çok öfkeliyim." Elleri belini sardı. "Sen nasılsın?"

Korkmuştum. Titriyordum. Hayattaydım. "Ölmedim. Yani bu bir zafer." "Evet, bebeğim, şu zafer serini sürdürelim."

Gördüğü tek şey karanlıktı. Üzerinde oturmaya devam ederken başını sağa sola çevirdi. "Neden acil durum ışıkları yanmıyor?"

"Daha iyi bir soru. Asansörümüz neden düştü ki?"

Evet, bu gerçekten çok iyi bir soruydu. “Belki de...” Ağzındaki kuruluğu gidermek için yutkundu. “Logan Sterling’in güvenlik standartları yetersiz mi?”

“Ya da belki de bizi Kurt Wellington’a sattı.”

Hâlâ onun üzerine oturuyordu. Elbisesi yukarı sıyrılmıştı. Dizleri, Nash’in vücudunun iki yanına yerleştirilmiş olarak asansörün zeminine batmıştı. Delaney, dizlerinin ağrması ve zonklamasından dolayı derilerinin yırtıldığından emindi. Elleri onun göğsüne bastırdı. “Çok yükseklikten düşmedik.”

"Şansımıza, düşecek çok mesafe yoktu." Onu kaldırdı. Üzerinden indirdi. Ama elleri hâlâ belindeydi.

Bir ayakkabısı düşmüştü. Karanlıkta onu aramaya zahmet etmedi. Diğer ayakkabısını da ayağından çıkardı.

"İyi misin?" Nash'in sert sesi. "Emin misin?"

Vücudu titremekten vazgeçmiyordu. “Şey, büyükbabamın babamı öldürdüğünü bildiğin, bu önemli haberi benden sakladığın ve, evet, büyükbabamın *Typhon* olduğunu bildiğin gerçeği dışında...”

"Typhon lanet olası bir unvan gibi bir şey. Carmello öldüğünde bu unvan başka birine geçti. CIA bunun Kurt'a geçtiğinden şüpheleniyordu, ama bunu kesin olarak kanıtlayamadık, yani bu bir yalan değildi. Sana Kurt hakkında söylediklerim yalan *değildi*..."

“*Beni hiç sevdin mi?*” Onun sözlerini yırtıp atarken içinden çıkan çaresiz bir çığlık.

Ancak o çığlığı atmamalıydı. Zamanlama çok kötüydü. O aptal asansör az önce dibe çakılmıştı. Hayatta kalması bile büyük bir şanstı. Ona öfkelenip onu hiç sevip sevmediğini sormak için hiç de uygun bir zaman değildi. Cevabı gerçekten bilmek istiyor muydu ki? “Boş ver. Hadi buradan bir çıkış yolu bulalım.” Çok karanlık olduğu için kapılar kapalı olmalıydı, ama belki onları zorlayıp açıp dışarı çıkabilirlerdi.

Onun belini tutuşu sıkılaştı. “Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim. Sekiz yıl, sekiz gün ya da sekiz dakika önce olması fark etmez. Seni eskisi gibi seviyorum. Ölene kadar seveceğim.”

Asansör gıcırdadı. Sert, ağır bir ses. Korku içini kapladı
Onu.

"Kapılar açılıyor," dedi Nash, karanlığı yaran bir ışık şeridi
. "Lanet silahı düşürdüm." Onu bıraktı. Eğildi.

Kız karanlıkta çılgınca aramaya başladı.

Kapılar biraz daha aralandı ve karanlığın içine daha büyük bir ışık akışı
gönderdi.

* * *

"BANA BİR FOTOĞRAF ÇEK!" diye bağırdı Jezebel. Telefonuna uzandı. "Şimdi destek
çağırıyorum..."

"Hayır, aramayacaksın." Bir silah namlusu kafasının yanına dayandı.

Jezebel bunun bir silah olduğunu biliyordu çünkü hayatında üç kez
daha kafasına silah dayatılmıştı. Diğer üç, çok talihsiz seferde. *Silah
namlusunun cildine baskı uyguladığı hissi asla unutmazsın. Özellikle de
bir piç kurusu beynini patlatmakla tehdit ediyorsa.*

"Destek çağırmayacaksın." Dom yanına geldi. Ondan birkaç santim
daha uzundu ve *silahını* kafasına dayamıştı. "Kimseyi aramayacaksın.
Nash ve Delaney ortadan kayboluyor."

Gözlerini ona çevirdi. "Dom, saha işlerinde pek iyi değilsin." Nazik bir
hatırlatma. Neredeyse korkusunun kokusunu alabiliyordu. Üstelik silah
ona doğru titriyordu.

"Ben gayet iyiyim." Sesi "*iyiyim*" derken çatladı. "Maaşımı
aldığımda daha da iyi olacağım."

Kafasına ilk kez silah dayandığında, saldırgana gizli bıçağını çekmişti.
O, tetiği çekme fırsatı bulamadan bıçağı boğazına saplamıştı.

"Bu binadan ortadan kaybolacaklar." Sesinde yine çatlaklar vardı. Bu
sefer "*kaybolacaklar*" derken. Silah da daha fazla titriyordu. "Nash bir
daha asla görülmeyecek."

Kafasına ikinci kez silah dayandığında, Nash Quinn saldırganı ortadan
kaldırmak için içeri dalmıştı. İlginçtir ki

, bu Nash'in ilk cinayeti olmuştı. O zamanlar hâlâ acemi bir ajandı. Vurmak zorunda kaldığı o pisliği kurtarmaya çalışmıştı.

"Nash'in çabuk öleceğini varsayıyorum?" Jezebel'in sesi sakindi.

"Hızlı mı ölür, yavaş mı ölür umurumda değil. Her iki durumda da aynı parayı alacağım!"

Kafasına üçüncü kez silah dayandığında, silahı tutan kişi bir sevgilisiydi. Asla tam olarak güvenmediği bir adam. Onun tüm zayıf noktalarını bildiği için onu alt etmeyi başarmıştı. Adam hâlâ bir hapisane hücrelerinde çürüyordu. Birkaç ayda bir, onu görmek istediğini söylerdi. Birkaç ayda bir, o bu isteği reddederdi.

"Nash ölür." Jezebel vücudunu gevşek tuttu. Tehditkar görünmüyordu. "Peki ya kadın? Delaney'e ne olacak?"

"Sanırım dul kalacak."

Yakında ölecek bir dul. O silah hâlâ ona dayalıydı. Hâlâ titriyordu. "CIA'deki sızıntı sensin." *Bir tane olduğunu biliyordum. Sadece köstebeğin kendini göstermesini sağlamam gerekiyordu.* "Kurt Wellington'a Nash ve Delaney'nin Love Heart Şapeli'nde olacağını söyledin, değil mi?"

"Oh, ona bundan çok daha fazlasını söyledim." Kendinden emin. "Onun ekibinin buradaki her ajanın fotoğrafı var. Senin küçük tuzağın yüzüne patlayacak. Bütün oyuncularını tanıyorum. Kurt da bütün oyuncularını tanıyor. *Mahvoldun.*"

Arkasındaki otel odasının kapısı açıldı. Jezebel ve Dom'un anahtarları olduğu için açılmaması gereken bir kapı. Ama kapı açıldı ve Jezebel o yöne göz attığında, Dom da kapıya doğru kısmen döndüğünde, Ryan Quinn içeri süzüldü.

"Ben yedek kulübesine oturmayacağım," diye başladı Ryan.

Ryan, önündeki manzarayı görünce yüzünde şaşkınlık belirdi. Sonra, bir saniye içinde, ceketinin altına uzanıp, orada olması gerektiğini bildiği silahı kapmaya çalıştı.

Dom, silahı kafasından çekip yeni tehdide doğrulttu.

Jezebel, masalarının üzerine yerleştirilmiş bilgisayar ekranlarından birini yakaladı. O ekranı, elinden geldiğince sert bir şekilde Dom'un kafasına vurdu.

Dom ateş edemedi. Hain, silahı elinden kaçırdı. O halı kaplı zemine çakılırken, silah odanın içinde kaydı. İnleyerek, Dom ellerini halıya dayadı ve kendini yukarı çekmeye başladı.

Ancak gözleri, Ryan'ın tam ortasına doğrulttuğu silaha takıldı.

"İşte bu yüzden saha çalışması için uygun değilsin," dedi Jezebel sert bir sesle. Ekranı bıraktı. Kasıtlı olarak Dom'un sırtına çarpmasına izin verdi. "Beni çok hayal kırıklığına uğrattın."

"Jez..." Ryan'ın sesinde endişe vardı. "Bana neler olduğunu söyle."

"Dom bizi sattı. Sanırım Kurt'un binada bir ekibi var ve şu *anda* Nash ve Delaney'e karşı harekete geçiyorlar." Hızlı bir nefes verdi. "Oradaki tüm ajanlarımızla iletişime geçeceğim. Kulaklık takıyorlar, herkesi oraya yönlendireceğim..."

Dom'un kahkahası sözlerini bastırdı.

Ryan onun önünde çömeldi. Silahını Dom'un alına dayadı. Bu hareket Dom'un kahkahasını kesti. "Ne yaptın?" diye sordu Ryan, sesinde hiç duygu yoktu.

Ryan, saha çalışması için biçilmiş kaftan olan bir ajandı.

"İletişimi kestim. Kimse o bağlantılar üzerinden iletişim kuramayacak." Dom'dan kendini beğenmiş bir cevap geldi. "Buradaki ajanların hiçbirine ulaşamaz. Onlar da ona ulaşamaz. Nash karanlıkta tek başına. Öyle kalacak. Öyle ölecek."

Hayatta kalmayacak. Jezebel telefonunu kapıp çılgınca mesajlar göndermeye başladı. İletişim hatları çalışmıyordu ama normal mesajlar *çalışıyordu*.

"Yalnız değil," dedi Ryan buz gibi bir sesle. "Delaney onunla birlikte."

"O zaman onun gözü önünde ölecek." Hâlâ o kadar kendini beğenmiş. "Eğer kardeşim ölürse..."

Jezebel, gözünün ucuyla Ryan'ın parmağının tetiği sıkıca kavradığını gördü.

"O zaman sen de ölürsün, Dom. Ama senin ölümün bin kat daha acı verici olacak. O yüzden konuşmaya başlasan iyi olur. *Hemen*. Kimler burada?"

Plan ne?"

Dom ağzını açtı ve yine güldü.

Ryan, silahının namlusunu Dom'un açık ağzına soktu. "Üzgünüm." Ryan'dan gelen bu, hiç de gerçek bir özür değildi. "Kekeledim mi?"

"Ryan." Ona doğru koştu.

"Kekelediğimi sanmıyorum. Ve bence durumu tam olarak anlamadın. *Konuşmazsan*, beyinleriniz bu otel odasındaki bilgisayar ekranlarına bulaşacak."

Dom'un gözlerinden yaşlar süzüldü. Artık kimse kendini beğenmiş değildi.

"Ağzında silah varken konuşamaz," dedi Jezebel.

"Doğru." Ryan silahı Dom'un ağzından çıkardı, ama silahı Dom'un yüzüne doğrultmaya devam etti. "Kardeşimi seviyorum. Onun için her şeyi yaparım. Sen merhamet dilenene kadar sana işkence etmek de dahil." Gergin bir sessizlik. "Artık konuşmak için yeterli motivasyonun var, değil mi?"

Evet, öyleydi. Dom konuşmaya başladı. Bildiği her sır dudaklarından döküldü.

Ryan'ın özelliği buydu. İnsanlar onun ne kadar ölümcül olduğunu, işi ten geçene kadar tam olarak anlamazlardı.

* * *

O sinir bozucu gardiyan Tobias'tan aldığı silahı yere atmıştı. Ama bu kesinlikle Nash'in tek silahı değildi. Sanki silahsız bir gizli görevde çalışacakmış gibi. Bu yüzden asansör kapıları aralanmaya başlasa bile, Nash eğilip balayı süitinden ayrılmadan önce ayak bileğine bağladığı silahı aldı.

Kapılar yavaşça biraz daha açıldı. "Herkes iyi mi?" diye sıcak bir ses duyuldu. "Sanırım bu asansör şaftında bir sorun var. Hemen bakım ekibini aradım."

Nash gözlerini kısarak baktı. Kapı sadece birkaç santim açılmıştı. Dışarıdaki kişiyi net olarak göremiyordu, ama sözlerinde güneyli bir aksan vardı ve binada birkaç temizlik görevlisinin giydiği gri üniformayı zar zor seçebiliyordu.

"Yardıma ihtiyacımız var!" diye bağırdı Delaney. "Asansör düştü, lütfen, lütfen kapıyı tamamen açın da dışarı çıkabilelim!"

Kapılar daha fazla açılmaya başladı. Görünüşe göre birkaç kişi kapıları *zorlayarak* açmaya çalışıyordu.

"Geri çekilin hanımefendi," dedi sıcak ses. "İçeri giriyoruz içeri."

Biz.

Nash, açılan kapıların arasından kayan silah namlusunu gördü.

"Delaney!" diye bağırdı Nash. Silahını ateşlerken bile onun önüne atladı.

Ama sesinde inişli çıkışlı güney aksanı olan adam da ateş etmişti. İyi nişan alamadığı için atışları dağınıktı. Asansörde çok karanlık vardı.

Delaney çığlık attı.

Nash, bir merminin sol uyluğunu yırttığını hissetti. Bir diğeri de sağ omzunu yaktı.

Lanet olsun.

Kapılar biraz daha açıldı. Işık, asansörün dışındaki piçin arkasındaydı. Düzeltme, *piçler*. Yeni gelen ışıkla Nash, nişan alıp kusursuz bir şekilde ateş edebildi.

Öyle de yaptı. Bir mermi, rastgele ateş eden adamı indirdi.

İkincisi, silahına uzanmaya çalışan yanındaki pisliği vurdu. Nash, kendisinin ve Delaney'nin o asansörde kolay hedef olduklarını biliyordu.

Hareket etmeleri gerekiyordu. Nash, Delaney'in bileğini yakaladı, onu öne doğru çekti ve asansörün hemen dışında yere yığılmış olan kişilerin üzerinden atladılar. Onu o olay yerinden bir an önce uzaklaştıracaktı.

"Kıpırdamayın!"

Ya da belki de öyle değildi.

Çünkü dışarıda beş adam daha vardı. Farklı yaşlarda, ırklarda, boylarda. Hepsi temizlik ekibinin gri üniformasını giyyordu. Hepsi Nash'e silah doğrultmuştu. Vücudunu Delaney'in önüne dikti.

O pisliklerden biri gülümsedi ve "Mükemmel" dedi.

"Hayır!" Delaney onun elinden kurtuldu ve Nash'in önüne atladı.

"Ona ateş etmeyin!" diye bağırdı Delaney.

O zaten iki kez vurulmuştu. Düzeltme, iki kez sıyrılmıştı. Vücudunda kurşun yoktu. Henüz.

"Emirlerin var, değil mi? Neler?" diye sordu çılgınca. "Beni Kurt'a geri götürmek mi? *İkimizi* de geri götürmeye ne dersin? Nash'i öldürme. *Yapma!*"

Hepsini alt edebilirdi. En azından üçünü alt edebilirdi. Diğer ikisi ateş edebilirlerdi. Ve...

Delaney, tatlım, senin ölüp ölmemenin onların umurunda olduğunu sanmıyorum. Asansöre körü körüne ateş ediyorlardı. O patlamalar seni öldürebilirdi. Bence karşımızda en zeki ve en yetenekli kişiler yok.

Ne olursa olsun, o, Kurt ile düşman arasında durmayacaktı. Saldırıya geçme zamanı.

"Karşı koymadan geleceğim." Delaney öne çıktı. Tabii ki öyle yapmadı.

"Ama Nash vurulmayacak."

Yine, ona zaten ateş açılmıştı ve kalbini tamamen ele geçirmiş olan kadın kendini kalkan olarak sunuyordu. Boş versene. "Silahlarınızı indirmek için on saniyeniz var."

Kahkahalar.

Delaney'i arkasına itti.

Delaney omzuna yapıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Onlara yaşamak için bir şans veriyorum. On saniye." Adamlara doğru başını salladı. "Zamanınız doluyor, aptallar." Karısına gelince, "Delaney, kaç." Destek ekibi orada değildi. Destek ekibi orada olmalıydı.

"Ne?"

Dikkatini saldırganlara çevirdi. Aptallar gülüyordu. O gülmüyordu. "Yalan söyledim," dedi Nash. Onlara on saniye vermeyi hiç planlamamıştı. Sadece Delaney'i ateş hattından uzaklaştırması gerekiyordu.

Nash silahını ateşlemeye başladı.

Bir hedef vuruldu.

İki.

Delaney koşmuyordu. Çılgın bakışları, ona —silahını kaldırıyordu. Gri üniformalı adamlara nişan alıyordu. Ateş etti ve bir adamı karnından vurdu. Adam yere düştü,

çığlık attı. Silahını başka bir saldırgana çevirdi. Ona ateş etti. Iskaladı, ama adam siper almak için eğildi.

Nash başka bir suçluyu indirdi. Sonra Nash, Delaney'e doğru atıldı. "Silahı asansörde mi buldun?" Silahın onda olduğunu fark etmemişti bile.

"Kapılar açılmadan ve ateş etmeye başlamadan hemen önce yakaladım. Elbisemin arkasına sakladım." Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Onu öldürdüm mü?"

Adam şu anda avazı çıktığı kadar bağıırıyordu, yani hayır, hayattaydı. Şu an için. "*Gidelim.*" Hâlâ destek ekibinden hiçbir iz yoktu ve durum hiç de iyi değildi. Çok savunmasızdılar. Nash elini onun eline kenetledi ve otoparktan koşarak geçti. Asansör onları aşağıya düşürmeye karar verdiğinde geldikleri yer orasıydı: otopark. Bu da yaklaşık dört kat düştükleri anlamına mı geliyordu? Merdiven boşluğuna ulaşmaları gerekiyordu çünkü bu olay açıkça koordineli bir saldırıydı.

Merdiven boşluğuna ulaşamadan, parlak ışıklar gözlerine çarptı. Siyah bir minibüs, saldırmak için bekleyen bir canavar gibi üzerlerine doğru hızla geldi. Üzerlerine sertçe çarptı ve Nash, Delaney'i kenara ittiği anda silahını ateşledi.

Mermileri ön camı delip geçti. Ama sürücü durmadı. Minibüsün ön kısmı Nash'e çarptı ve Nash havaya savruldu. Beton sütunlardan birine doğru savruldu. Kafası betona çarptı ve Delaney'nin çığlığını duydu.

Yirmi Birinci Bölüm

"Sanırım sana ilk kez aşık olduğumda, yaklaşan bir aracın önünden beni itmiştin." Parmaklarını Nash'in saçlarının arasından nazikçe geçirdi, başının arkasındaki yaraya dikkat ederek. Minibüs ona çarptığında aldığı yara, Nash havaya uçup beton sütuna çarptığında. "Bana bağırdın ve hiçbir kaplumbağanın hayatımdan daha değerli olmadığını söyledin. Sonra beni öptün." Eğildi ve dudakları Nash'in dudaklarına değdi. Gözleri yaşlarla doldu. "Hey, Nash?" Dudaklarına fısıldadı. "Ben senin hayatından daha değerli değilim." Başını kaldırmaya başladı.

Ama Nash'in eli hızla havaya kalktı. Nash, kadının ensesini yakaladı. Dudaklarını kadının dudaklarına bastırdı ve onu orada sonsuz bir an boyunca tuttu, sonra, "Kesinlikle *değersin*. Sen benim hayatımsın."

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "Nash?"

Onu bıraktı ve kız başını kaldırırken, sanki vücudunu test eder gibi yavaşça gerindi.

"Nerede... kahrolası... biz?" Sesi boğuktu. Biraz sersemlemişti.

"Anladığım kadarıyla, Las Vegas çölünün ortasında bir kulübedeyiz." Otoparkta saldırıya uğradıktan sonra, ayrı araçlara atılmışlardı. Nash, siyah bir SUV'nin arkasına. O ise bir cipin arka koltuğuna. Korkunç yolculuk boyunca, yanına bir silah dayalı kalmıştı. Nash'in SUV'de öldüğünü, onu bir daha asla göremeyeceğini düşünerek çok korkmuştu.

Sonra...

Cehenneme varmışlardı. Ya da bu küçük kulübe her neyse oraya. Bir depo kulübesi mi? Belki bir zamanlar öyleydi. Anladığından kadarıyla, penceresiz bu yerde artık sadece toz ve örümcek ağları vardı. İçeri girmesi emredilmişti. Nash de oraya atılmıştı. Sonra kapı kapatılmıştı.

Karanlıkta kilitlenmişlerdi.

O, kaçıranlara ona dikkat etmeleri için bağırsa da, baygın bedeni kulübeye, barakaya ya da her neyse oraya atılmıştı. Dikkatli davranmamışlardı. Delaney, elinden geldiğince çabuk, ona bir yastık sağlamak amacıyla başını nazikçe kucağına koydu.

İnleyerek oturdu. "Orospu çocuğu." Sesi daha güçlüydü.

Alt dudağını ısırdı. "Bacağında ve omzunda da kan var." Otoparkta gördüğü ve kulübenin karanlığında yaralarını kontrol etmeye çalışırken hissettiği kan.

"Boş ver. *Sen iyi misin?*"

"Kafatası kırığın olabilir. O sütuna çok sert çarptın." Çarpışmanın sesini duymuştu. "Ya da beyin sarsıntısı. Ya da..."

"Evet, kafam resmen yarılacak gibi. *Eminim* beyin sarsıntısı geçirmişimdir, ama şu anda umurumda değil. *Sen iyi misin?*" Elleri karanlıkta kadının vücudunda kaydı. Şimdi yaralarını kontrol etme sırası ondaydı.

"Ben iyiyim." Tek ışık, kulübenin tek kapısının altındaki küçük bir aralıktan geliyordu.

Elleri kızın omuzlarını kavradı. "*Delaney.*"

"Bizi çöle götürdüler. Bizi buraya kilitlediler." Dudaklarını ıslattı. "Eminim Kurt'un gelmesini bekliyorlar. Sonra senin cesedini buraya atacaklar. Ve muhtemelen sonunda benimkini de."

Kollarını daha da sıkı sardı. "İkinci sefer ne zamandı?" "Ne?" Anlamamıştı.

"Konuştuğunu duydum," diye homurdandı. "Bir dakika önce 'sana ilk kez aşık olduğumda' dedin. İkinci kez ne zaman oldu? Çünkü sanki ikinci bir kez olmuş gibi *konuştun.*"

O buna mı odaklanıyordu? Ölmek üzereyken mi? Yarı gülüş, yarı hıçkırık bir ses çıktı ağzından. "Bizi buraya öldürmek için getirdiler. CIA'nın silahlarla gelip bizi kurtaracağına dair hiçbir işaret yok. Kendi başımızayız. Kötü adamlar senin cesedini aradılar. Benimkini de aradılar. Üzerinde sakladığın tüm silahları aldılar. Onlara karşı kullanabileceğimiz hiçbir şeyimiz yok."

Bir elini kaldırıp çenesinin altına koydu. "Büyükbaban hakkındaki gerçeği bilmeni istemedim."

“Oh, hayır.” Derin bir nefes aldı. “İkimizin de öleceğini düşündüğün için sonunda her şeyi itiraf edeceksin. Bunun son olduğunu düşünüyorsun. Bizim için son.” Ne yazık ki, muhtemelen haklıydı. Bu sondu. O da bunu biliyordu. “Ne yani, şimdi içimizi dökmemiz mi gerekiyor? Ölmeden önce bana gerçeği mi söylemek istiyorsun?”

“Gerçeği bilmeni hiç istemedim.” Parmakları kızın çenesini hafifçe okşadı. Yumuşak bir okşama. “Logan Sterling’i, sana büyükbaban hakkında bilgi verdiği için fena halde pataklayabilirdim.”

Dokunuşu çok nazikti. “Beyin sarsıntısı geçiriyorsun.” Kendi itirafına göre. “Muhtemelen ne dediğinin farkında değilsin.”

“Seni sevmekten hiç vazgeçmediğimi söylüyorum. Seni gönderdim çünkü başka seçeneğim yoktu.”

Hızla gözlerini kırptı. Bunlar çok güzel sözlerdi. Duymayı defalarca hayal ettiği sözler. *Ama burada değil. Şimdi değil.* Onun gözlerinin önünde idam edileceğini ve her an onun cesedi başında ağlayacağını düşündüğü bir anda değil.

Neden ona gerçeği bir yıl önce söylememiştii? İki yıl önce? *Sekiz* yıl önce? Neden birlikte biraz mutluluk yaşama şansı bulamamışlardı? Bunun yerine, onu hayatına geri kazanmıştı. Şimdi ise o ölecekti.

O da öyle.

"Her zaman seçim şansımız vardır," diye mırıldandı Delaney. "Bana neler olduğunu söyleyebilirdin. Birlikte bir çözüm bulabilirdik." Artık bir çözüm bulmak için zaman kalmamıştı.

"Gerçek şu ki..." Başparmağıyla kızın alt dudağını okşadı. "O zamanlar seni koruyacak kadar güçlü değildim."

Buna inanmıyordu. Nash, tanıdığı en güçlü adamdı. Otoparkta o adamları sanki çocuk oynucağıymış gibi alt etmişti. O ve Nash kaçıyorlardı. Ta ki Nash bir minibüsün çarpmasına kadar.

Başparmağıyla yine nazikçe dokundu. "Ama artık öyleyim. Artık yeterince güçlüyüm."

"Uh, Nash, bunu söylemek istemezdim ama cehennemde mahsur kaldık." Cehenneme olabildiğince yakın bir yerdeydiler. "Silahımız yok. Sen yaralısın. Kurt'la buluşmak için çöle getirildik."

%99 eminim ki o seni öldürmeyi ve cesedini asla bulunamayacağı bir yere atmayı planlıyor.”

"Onu önce ben öldürürüm."

Tamam, belki de sanrılar beyin sarsıntısıyla birlikte gelmişti?

"Hepsini öldüreceğim," diye söz verdi.

Gözlerini kapattı.

"Sadece geride kalmanı istiyorum. Güvende olmanı istiyorum. Saldırmaya başladığımda, bir daha lanet olası önüme atlama. O saçmalığı kes. Seni kurtarıyorum, tatlım."

"Evet, ne hoş, *beyin sarsıntısı*," diye hatırlattı ona. "Birbirimizi kurtarmanın bir yolunu bulmaya ne dersin?" Gözleri birden açıldı. Tek görebildiği, onun gölgeli silueti idi.

"Deden daireme geldi." Düşük. Düz. "Kim olduğunu hiç bilmiyordum. Hatta ona yanlış adrese geldiğini düşündüğümü bile söyledim. Sonra anneni gördüm, arkasında duruyordu. Yanaklarında gözyaşları vardı."

Tüyleri diken diken oldu. O küçük binada hava sıcak olduğu için bu tuhaftı.

"İçeri girdiler. Kendini tanıttı. Adının Carmello Ricci olduğunu ve senin büyükbaban olduğunu söyledi." Bir duraklama. "Ona seni sevdiğimi söyledim. Kahretsin, ilk başta onunla tanıştığıma *sevinmiştim*. Anlamamıştım..." Nash'in sözleri sessizliğe karıştı. Yumuşak bir nefes. "Eğer seni seviyorsam, gerçekten seviyorsam, o sevgiyi kanıtlamam gerektiğini söyledi."

Göğsü yanıyordu. Ayrılıklarının ardındaki *nedeni* sebeplerini defalarca sormuştu, ama o korkunç anda, açıklamayı duymak istemiyordu. Belki de bilmeden ölmek daha iyi olurdu. Bu onu bir korkak mı yapardı? Evet.

Lanet olsun.

"Carmello senin için planları olduğunu söyledi. Çok, çok büyük planlar. Onun hanedanlığını sağlamlaştıracaklarını söyledi. Bana annenin onu hayal kırıklığına uğrattığını söyledi. Annen kaçmış, kaçmaya çalışmış ve o da onu yakalamış. Carmello'nun planladığı hayattan onu alan adamı cezalandırmış."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

“Babanı o öldürdü, Delaney. Bana itiraf etti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi söyledi ve ben de ‘bu gerçek olamaz’ diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama gerçektir.”

Hayır. “Annem... *bana bir şey* söylerdi! Babamı öldüren bir adamla yaşamama izin vermezdi!”

“O hastaydı, Delaney. O zamanlar fiziksel olarak hastaydı. Sen bilmiyordun, ama o bir süredir kanserle mücadele ediyordu. Zayıftı ve sanırım o adam ona tedavi teklif ediyordu.”

“Yani masraflarını *karşıladı*, demek istiyorsun,” diye düzeltti Delaney. Çünkü büyükbabasının Milano’da yaptığı da bu değil miydi? Tedavi masraflarını karşılamak? Annesinin ömrünü değerli yıllarla uzatmak?

“Annen, onun oynadığı oyunda bir piyondur,” diye açıkladı Nash. “Büyükbabanın seçmediği bir adama aşık olan bir piyon ve onunla birlikte olmak için evinden kaçan bir piyon. Daha sonra, büyükbabanın Typhon olduğunu bildiği için kaçtığını öğrendim. Onun suç dünyasının bir parçası olmak istemediğini. Kendisi için daha iyisini istediğini. Senin için. Ama tüm çabalarına rağmen, kalıcı olarak kaçmayı başaramadı.”

Milano'ya ilk geldiklerinde annesi günlerce ağlamıştı. Artık Delaney bunun nedenini anlıyordu.

Ama Nash henüz bitirmemişti. “Bana söyledi... Carmello, senin için yaptığı planlara uymadığımı söyledi. Ona siktirip gitmesini söyledim. Benim tek planım sendin.”

Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

“Sonra önüme bir dosya koydu. İçinde biyolojik ailemle ilgili bilgileri bulacağımı söyledi. Hayatım boyunca onları merak etmiştim. Beni neden terk ettiklerini, neden uzaklaştıklarını hep bilmek istemişim. Bana tüm cevapları sunuyordu. O anda, o yerde. O bilgilere karşılık tek yapmam gereken senden uzaklaşmaktı.”

Zayıf bir baş sallama. “Öyle de yaptın.”

Başparmağıyla yine nazikçe alt dudağını okşadı. “Hayır, bebeğim, ona yine siktirip gitmesini söyledim. Onlar benim geçmişimdi. Sen ise benim geleceğimdi.”

Kadından bir hıçkırık kaçtı.

“Carmello bunun benim açımdan talihsiz bir karar olduğunu söyledi. Bir telefon görüşmesi yaptı. Tam önümde. Birine ateş etmesini söyledi ve...” Nefes nefese kaldı. Eli yavaşça düşmeye başladı.

Kadın onun bileğini tuttu. “*Nash?*”

"Annen ağlıyordu. Büyükbaban onunla birlikte gitti. Kapı kapanmadan önce bana manila dosyasının içine bakmamı, sonra da haberleri kontrol etmemi söyledi."

Kalbi göğsünde deli gibi atıyordu.

"*Onu öldürttü, Delaney.* Tam gözümün önünde suikast emrini verdi. Annemin fotoğrafı, adı, adresi... hepsi dosyanın içindeydi. İnternette onun yaşadığı şehirdeki haberleri kontrol ettim. Oradaydı —ölümü. Ölümü, birkaç saat içinde bölgedeki yerel haber kanallarında yayınlanmıştı. Ben onun emirlerine uymadığım için annemi öldürttü."

İçinde bir dehşet hissi uyandı. “Çok üzüldüm.” Onu bıraktı. *Bana nasıl dokunabilir ki? Nash benden nefret ediyor olmalı.*

“Üzülecek *hiçbir* şeyin yok! Sen yapmadın! O piç yaptı! Polise gittim. Yerel karakola fırladım ve o *oradaydı*. Beni bekliyordu. Alaycı bir gülümsemeyle. Beni bir limuzinin arkasına bindirdi ve şampanyasını yudumlarken Carmello, sevdiğim herkesi ortadan kaldırabileceğini söyledi. Biyolojik babam hâlâ hayattaydı — onu bir telefonla ortadan kaldırabilirdi. Ryan’ı da ortadan kaldırabilirdi. Agnes’i. *Ailemdeki herkesi*. Beni yıllardır kucaklayan ve seven ailemi. Bana bir yuva veren ailemi. Hepsini öldürmekle tehdit ediyordu. Her birini tek tek öldüreceğini, sonra da beni öldüreceğini söyledi. Çünkü öyle ya da böyle, seni geri alacaktı. Anneni kaybettiği gibi seni de kaybetmeyecekti.”

O sözlerin ardından küçük kulübe mezar kadar sessizleşti. İçinde keder ve öfke savaşıyordu.

“Carmello bana sana dünyaları vereceğine söz verdi. Ve bana ölüm vereceğine. Eğer seninle kalmaya çalışırsam, seni uzaklaştırmazsam, etrafımda bir cesetler dizisi bırakacaktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Boyumdan büyük bir işe bulaşmışım ve onun gözlerine baktığımda, doğrudan kötülüğe baktığımı biliyordum.”

Büyükbabası her zaman çok soğuk ve içine kapanık biriydi. Annesinin ondan korktuğunu biliyordu ama...

Bunu hiç bilmiyordum. Bunu nasıl bilebilirdi ki?

“Carmello, senin güvende olacağına yemin etmişti. Etrafında bir ordu olacağını söylemişti. Hiçbir şeyin eksik olmayacağını. Sana her şeyi verebileceğini. Ben sana verebileceğim... şey, sana acı ve kederden başka bir şey veremedi. Öleceğimi söylemişti.” Nash’in sözlerinde öfke vardı. “Ona neden o anda beni öldürmediğini sordum. Seni kaybetmektense ölmek daha kolay olurdu.”

Ölüm, seni kaybetmekten daha kolay olurdu.

Kız çılgınca başını salladı. Sanki kalbi göğsünden sökülüp alınmış gibi hissediyordu.

“Carmello şampanyasından bir yudum aldı ve kızının sevdiği adamı öldürdüğünü, kızının ona her baktığında gözlerindeki acıyı görebildiğini söyledi.” Delaney, Nash’in yutkunmasının hafif sesini duydu. “Carmello senin ona o şekilde bakmanı istemiyordu. Senin bir canavar gördüğünü asla istemiyordu. Bu yüzden bana bir çıkış yolu sunuyordu. Senin bunu asla bilmen gerekmiyordu. Ben de sana bir daha ulaşmamalıyım. Ben hayatımı, tıp fakültesinin geri kalanını ödemek, cerrahi eğitimi ve muayenehanemi açmak için gereken parayı alacaktım, sen de onunla bir hayat kuracaktın.”

Kalbindeki acı dinmek bilmiyordu. “Doktor olamadın.”

“Hayır, tatlım, olmadım.”

“Ama benden uzaklaştın.” *Çünkü başka ne seçeneği vardı ki?*

“O zamanlar seni koruyamazdım. Ne imkânım vardı, ne de becerim. Bu yüzden değişimin bir yolunu buldum.”

Her kelime ona darbe gibi geliyordu. Bunun için zamanları yoktu. Kaçmanın bir yolunu aramaları gerekiyordu. Ama belki... belki de kaçamıyordu. Belki yaraları yüzünden çok zayıf düşmüştü ve durumun ne kadar umutsuz olduğunu ona göstermemeye çalışıyordu. Spoiler, durumun kötü olduğunu biliyordu.

Kafasına aldığı darbe. Omzundaki ve uyluğundaki kan.

Belki Nash ölümün yaklaştığını biliyordu ve bu düşünce onu derinden sarsıyordu.

"Jezebel Jenkins," diye fısıldadı.

Jezebel'in olay yerine koşarak gelmesini diledi.

"Carmello ayrıldıktan sonraki gün beni buldu. Seni kaybettiğim günün ertesi günü." Dudaklarını kızın şakağına bastırdı. "Onu takip ediyordu. Gizli bir görev olduğu ve ben bir sivil olduğum için fazla bir şey söyleyemezdi, ama onda bir fırsat gördüm. Senin ihtiyacın olan adam olma şansı."

O her zaman onun ihtiyacı olan kişi olmuştu.

"Doktor önlüğümü casus okuluyla takas ettim. Olabileceğim en ölümcül avcı oldum. Ve en tehlikeli operasyonları üstlenmenin karşılığında, gözlerimi sana diktim. Jezebel, senin korunmanın benim için önemli olduğunu biliyordu. Ajanlar seni kontrol ederdi. *Ben* seni kontrol ederdim. Yıllar boyunca güvende olduğundan emin olmak için seni takip ettik." Dudaklarını dikkatlice kadının yanağına değdirdi. "Tamamen itiraf edeyim mi? Agnes'in beni arayıp düğününü durdurmamı söylemesine gerek yoktu. Zaten sana doğru yola çıkmıştım."

Kadın, adamın gömleğinin önünü tuttu. Parmakları kumaşı sıkıca kavradı. "Öleceğiz."

"Hayır, bebeğim, ben *öldüreceğim*. O kapı açıldığında, senin için öldüreceğim. Buradan çıkacağız ve sen *bana* bana ikinci kez aşık olduğun anı anlatacaksın."

Delaney, onun yüzünü net bir şekilde görebilmeyi diledi.

"Seni daha önce terk ettiğim için özür dilerim." Sözlerinde duygu doluydu. "Bir daha asla yapmayacağım. Seni korumak istedim sadece. Tek istediğim buydu."

"Tek istediğim, beni sevmen."

"Seviyorum. Sevdim. Seveceğim.

Her zaman."

Dışarıdan sesler geliyordu. Onları kaçırان adamlar geri dönüyordu. Ya da belki Kurt, işlerini bitirmeye geliyordu. CIA onu suçüstü yakalamak istemişti. Onu mahvetmek için yeterli kanıt toplamak istemişlerdi.

Bunun yerine, görünüşe göre onu ve Nash'i gömeceklerdi. "İkinci sefer," Delaney, kapının gıcırdayarak açılmaya başladığını duyunca söze başladı. "Düğünümüzde bana papatyalar verdiğin zamandı."

Açılan kapıdan sızan loş ışıkta, dudakları onun dudaklarını buldu.
Dudakları hafifçe onun dudaklarına bastırđı. Yumuşakça. Hüzünle.

Bir erkek sesi hırdayarak, *“Kalk artık!” dedi.*

Nash'in ayağı kalkabileceğinden emin değildi.

Ama emin olduğı bir şey vardı... Delaney, son nefesini verdiğinde bile onu sevmeye devam edeceğinden emindi.

Yirmi İkinci Bölüm

SİLAHI YOKTU. Bıçakları alınmıştı. Nash bunu biliyordu çünkü o salakların en sevdiği aletlerinden birkaçını gözden kaçırmış olabileceğini düşünerek kendini hızlıca aramıştı.

Ne yazık ki, gözden kaçırmamışlardı. Titiz pislikler.

Silahlarından mahrum bırakılmıştı. Çölün ortasındaki sıcak, küflü bir kulübedeydi ve kapıdan içeri giren o iğrenç herifler onun ölmesini istiyordu.

Ama Delaney onu hâlâ seviyordu. Yani, evet, yaşamaya devam etmek için bir nedeni vardı.

Başı feci şekilde ağrıyordu. Kanın ıslaklığını hissedebildiği arka tarafında zonkluyor, sızlıyor ve ağrıyordu. Omuzu yanıyordu ve uyluğundan hâlâ kan sızıyordu. Her şeye rağmen, durumu oldukça iyiydi.

Delaney onu hala seviyordu.

Ve o, Delaney'nin etrafındaki her türlü tehdidi ortadan kaldırmak üzereydi.

Yavaşça ayağa kalktı. Henüz düşmanla yüzleşmemişti, arkadan bakıldığında kanlar içinde olduğunu tahmin ediyordu. Gömleğinde kanın ıslaklığını hissedebiliyordu. Başındaki yaradan sırtına damlıyordu. Baş yaralarının özelliği buydu. Kanamaya devam ederlerdi.

Düşmanları onun zayıf olduğunu düşünecekti. Onu hafife alacaklardı. Tam da istediği şey buydu.

Biri Nash'e seslendi, "Hey, piç! Bak bakalım ne yapacaksın?"

Yavaşça, kasten sendeleyerek adamlara doğru döndü. Kapıda iki adam duruyordu.

"Patron kendi mezarını kazmanı istiyor." Nash'in ayaklarının dibine bir kürek attı.

Bir kürek.

Cidden

mi?

Nash, bu moronları boğmak için kemerini kullanmak zorunda kalacağını düşünüyordu, ama onlar gidip ayaklarının dibine parlak bir silah attılar. Ne cömert aptallar, değil mi? Eğilip yeni, değerli hediyesini aldı.

"Hayır, hayır! *Nash'i öldürmeyin!*" Delaney'nin çaresiz çığılığı. "Kurt'u görmek istiyorum! Onunla konuşmak *istiyorum—Nash ölemez!*"

Beni seviyor. Sevinçten çığlık atmamak zordu, ama yapması gereken bir işi vardı. O küreği aldı, bunu yaparken güzel, zayıf ve yaralı görünmeye özen gösterdi. Etrafına damla damla kanının akması, sahneyi tamamlamaya gerçekten yardımcı oldu. Yine de bir anlığına başını ona doğru çevirdi. *Bana güven.* Bu sözleri Delaney'e dudaklarıyla söyledi.

O piçlerden biri bağırdı, "Kıçını buraya getir! *Ve kazmaya başla!*"

Kapıya doğru sürünerek ilerledi. Delaney onun arkasında kaldı. Dışarı çıktığında, daha fazla karanlık onu bekliyordu. Başının üzerinde milyonlarca yıldız parıltıyordu. Ama yıldızlar umurunda değildi. Dikkatini, onu gömeceklerini sanan adamlara vermişti.

Kulübeye giren iki suçlu. Karanlık bir Lexus'un önünde duran üçüncü bir adam ve...

"Vay vay," diye mırıldandı Nash, küreği daha sıkı kavrayarak. "Seni bir daha göreceğimi sanmazdım."

Ve onu ve Delaney'i Kurt Wellington'a satan motel görevlisi ona doğru yavaşça yürüdü. Ayın ve yıldızların ışığı altında Nash, çocuğun yüzünün şişmiş ve morarmış olduğunu görebiliyordu. Nash homurdandı. "Yüzüne iyice dayak yemiş gibi görünüyorsun."

Çocuk onu süzdü. "Aynı, dostum. Aynı." Islık çaldı. Elleri pantolonunun bol ceplerine gömülmüştü. "Bu kişisel bir şey değil. Yani, hayatta kalmakla ilgili, anlarsın ya? Benim için tek önemli olan hayatta kalmak." Bir bıçak çıkardı. O bıçağı Delaney'e doğrulttu. "Buraya gelmen gerek, bayan."

Oh, hayatta olmaz.

"Yapmam gereken bir iş var," diye devam etti çocuk. Ama o aslında çocuk değildi, değil mi?

"Adını söyle." Nash küreği sıkıca tutmaya devam etti.

"Ölmek üzeresin dostum," dedi adam. "Adımın ne önemi var ki?"

"Önemli." Sonra, kasıtlı olarak, "*Bana güven*," dedi. Ama bu iki kelime, orada olmaması gereken o küçük pislik için değildi. Delaney içindi. Saldırmak üzere olduğu ve o pislğin yanına yaklaşmaması gerektiği sinyaliydi.

"Charlie," diye mırıldandı serseri. "Adım Charlie." Bıçağıyla Delaney'i işaret etti. "Hadi!" Daha yüksek sesle. Bir çığlık. Çaresiz bir çığlık. "Yakında buraya gelecek!"

Bir araba kapısı çarptı. Lexus'un arka kapısı. Lexus'un farları yandı ve Nash'e doğru parladı. Sürücü farları yakarken, araçtan yeni inen adam rahat bir şekilde ilerledi.

"Bunu söylemek istemezdim," Nash başını sola, yaklaşan siluete doğru eğdi, "ama bence o zaten burada."

Elbette, Kurt Wellington onlara doğru yürüyordu. Kibirli, kendinden emin. Yakında ölecek.

"Neden çukur kazmıyor?" Kurt'un sinirli sesi gecenin sessizliğinde kolayca duyuldu. "Sanırım bir emir vermiştim. Adamın kendi mezarını kazması gerekiyordu." Küçük gruba ulaştı. "Sonra da onu vurup cehenneme göndereceğim, böylece o mezara düşebilir."

"Kurt, kes şunu!" Delaney'den çılgınca bir yalvarış. "Bırak gitsin!"

Kurt başını ona doğru çevirdi. "Merhaba, hayatım. Seni özledim."

Charlie bıçağını indirdi ve gergin bir şekilde geri çekildi.

Silahlı iki goril, silahlarını Nash'e doğrultmuşlardı ama artık dikkatleri dağılmıştı. Patron oradaydı ve varlığı herkesi tedirgin ediyor gibiydi.

Güzel.

"Seni yas tutan bir dul yapacağım." Kurt, bu haberi Delaney'e vermekten memnun görünüyordu.

"Nash ve ben aslında evli değiliz," diye karşılık verdi Delaney. "Tören sahteydi. *Her şey uydurmaydı*. Etrafın polislerle çevrili ve az kalsın üzerine çullanıp seni gözaltına alacaklar."

Uzakta böcekler cıvıldıyordu.

Kurt etrafına bakındı. "Saldırı yakında mı gerçekleşecek?"

Yine cırcır sesleri. Baskın yok.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kurt memnuniyetle mırıldandı. "Bak, CIA'de bir köstebem var. Bütün bu zaman boyunca senden birkaç adım öndeydim. Kimse gelmeyecek. Nash Quinn ölüyor ve sonra bana ait olan her şeyi alacağım." İki sert adım attı.

Henüz tam olarak değil, ama neredeyse...

"Carmello bana her şeyi alacağıma söz vermişti," diye tersledi Kurt. "Yıllarca onun ayakçısıyım. Kirli işlerini yaptım. Bedelimi ödedim. Zamanımı bekledim. Basamakları tırmandım. O öldüğünde tahtı devralmam gerekiyordu."

"Bence bir taht falan yoktu." Nash bunu belirtmek zorunda hissetti. "Sadece bir sürü suç vardı." *Ve hapis cezası. Arkada bekleyen bir sürü hapis cezası.*

"Seni burnunu sokan pislik! Carmello'nun emrettiği her şeyi yaptım! Uyuşturucu ticareti, kaçakçılık, suikastlar... Düşmanlarını ortadan kaldırdım ve gözümü bile kırpmadım. Sonunda her şeyi alacağımı söyledi. Hak ettiğimi alacağımı söyledi. İmparatorluğunun varisi olduğuma yemin etti." Kurt, sessiz kalan Delaney'i işaret etti. "Sonra seni eve getirdi. Sen geldiğinde, doğru zaman gelene kadar gölgede kalmamı istedi. Düşündüm ki, tabii, peki, Carmello eski kafalı bir adam. Aileye gelin gitmemi istiyor. Ben de onun oyununu oynamaya devam ettim. Bekledim, bekledim..."

Sıcak bir rüzgâr Nash'in tenine çarpmış gibiydi. Delaney'e bakmak istedi. Ama bunun yerine başını eğdi, omuzlarını düşürdü, gözleri ise Kurt'ün üzerinde kaldı.

Kurt konuşmak istiyordu, Nash de ona izin verecekti. İtiraf etmek ruha iyi gelir, değil mi? CIA için de iyiydi.

"Sonra bir gün, o orospu çocuğu Carmello dedi ki—belki de ben onun değerli torununa uygun değildim. Belki de o başka biriyle olmalıydı. Yaşlı adam ikinci şanslar ve saçmalıklar hakkında konuşmaya başladı, vicdanı rahat bir şekilde yaratıcısının yanına gitmesi gerektiğini söyledi." Kaba bir kahkaha. *"Vicdanı rahat mı?"*

Yaptığı onca şeyden sonra mı? Onun için yaptıklarımın sonra mı? Asla. Kesinlikle asla. Planları değiştiremezdi. O piçi orada, o anda öldürdüm ve ben...”

“Onu öldürdün mü?” Delaney’in boğuk sesi.

“Umursuyormuş gibi davranma,” diye alay etti Kurt. “Kimse Carmello’yu umursamıyordu, o da kimseyi umursamıyordu. Tek önemli olan aptal soyuydu. Seni çocuk yapmak için kullanacaktı ki, adını devam ettirecek torunları olsun. Vicdan azabı uzun sürmezdi. Onun sattığı ikinci şans zırvalarına inanmadım. *İkinci şans diye bir şey yoktur.* Bu yüzden onu ortadan kaldırdım ve beni bekleyen şeyi almaya adım attım. Bütün hanedanlığı, serveti, beni bekleyen dünyayı.”

Tamam, bu Nash’e tam bir itiraf gibi geldi. “Ses geceleri yayılır.”

“Ne?” Kurt öfkeyle ellerini salladı. “Ne saçmalıyorsun sen?”

Nash başını kaldırdı. “Ses geceleri yayılır. Özellikle de CIA’de çalışıyorsan ve hayal edilebilecek en iyi dinleme cihazlarına ve ses amplifikatörlerine sahipsen.”

Kurt ona doğru yürüdü. “Burada başka kimse yok, seni kibirli pislik!”

Mükemmel. Artık avı yeterince yakındaydı. Nash, küreğini Kurt’un yüzüne indirdi. Kemikler çatırdadı. Paramparça oldu. Bazı dişler de kırılmış olabilirdi. Nash kontrol etmek için durmadı. Zaten dönüp silahlı adamlara küreğini savuruyordu. Biri karnına darbe aldı. Kürek ona sertçe saplandı. O adam düşerken bile Nash küreği çevirip diğer silahlı adamın eline vurdu.

Silah, o pisliğin elinden fırladı. Sonra kürek, adamın başının yan tarafına çarptı. İkinci adam da arkadaşının hemen yanına düştü.

"Yakala onu, Charlie!" Kurt kan tükürürken bağırdı. "Koş,

Delaney!" Nash gürledi. "*Koş!*"

Lexus'un sürücüsü arabasından atlamış ve Nash'e doğru koşuyordu. Nash küreğini tekrar savurdu. Kürek sürücünün kafasına çarptığında *bir çınlama sesi duyuldu.*

Charlie, Delaney'e atıldı. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlıyordu ve bıçağıyla Delaney'e doğru geliyordu.

Sürücüyü hallettikten sonra Nash, Delaney'e doğru atıldı, ama Kurt kendini ona doğru attı. Çarpıştılar, yere düştüler ve o kurnaz piç Kurt, Nash'e silah doğrulttu. "Öleceksin!" diye bağırdı Kurt, Nash'e. "Öleceksin!"

Nash dirseğini Kurt'un boğazına sapladı.

Kurt'un silahı ateş aldı, ama mermi isabetli değildi ve Nash'e yaklaşmadı bile. Dirseği Kurt'a ikinci kez çarptı, o pislik silahını düşürdü ve sonra Nash bir kez daha güvenilir küreğini kapmak için uzandı. Ayağa fırladı ve o küreği Kurt'un boğazına doğru hızla indirdi.

"Dur!" Charlie bağırdı.

Kürek ucu Kurt'un gırtlığına bastırıldı. Nash silahı aşağıya saplamak istedi. Acımasız. Kanlı. Şiddetli.

Ama bakışları Charlie'ye kaydı. Delaney'in peşinden koşan Charlie'ye.

Kurt gülmeye başladı. "Onu... kaybedeceksin."

Nash'in bakışları, kürek avının boğazına daha da derin bastırılırken Kurt'e yöneldi.

"Onu... kasten seçtim. Delaney... o kızın kalbi her zaman çok yumuşaktı. Sence... sence çocuk gibi görünen birine zarar vermeye çalışır mı? Adam boğazını kesecek ve o yardım çağıramayacak bile."

Nash küreği daha sıkı kavradı. "Ölecek olan sensin." "O asla bir katili sevmez." Kurt ona gülümsedi. "İkimiz de , değil mi?"

"Bu riski göze alacağım." O—

"Kıpırdama!"

Siktir. Yardım gelmişti. Ama zaten er ya da geç geleceklerini biliyordu.

"Nash, ondan hemen uzaklaş!" diye gürledi Ryan.

Ama o, Delaney'e eziyet eden adamı öldürmek istiyordu. Nash'in vücudu gerildi. Küreği saplamak çok kolay olacaktı. Küreği acımasızca saplamak, yapması gereken tek şeydi. Tek bir darbe.

"Nash!"

* * *

Adam bıçakla ona doğru geliyordu. Nash ona kaçmasını söylemişti ve o ucuz moteldeki çocuk onu kovalıyordu.

Mesafe çok önemliydi. Nash'in ona öğrettiği bir ders. Saldırganın kendisine çok yaklaşmasına izin vermemesi gerekiyordu, ama adam ondan çok daha hızlıydı. Adam ona doğru hızla yaklaşıyordu ve ona acilen bir silaha ihtiyacı vardı.

Yakında ne varsa onu kap. Nash'in diğer sözleri. Bıçaklı saldırıya karşı nasıl savunma yapacağını sorduğunda ona verdiği talimatlar. *Bir lamba. Bir resim. Bir tencere. Lanet olası bir tava. Ne bulursan onu kullan.*

Toprakta kaydı. Ayakları çıplaktı ve kıcı sert bir şekilde yere çarptı. Bir korku filmindeki talihsiz bir kahraman gibi, öylece yere yuvarlandı. Parmakları toprağı kavradı.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye tekrarlıyordu adam ona yaklaşırken. *Charlie. Adı Charlie.* "Ama bunu yapmak zorundayım! Yapabileceğimi kanıtlamalıyım!"

Delaney sendeleyerek ayağı kalktı. Adam neredeyse üstüne çullanmıştı. Kesinlikle saldırı mesafesindeydi. O da elindeki bir avuç toprağı doğruca ona fırlattı. Toprak adamın yüzüne, gözlerine ve ağzına çarptı.

"Sürtük!" diye bağırdı Charlie, toprağı tükürürken ve otomatik olarak gözlerini ovma için elini kaldırdı. Bıçağı tutan elini. Bıçak ona doğrultulmamış ve dikkatini kaybetmişti, Delaney tüm gücüyle kendini ona doğru attı.

Yere çarptılar, yuvarlandılar ve bıçak parmaklarından düştü. Adam onu yakaladı.

"Mesafe önemlidir" tavsiyesine uymak buraya kadarmış. Belki de kendini ona atmak kötü bir fikirdi. Koşmaya devam etmeliydi.

Parmakları boğazını sıktı, nefes almasını engelledi.

"Özür dilerim!" Charlie yine bağırdı. Ama adamın parmakları daha da sıkıştı. Onu öldürürken özür diliyordu.

Parmakları uzadı ve bıçağın sapını kavradı. *Saldırganın seni alt edecek.* Nash'in sesi kafasında çok netti. *Kesmeye başlayacaklar ve durmayacaklar.*

Nefes alamıyordu. Adam tüm havasını kesiyordu. Ama bıçağa dokunmuştu. Bir silahı vardı. Adamın genç yüzü onun üzerindeydi. Özür diliyordu. Sesi çatallanıyordu. Ama elleri acıyordu.

Bıçağıyla kesmeye başladı. Kollarını kesiyordu. Ellerini. Tekrar tekrar. Hızlı, çılgınca bıçak darbeleri. *Kesmeye başlayacaklar ve durmayacaklar.* Nash'in söylediği başka bir şeydi. Ama kesen saldırgan değildi. Delaney'di.

Durmadı.

Adam çığlık attı. Bırak onu.

Delaney kesmeye devam etti.

Ya onun hayatı ya da Nash'inki.

Savaşmalıyım. Hayatta kalmalıyım. Nash'e geri dönmeliyim.

"Delaney!" Kollar onu sardı ve geri çekti. "Bırak beni, bebeğim, bırak!"

Nash. Kollarını ona dolamıştı. Onu Charlie'den uzaklaştırıyordu. Bıçağı elinden alıyor ve ona saldıran adama doğru atılıyordu. Öldürüyordu...

"*Nash, dur!*" Ryan. Ryan da oradaydı. Ama yalnız değildi. Elinde silah tutan iri yarı bir adam yanındaydı. Sert bir adam... Kemerine takılı olan şey rozet miydi?

"Onu yakaladık!" Rozetli adam kelepçeleri çıkardı. "Hepsini yakaladık dostum. O yüzden sakın ol, olur mu?"

Ama Nash ilkel bir kükreme attı ve Charlie'ye saldırmaya çalıştı.

Charlie inledi.

Ryan, Nash'in önüne atladı. "*Dur! Ona bak. Ona. Bak!* Delaney güvende!"

Nash titreyerek nefes aldı. Vücudu, Delaney'e dönecek şekilde sarsıldı.

"Ben iyiyim," dedi. Öyleydi. Adrenalin damarlarında dolaşıyordu. Kanında korku titriyordu. Ama hayattaydı. "Ben güvendedeyim."

"*Ben değilim!*" diye çığlık attı Charlie. "*Sanırım küçük parmağımı kesti!*"

Bunu yapmış olabilirdi. O sırada çok saldırgan davranmıştı.

"Güzelsin." Nash, Delaney'e doğru bir adım attı. Bıçağı düşürdü. "İyisin."

Delaney kendini ona doğru attı. Kollarını onun boynuna doladı. Hayatını kurtarmak için ona sıkıca sarıldı.

"Siktir." Rozetli adam, hıçkırarak ağlayan Charlie'nin yanına çömeldi. "Parmağını kesmiş. Bak bakalım bulabilecek misin, Ryan?"

"Vay canına, Delaney." Ryan etkilenmiş görünüyordu. "Sende böyle bir yetenek olduğunu bilmiyordum."

Nash kollarını ona doladı. Ona yaslanarak titredi. "Ryan, *ara*," diye bağırdı adam.

"Gray, sakin ol," diye karşılık verdi Ryan. "Küçük parmağı olmadan da hayatta kalabilir. Önemli bir şey değil."

Gözlerini sıkıca kapattı. *Gray*. Rozetli adam Grayson Stone olmalıydı. Onları koruması gereken FBI ajanı. Gray oradaydı. Ryan oradaydı. Nash onu kucaklıyordu. Peki Kurt...? "Kurt'a ne oldu?" diye sordu Delaney. Onunla ilgili son hatırladığı görüntü, kürek ucunun boğazına dayandığıydı.

Nash başını kaldırdı. "Jezebel onu kaçırdı. Kurt'ü öldürmek istedim. Onu yok etmek istedim. İstedğim..."

Ayağa fırladı. Onu kendine doğru çekti. Ve onu öptü. Çünkü bu dünyada tek istediği şey Nash'ti. Nash'in güvende olması. Nash'in yaşaması. Nash'in hayatta kalması.

Ve hayatta kalmıştı. Yaşamıştı. İkisi de hayatta kalmıştı.

Ve Kurt'e cesurca söylediği gibi, polisler her yeri sarmıştı. Bu sefer, iyi adamlar kazanacak gibi görünüyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"AVUKAT İSTİYORUM!" Kurt Wellington kelepçeli ellerini önündeki küçük masaya vurdu.

Jezebel kahkahaya boğuldu. Midenin derinliklerinden başlayıp ağzından patlayan, sert ve yuvarlanan türden bir kahkaha. Bir kadını muhteşem hissettiren türden bir kahkaha.

Onun kahkahası, Kurt'ün ellerini masaya daha da sert vurmasına neden oldu. "*Bir. Avukat. İstiyorum.*"

"*Umurumda değil.*" O da masaya vurdu. Sonra başını salladı. "Beni kim sanıyorsun? Sıradan bir devriye polisi mi? Typhon, şu anda CIA ile konuşuyorsun. İstersem, seni derin, karanlık bir çukura attırabilirim ve bir daha kimse seni göremez."

Vurmayı bıraktı. *Typhon* dediğinde durmuştu. Ah, sihirli kelime.

"Şey, şimdi dikkatini çekebildim mi?" Jezebel koltuğuna yaslandı. Ryan Quinn odada onunla birlikteydi çünkü, yaralı olsun ya da olmasın, bu adamın arkasını kolladığını biliyordu. Ryan, arkadaşı FBI Ajanı Grayson Stone ile birlikte gelmişti. Ama o *sadece* bir FBI ajanı değildi, çünkü Grayson pratikte Büro'yu yönetiyordu. Jezebel, kendisiyle Grayson'ın bu davada birbirleriyle çekişmeye girmemelerini umuyordu. Typhon CIA'ya aitti. Federallerin sakinleşmesi gerekiyordu. Gerçi çölde verdikleri yardım için onlara minnettardı.

"Anlaşma istiyorum!" diye gürledi Kurt. Ama o gürleyen sesinde çok hafif bir çaresizlik izi vardı.

Jezebel, yakında daha fazla çaresizlik geleceğinden emindi. "Anlaşma teklif ediyor gibi mi görünüyorum?" Başını Ryan'a çevirdi. Onun tutukluya öfkeyle baktığını gördü. Boğazını temizledi.

Ryan'ın bakışları bir anlığına ona kaydı, sonra tekrar avına döndü. Yüzündeki öfke endişe vericiydi ve o, Ryan'ın öfkelerini anlıyordu. Aslında, o da

anıyordu. Kurt, Ryan'ın kardeşini almıştı. Nash'i öldürmeye çalışmıştı. Ryan bu günahı asla affetmezdi. Aile söz konusu olduğunda, Ryan'ın sıfır tolerans politikası vardı. Sıfır tolerans derken, ailesine bulaşırsan, seni yok eder.

"Anlaşma yok," dedi Ryan boğuk bir sesle. Elleri yanlarında sıkılı kalmıştı.

Grayson, Ryan'a biraz daha yaklaştı. Muhtemelen diğer adamın her an tutukluya saldırabileceğinden korkuyordu. Federaller bu tür şeylere genellikle hoş bakmazlardı. Grayson, sanki Ryan'ı fiziksel olarak tutmak zorunda kalabileceğini düşünüyormuş gibi, elini Ryan'ın omzuna bile doladı.

Tabii ki buna gerek yoktu. Ryan'a güveniyordu.

Ve şu anda onunla bir anlaşması vardı. Ryan onu kurtarmıştı—gerçi, aslında her şey kontrolü altındaydı. Sadece doğru anı bekliyordu. Jezebel, Dom'u uykusunda bile etkisiz hale getirebilirdi. Yine de, önemli anlarda Ryan oradaydı, bu yüzden istediğini almasını sağlayacaktı.

Nash uzaklaşır.

"Bağlantılarımı anlamıyorsun!" diye bağırdı Kurt.

Kafasını ona doğru çevirdi. "Elbette anlıyorum. Çölde bunları haykırıyordun. Sanırım Nash seni uyarmıştı, ses yayılır."

"Özellikle de o sesi yakalamak için yüksek teknolojili cihazlar kullanıyorsan," diye ekledi Grayson.

Kurt'e gülümsedi. "Delaney ve Nash, otoparktan çıktıkları andan itibaren takip altındaydılar." Asansör olayı planın bir parçası değildi. O talihsiz durumu Dom ayarlamıştı. Asansör sistemini tamamen kontrol altına alabildiğini fark etmemişti. Logan Sterling'in düzelterceği ciddi bir güvenlik açığı.

Logan Sterling. Ne kadar kurnaz bir adam. Kurt Wellington'ın Vegas sahnesinden çekilmesini istemişti. Ve... dileği kabul olmuştu. CIA'ya teslim ettiği depo, Kurt'a karşı kullanmayı planladığı her türlü yararlı delille doluydu. Onun tabutuna çakılacak daha fazla çivi.

Ama Logan onu rahatsız ediyordu. Elde ettiği iç istihbarat, Nash'in Logan'ın bildiğini bildirdiği şeyler... *endişe vericiydi*. Gelecekte Logan Sterling'i çok, çok yakından izleyecekti. Ona ve CIA'ya verdiği işbirliğine rağmen, bu adama güvenmiyordu. Fazla bilgiye sahip bir adama asla tamamen güvenilmemeliydi. Belki de ona yaklaşması için bir ajan gönderirdi. Logan'ın sadakatinin gerçekte kime ait olduğunu öğrenmek için.

Ama bu gelecekte yapılacak bir işti. Şu an için, Typhon'u alt ediyordu. İmparatorluğunun son kalıntılarını ortadan kaldırıyordu. Bu özel hedef, epey bir süredir yapılacaklar listesindeydi. Bir nevi hayat hedefi.

Hedef gerçekleştirildi.

Ama bu başarı neredeyse çok ağır bir bedele mal olacaktı. Nash öldürülseydi, kendini asla affetmezdi. Adamı severdi, ona hayrandı ve, kahretsin, o ve Ryan, onun için bir aile kadar değerliydi.

Asansör olayı asla yaşanmamalıydı. İzleme ekranı karardığında ve Delaney çığlık attığında, Jezebel'in damarlarında gerçek bir korku dolaşmıştı. O korku ve dikkatsizlik, Dom'un silahıyla çok yaklaşmasına izin vermişti.

Dom güvenlik protokollerini devre dışı bırakmış ve asansörü dört kat aşağıya hızla düşürmüştü. *Nash ve Delaney'nin daha yukarıda olmaması iyi olmuştu. Eğer olsalardı...*

Eh, bu düşünce üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Nash ve Delaney asansörün düşüşünden kurtulmuştu. Bekleyen araçlara bindirilmişlerdi. Olay yerinden hızla uzaklaştırılmışlardı. Ama şans eseri, Grayson kaçan avlarını görmüştü. O ve Ryan hedeflerini takip etmişti. Jezebel'in mesaj atıp harekete geçmelerini emrettiği diğer ajanlar da onlara katılmıştı.

Suçluları çöle kadar takip etmişlerdi. O küçük kulübenin etrafında tam bir operasyon düzenlemişlerdi ve sonra Kurt Wellington'ın ortaya çıkmasını beklemişlerdi. Her anı kaydedip izlemişlerdi. Her ayrıntıyı duymuşlardı.

Çoğu sivil, CIA'nın günlük operasyonlarında ne tür ekipmanlar kullandığını anlamıyordu. Zaten çoğu sivil, arkadaşlarının ve komşularının gizli

ajanlar olduğundan haberi bile yoktu. Casusluk oyunları, filmlerdekini gölgede bırakacak türden en iyi teknolojiyi gerektiriyordu. Casusluk oyunları aynı zamanda en çok sevdiğiniz insanlara sürekli yalanlar söylemek ve onları aldatmak anlamına geliyordu. Hayat böyleydi.

"Carmello Ricci'yi sen öldürdün," diye suçladı. Sadede gelme zamanıydı. "Sen onun uşağıydın. Yaz tatilinde kendini Milano'da bulan aptal bir üniversite öğrencisiyken beri onun için çalışıyordun. Carmello'nun dünyasına girmeyi başaran bir çocuk."

"Onun operasyonuyla ilgili her şeyi anlatabilirim. Bir anlaşma yapalım."

"Ama artık operasyon senin, değil mi Typhon?" Jezebel kaşlarını kaldırdı. "Carmello'yu sen öldürdün. Kontrolü ele geçirdin. Muhtemelen yıllar boyunca düzinelerce insanı öldürdün."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve kayboldu.

Sakıncalı herif.

"Ben mi?" Kurt başını salladı. "Yanlış adamı yakaladınız. Ben sadece kaybettiğim aşkı geri almak istedim. Nash onu kaçırdı ve ben Delaney'i onun pençesinden kurtarmaya çalışıyordum."

"Gerçekten mi? Bu hikâyeye mi devam edeceğiz?" Neden? Onu sıkmak için mi? "Delaney senin hakkında yeminli ifade verdi bile. Düğününüzden önce onun gözü önünde bir adamı nasıl vurduğunu, senden kaçmak istediğinde onu nasıl bağlayıp dolaba kilitlediğini, seninle düğün koridorunda yürümekten çekindiğinde onu nasıl *bıçakladığını* bize anlattı." Kafasını salladı. "Ayrıca, senden uzaklaşmak için o kadar çaresizdi ki, Nash ile birlikte kiliseden *kendi isteğiyle* ayrıldığını da anlattı."

Ryan çenesini kaldırdı. "Delaney kafası karışık. Travma geçirmiş."

"Evet, senin yüzünden, pislik," diye tersledi Ryan. "Onu sen travmatize ettin."

Jezebel öne doğru eğildi. Gözleri avından ayrılmadı. "Bence Delaney oldukça güçlü bir birey. Senin o zavallı leşini duvara çivilemek için yem olmayı kabul ederek hayatını tehlikeye attı." Kendinden emin bir gülümseme. "Ve harika bir iş çıkardı, sence de öyle değil mi? Suçlarını itiraf etmeni sağladı. Hem kendisinin hem de Nash Quinn'in kaçırılması ve cinayete teşebbüsle doğrudan bağlantılı olduğunu ortaya çıkardı. Ayrıca, şey, o kadar aptalsın ki bizi doğrudan çöplüğüne götürdün."

Gözünü bir kez kırptı. İki kez.

Suyun içindeki kanın kokusunu alabiliyordu. Bu pislik *batıyordu*. “Nash’in kendi mezarını kazmasını istedin. Bu arada, Nash gibi bir adama kürek vermek aptalca bir hareketti.” Alaycı bir kahkaha. “Adamların ondan ne yapmasını bekliyorlardı? Gerçekten de emirlerine itaatkar bir şekilde uyacağını mı sandılar?” Gözlerini devirdi. “Sanırım, onlar korkmuş ve ezilmiş kurbanlarla uğraşmaya alışkındılar. Kürekle kazmaya başlayan erkekler ve kadınlar.” Bu kısım göğsünü sızlattı. “Şimdiden yedi ceset çıkardık.” Ve çöldeki kulübede yaşanan o dramatik sahneden bu yana sadece on iki saat geçmişti. “Araştırmacılarım bana orada daha fazla ceset olduğunu söylüyor.” Çok daha fazlası. Yutkundu. “Bahse girerim kurbanlarınıza karşı dikkatsiz davrandınız. O mezarlarda her türlü DNA ve kanıt ortaya çıkacaktır. Sizi o kadar çok suça bağlayacağım ki, bir daha gün ışığını göremeyeceksiniz.”

“Delaney’i görmek istiyorum!”

“Olmaz. Bir daha asla. Ama o seni görüyor.” Jezebel sağdaki tek yönlü aynayı işaret etti. “Şu anda seni izliyor. Delaney ve kocası Nash. İkisi de, bir daha asla özgürlüğe kavuşamayacağını anladığın andaki yüzündeki ifadeyi görmek istedi. Anlaşma yok. Kaçış yok. Senin için sadece son var.” Ulaşmak için uzun zamandır çalıştığı bir son.

Typhon.

Evet, Typhon’un aslen Carmello Ricci olduğunu biliyordu. Carmello genç tıp öğrencisini ziyaret ettikten hemen sonra Nash’e yaklaşıyordu. Merak onu Nash’le görüşmeye zorlamıştı, ama onunla tanışıp hikâyesini öğrendikten sonra Nash, kullanabileceği bir silaha dönüşmüştü.

Nash, Carmello’yu alt etmek istiyordu. Nash’in biyolojik annesini öldürdüğü için o adamın bedelini ödemesini istiyordu. *Hiç tanışma şansı bulamadığı annesini*. Annesinin kimliğini öğrenmişti ve sonra annesi öldürülmüştü.

Nash daha fazla can kaybını önlemek istemişti. Ailesini korumak istemişti. Delaney’i korumak istemişti. Bunu başarmak için bambaşka birine dönüşmüştü.

Nash uzaklaşır.

Gözleri bir kez daha Ryan'a kaydı. O sözlerle ne demek istediğini biliyordu. Ryan, kardeşinin eski hayatına dönmesini istiyordu. Ve ikinci bir şans için asla geç değildi, buna yürekten inanıyordu. Nash tıp fakültesini bitirebilirdi. Hayat kurtarmaya başlayabilirdi.

Hayatını *yaşamaya* başlayabilirdi.

"Evlilik gerçek değildi," diye tersledi Kurt.

Ryan burun kıvrırken, o dudaklarını sıktı. "Şu anda takılmak istediğin kısım bu mu?"

"Gerçek değildi. O aptalla gün batımına doğru yol almayacak. Hikaye öyle bitmiyor."

Ryan, Grayson'ın elinden kurtuldu. "Ona saldırmayacağım," diye mırıldandı Ryan. "Belki." Kurt'e doğru yavaşça yürüdü. Sonra gülümsedi. "Gerçektir. O, kardeşimin tek istediği şeydi. Onun biraz olsun mutluluğu yakalamasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yapmayacağımı mı sanıyorsun? *Gerçektir*. Bileklerindeki kelepçeler kadar gerçektir. Seni suçüstü yakaladığımız gerçeği kadar gerçektir."

Kurt'ün kendinden emin tavırları artık yoktu. Ryan onun üzerine eğildiğinde, Kurt içine kapanmış gibi görünüyordu.

"Köstebeğimizi ortaya çıkarmamıza yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Jezebel, Kurt'e. "Aylardır aramızda bir hain olduğunu biliyordum. Bu sorunun çözülmesi çok güzel."

"FBI da sana teşekkür ediyor," dedi Grayson, odaya girdiğinden beri ilk kez konuşuyordu. "Sana istihbarat sızdıran hain ajanları bulabildik. Temizlik yapmayı her zaman severim."

Kurt'un bakışları Grayson'dan Ryan'a, oradan da Jezebel'e kaydı. "Ben... kullanabileceğiniz bilgilerim var... Bir anlaşma istiyorum. *Bir anlaşma istiyorum!*"

"Oh, istihbaratını alacağız. Senden her şeyi alacağız. Ama anlaşma yok. Sadece *işbirliğin* var. Ve CIA ile işbirliği yapmak istiyorsun, değil mi?" diye sordu Jezebel tatlı bir sesle. "Çünkü bunun alternatifi..." Hafif bir duraklama. "Alternatif gerçekten cehennem olacak."

Kurt'un şakaklarından ter damlaları süzüldü. Başını çevirdi ve sağdaki tek yönlü aynaya baktı.

* * *

KURT ONA BAKTI. Ya da ona bakıyor gibi görünüyordu, ama Delaney onun camın arkasını gerçekten göremeyeceğini biliyordu. Elleri kelepçeliydi. Ryan'ın az önce söylediği gibi, CIA onu suçüstü yakalamıştı. Kurt bir daha asla özgür bir adam olamayacaktı.

Ve... "Evliliğimiz gerçek mi?"

Kurt'tan yüzünü çevirdi. Artık Kurt'un bir önemi yoktu. Onu korkutamazdı. Onu tehdit edemezdi. Ona zarar veremezdi.

Bakışları Nash'e takıldı. Camın arkasından bakmayan bir Nash. Bunun yerine, gözleri—o güzel, inanılmaz gözleri—ona bakıyordu.

"Evet. *Ahem*. Şu konuda..." Nash yakasını çekiştirdi. "Sana söylemeye çalıştım. En az iki kez. Ryan yaptı. *Ben önceden haberim yoktu*. Yedek bir nikah memuru bulmamız gerekiyordu ve evrak işleri de saçmalık olacaktı ama..." Nash durdu.

"Ama öyle olmadı mı?"

"Öyle değildi." Omuzları düştü. "Bebeğim, çok üzgünüm."

Kollarını ona doladı, yaralı omzuna çok, çok dikkat ederek. Bir kurşun oradan sıyrıp geçmişti ve Nash bunu önemsizmiş gibi davranmayı severdi, ama yaralanma yaralanmaydı ve o ona asla acı çektirmek istemiyordu.

Ellerini kadının beline doladı. "Delaney?" Kadın yüzünü ona gömdü. "Seni seviyorum."

"Delaney, bunun istediğin düğün olmadığını biliyorum. Sen bir plaj istemiştin, papatyalar istemiştin, sen..."

Kafasını birden kaldırdı. "Hepsini hatırlıyor musun?" "Seninle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Kalbi göğsünde şişiyor gibiydi. "Mesele hiç plaj değildi. Ya da papatyalar. Mesele *sendin*."

"Sana dünyayı vermek istiyorum," dedi kaba bir sesle. "Sana verdiğim acı için çok üzgünüm. Kaybettığımız yıllar için çok üzgünüm. Sen benim her zaman istediğim tek şeysin. Sen benim hayatımsın."

"Geçmiş bitti." Geçmişte yaşayamazlardı. Acı ve pişmanlık mı? Hayır, o bunlarla işini bitirmişti. "Senin benim geleceğim olmanı istiyorum."

"Sen benimsin. Benim geleceğimsin. Tek istediğim. Hep istediğim tek şey."

Tek yönlü aynaya bakmadı. Ne anlamı vardı ki? İsteddiği her şey, Delaney'nin her zaman

ihtiyacı olan her şey—tam önünde bekliyordu.
Nash başını eğdi. Ona
öpücük verdi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

“ÜÇÜNCÜ KEZ ŞANS GETİRİR.” Dalgalar kıyıya vururken Ryan, Delaney’in elini okşadı. “Bu evliliğin ardındaki fikir bu, değil mi?”

Başka bir evlilik değil. Daha çok son bir tören gibi. Çünkü Nash ısrar etmişti. Her şeyi doğru yapmak istediğini söylemişti.

Bir plajdaydılar. Delaney elinde taze papatyalar tutuyordu. Nash’in ailesi oradaydı. Ailesi, özenle dizilmiş sandalyelerin ön sırasından ona gülümseyerek bakıyordu. Agnes ise, baş nedime kumların üzerinde ilerlerken, burnunu çekip gözyaşlarını silerek çoktan koridordan aşağı doğru ilerlemişti.

Delaney, kendi tasarladığı bir elbise giymişti; bu elbise, eskiden Nash ile evlenip sonsuza dek mutlu yaşayacağını hayal ederken çizdiği elbiseye çok benziyordu.

Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Altın saat gelmişti.

Nash bekliyordu. Ona bakarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Delaney de sevinçle dolup taşarken gülümsemeden edemedi. "O ısrar etti," diye cevapladı Delaney, Ryan'a.

Vegas'taki kabustan bu yana iki ay geçmişti. Nash'e kendi mezarını kazması söylendiğinden ve bunun yerine Kurt'un ömür boyu hapse atılmasından bu yana iki ay geçmişti. Delaney, büyükbabasının tüm varlıklarını ve mülklerini CIA'ya devretmişti. Ajans, hem Typhon'un Carmello Ricci olduğu hem de Kurt'un suç imparatorluğunu yönettiği dönemlerde Typhon'un dünyasını oluşturan dokuyu hâlâ parçalamaya devam ediyordu.

Babası için yas tutmuştu. Annesi için. Nash ile birlikte biyolojik annesinin mezarını ziyarete gitmişti. Hatta Nash’in biyolojik babasıyla da tanışmışlardı; Nash’in varlığından hiç haberi olmayan

ve oğluyla tanıştığında ağlamıştı. Biyolojik babası da törendeydi. İzliyordu. Diğer herkesle birlikte gülümsüyordu.

Zaman geçmişti. Hepsi de yaşadıkları fiziksel yaralar iyileşmişti. Şimdi...

Nash, onun hayallerindeki törende kendisiyle evlenmesini istiyordu. Teknik olarak bir evlilik yeminini yenileme töreniydi, zira ikisi yasal olarak zaten karı koca sayılıyorlardı.

Org çalan kimse yoktu. *Düğün Marşı* havada yankılanmıyordu. Okyanusun ferah kokusunu alabiliyor ve o harika, gürültülü dalgaların sesini duyabiliyordu.

Ama koridordan ilerlemeden önce başını Ryan'a çevirdi. "Teşekkür ederim," dedi ona.

"Ne için? Seni Vegas'ta gerçek bir düğüne ikna ettiğim için mi?" Ryan yüzünü buruşturdu. "Bunun için özür dilemem gerekiyor, değil mi?"

"Nash'i her zaman koruduğün için teşekkür ederim." "O benim kardeşim." Basit. "Onun için ölürüm."

Bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama, "Sen yaşamaya devam etmeye ne dersin? Hepimiz bunu yapmaya ne dersin?" Delaney parmak uçlarına yükseldi ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Onu CIA'den kurtardın. Bunu yaptığını biliyorum."

Adam bir kez daha kadının elini okşadı. "Onun yaşaması gereken hayat bu değildi."

Delaney geri çekildi. "Peki ya senin hayatın?"

Dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Duymadın mı?" Smokin içinde özellikle zarif ve James Bond gibi görünüyordu. "Ben tehlike için yaşıyorum."

Hayatta tehlikeden daha önemli şeyler vardı.

"Nash bekliyor." Sesi sertleşti. Gülümsemesi kaybolmuştu. "Umarım ikiniz de mutlusunuzdur."

O mutluydu. "Senin de mutlu olmanı istiyorum." Belki bir gün Ryan kendisine yakışan birini bulurdu. Tehlikesiyle başa çıkabilecek ve çekici gülümsemesinin ötesinde, dünyadaki pek çok insandan sakladığı gerçek adamı görebilecek birini.

Gerçek adam... Ailesini seven adam. Asla geri adım atmayan adam. Her türlü tehditle yüz yüze gelen adam.

Omuzlarını dikleştirdi. Delaney, başını Nash'e doğru çevirirken derin bir nefes aldı. Nash, dalgaların kıyıyı okşamak için koştuğu, plajın kenarında sabırla duruyordu

, tam dalgaların kıyıya vurup alay ettiği yerde sabırla bekliyordu. Altın rengi ışık, onun koyu saçlarına vuruyordu.

Ona doğru yürümeye başladı. Topuklu ayakkabılarla değil. Ama kumları okşayan çıplak ayaklarıyla. Agnes, Nash'in yanındaki yerinden hâlâ hıçkırıyordu. Mutluluktan mı, hamilelik hormonlarından mı, yoksa her ikisinden mi hıçkırıyordu—gözyaşlarının nedenini kesin olarak söylemek zordu. Agnes'in kocası Nash'in yanında duruyordu. Oldukça sert, biraz da ürkütücü bir adam. Gözleri karısına kilitlenmişti ve yüzündeki ifade...

Görünüşe göre, sert ve korkutucu tipler bile eşlerine hayran olabiliyormuş.

Grayson Stone da oradaydı. Karısı Emerson'un elini tutuyordu.

Ve elbette, Jezebel Jenkins olmadan tören tamamlanmış sayılmazdı. Jezebel, Nash'in anne babasının yanında kıvrılmış halde, mavi bir mendille gözlerini siliyordu.

Mavi.

Delaney gülümsedi. Ryan, törene katılan herkese mavi mendiller dağıtmıştı. Teknik olarak bu bir yenileme töreni olsa da, Ryan, Delaney'nin şanslı düğün listesindeki her şeye sahip olmasını sağlamıştı.

Eski bir şey... Hâlâ Nash'in uzun zaman önce ona aldığı nişan yüzüğünü takıyordu.

Yeni bir şey... kendi tasarladığı gelinlik.

Ödünç alınmış bir şey... Agnes, Delaney'e giydiği gelin duvağını ödünç vermişti. Agnes, bu duvağı çok da uzun zaman önce kendi düğününde kullanmıştı.

Mavi bir şey... Ryan'ın herkese dağıttığı mendiller.

Evet, listesindeki tüm öğeler elindeydi.

Delaney, Nash'in önünde durdu. O, onun için en önemli şeydi. Onu seven kocası. Onun için savaşan casus. Kalbini ele geçirmiş olan adam.

"Seni seviyorum," dedi Delaney.

Nash eğilip onu öptü.

"*Bunun henüz olmaması gerekiyordu,*" diye mırıldandı Ryan, çünkü hâlâ yakındaydı. "Dostum, onunla bunu ikinci kez yapıyorsun. Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Ve Nash onu öpmeye devam etti.

* * *

Onu eşikten geçirdi ve bu sefer Delaney itiraz etmedi. Bir kolunu onun boynuna doladı. Eşiği geçerken onu öpüyordu ve Nash bir şekilde arkasındaki kapıyı kapatmayı başardı.

Bir balayı süiti. Beş yıldızlı tropikal tatil köylerinde, tam da sahilde.

Delaney beni seviyor. O benim. O güvende.

Onu öpmeyi bırakmak istemiyordu. Onu asla bırakmak istemiyordu. Bazı günler, sanki onsuz bir ömür yaşamış gibi hissediyordu ve Nash, ayrı kaldıkları onca yılı düşündüğünde...

Bir daha asla öyle bir şey istemiyorum. Sadece onu istiyorum.

Yavaşça, çok, çok yavaşça, Delaney'nin ayağa kalkmasına izin verdi. Vücudu onun vücuduna değdi. Hâlâ kendi yaptığı gelinliği giyiyordu. Ona göre, bir tür masal prensesi gibi görünüyordu. Şimdiye kadar gördüğü en mükemmel görüntüydü.

Ona gülümsedi. Elleri gelinliğin arkasına gitti ve Nash hafif bir hışırtı duydu.

Fermuar açıldı. Kumaş ayaklarının dibinde birikmişti. Ve Delaney...

"Siktir." Tek söyleyebildiği bu oldu. Delaney gelinlik altında iç çamaşırı giymemişti. Dik meme uçları ona doğru çıkıntı yapıyordu. Kıvrımlı kalçaları onu baştan çıkarıyordu ve bacaklarının arasındaki o tatlı, tatlı cennet ona hayatının en büyük zevkini vaat ediyordu.

"Evet, bunu yapacağımızı düşünmüştüm. İlk fırsatta." Elbiseden çıktı. Sanki o rüya gibi gelinliği yapmak için saatlerce uğraşmamış gibi, onu bir kenara itti. "Kocamla sevişmeyi çok isterim."

Elini uzattı. Sol elini yakaladı. Dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerini öptü. "Sevişmek," diye düzeltti. "Seninle her zaman aşk vardır."

Kadın ona gülümsedi. Gülümsemesi, adama dünyayı fethetme isteği uyandırdı.

Onu tekrar kucağına aldı. Kadın güldü ve bacaklarını adamın beline doladı. Çıplak cinsel organı, adamın smokin pantolonunun önünü itti. Adamın hevesli penisi kadına doğru itildi ve Delaney'nin içine dalmaktan başka bir şey istemiyordu. Kendini tekrar tekrar kadında kaybetmek istiyordu.

Onu yatağa taşıdı. Komodinin üzerinde şampanya soğuyordu. Tıpkı Vegas'taki balayı sütlerinde soğutulduğu gibi.

Ama bu sahne Vegas'takinden çok farklıydı. Artık tehditler yoktu. Artık korkular yoktu. Delaney ona aitti. Kız, onun tüm sırlarını biliyordu. Onu seviyordu.

Onu yatağa yatırdı. Ona dokunduğunda elleri hafifçe titredi. Dikkatlice, şefkatle onu yatağın kenarına yatırdı. Sonra soyunmaya başladı. Smokin ceketini bir kenara attığında gözleri onun üzerinde dolaştı. Gömleğinin düğmelerini açarken.

Kalın penisi arzuyla ağrıyordu.

Karım. Karımı istiyorum.

Bu dünyada ondan daha çok isteyeceği kimse yoktu.

Kalan kıyafetlerini rekor sürede çıkardı. Ancak ona uzanamadan Delaney ayağa kalktı. Çıplak halde şampanyaya uzandı. Ona bir kadeh doldurdu. Kendine de bir kadeh doldurdu.

Elinden bir şampanya kadehi aldı. "Sonsuza kadar," dedi Delaney.

Tabii ki, evet.

Kadehleri hafifçe birbirine değdi. Şampanyasını bir dikişte içti. Tadı güzeldi. Hafif. Tatlı. Ama daha da tatlı bir şey biliyordu. Ve *onu* tadacaktı.

İçkisini birkaç yudum içti. O kadehi masaya geri koyarken, adam onu büyük yatağa doğru yuvarlıyordu. Elleri aç ve hevesliydi. Ağzı hem ısrarcı hem de okşayıcıydı. Göğüslerini öptü. Meme uçlarını yaladı ve sertçe emdi, her bir parçasının tadını çıkardı.

Karım.

Aşağı, aşağı indi. Bacaklarının arasına kayarken uyluklarını genişçe açtı. Ama...

Durdu. "Nash?"

Şampanya kadehine uzandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Delaney.

Şampanyadan birazını karısının bacaklarının arasına döktü.

Karısı nefesini tuttu. "Nash!"

Biraz daha şampanya döktü. Kadehi yatağın yanına bıraktı ve ödülünü tatmak için eğildi. Evet, şampanya tatlıydı, ama o daha da iyiydi. Onu yaladı, içkinin her damlasını, *Delaney'in* her damlasını yalayıp emdi. Parmakları ona girerken bile onu tekrar tekrar tattı. Bir parmak, sonra ikinci. Çok sıkı. Çok sıcak.

Çok tatlı.

Onun her bir parçasının tadını çıkardı. O ağzına doğru kıvrılırken acımasızca aldı ve aldı. Tırnakları omuzlarına batıyordu. Klitorisini yaladı. Emdi. *Sertçe*.

O boşaldı. Dudaklarından vahşi bir çığlık çıktı ve o, ağzına doğru doruğa ulaşırken onu tatmaya devam etti.

Sonra o da yükseldi. Vücudu havalandı. Penisi, onun vücudunun girişine doğru itildi ve derinlere daldı. Tek bir uzun, sert itişle gidebileceği kadar derine. O hala onun etrafında orgazm oluyordu. Kasları onu sıkıp pompalıyordu.

Yatakta yuvarlandı ve onu üstüne aldı. Onu bacaklarının arasına alırken dizleri yatağa bastırdı. Nash'in elleri kalçalarını yakaladı. Onu yukarı, aşağı kaldırdı. Daha hızlı. Daha sert.

"Kendine dokun, bebeğim," diye homurdandı. "Benim için kendine dokun."

Nefesi hızlandı. Dengede kalmak için küçük bir elini göğsüne bastırdı. Diğeri ise ikisinin vücutları arasına kaydı ve aşağı doğru kaydı. Ama onun emrettiği gibi kendini okşamadı. Yukarı doğru kalktı ve parmaklarını onun penisinin tabanına doladı. Onu sıktı. Tutuşunu o kadar lezzetli bir şekilde sıkılaştırdı ki.

O, ona sertçe girerken kalçaları yaktan havalandı.

Parmakları ondan ayrıldı ve *evet*, klitorisini okşadı. İlerken başını geriye attı ve bu onun için son oldu.

Delaney tekrar boşalırken, o da içindeki kadına boşaldı. Şefkatli olmalıydı. Tatlı olmalıydı.

Ama değildi.

Zirve onu paramparça etti ve dudaklarından gırtlaktan gelen bir kükreme döküldü.

* * *

"DAHA FAZLA ŞAMPANYA VAR."

Nash gözünü araladı.

Delaney şampanya şişesine uzanıyordu. "Çok susadım," dedi.

Ama...

Bir kadeh almadı. Şişeyi onun üzerine getirdi.

Onun aletinin üzerine.

İki gözü *de* birden açıldı. "Delaney!"

Şampanyadan birazını üzerine döktü. Nash tıslayarak nefes verdi.

"Soğuk, değil mi?" diye mırıldandı. "Ben de fark ettim." Şişeyi bıraktı.

"Ama merak etme, seni nasıl ısıtacağımı çok iyi biliyorum." Ağzını onun üzerine kapattı.

O çarşafı yumrukladı.

Siktir, siktir, siktir.

Karısı onu nasıl ısıtacağını kesinlikle biliyordu.

* * *

"Bunu konuşacak mıyız?" diye sordu Delaney, ona doğru yuvarlanırken.

Yataktaydılar. Balkon kapıları açıldı. Güneş doğuyordu.

Kollarını karısının etrafına doladı ve cildinin yumuşaklığına hayran kaldı.

Karım. Onu bu şekilde düşünmekten asla bıkmayacağı bir dünya yoktu. Onu sevmekten

onu sevmekten vazgeçeceği *bir dünya da yoktu*. Ama hayatının aşkı, sorduğu soru ile onu bir an için kendinden uzaklaştırmıştı. “Neyi konuşacağız?” diye sordu Nash. Dört kez çok mu fazlaydı? Yoksa onu bir kez daha alabilir miydi?

"Buketimi yakalayan kişi hakkında."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Karısı düşünceli bir şekilde mırıldandı. “Çiçeklerin Jezebel’e gideceğinden o kadar emindim ki...”

Evet, ona da kesinlikle öyle görünmüştü, ama sonra şiddetli bir rüzgâr o çiçekleri doğrudan başka birine uçurmuştu. Aslında o başka birinin kafasına çarpmışlardı.

Ve Ryan'a, kafasına çarpan çiçekleri yakalamaktan başka seçenek kalmamıştı.

"Ama sonra Ryan onları yakaladı," diye bitirdi. "Onun sadece *biraz* batıl inançlı olduğunu biliyorum ama...”

Gözlerini kırptı. İki kez. “Stitious da ne demek?”

"Bazı insanlar batıl inançlıdır. Ryan bana biraz batıl inançlı olduğunu söyledi."

Nash yastığa başını salladı. Kahkahalar patladı. "Saçmalık. O tanıdığım en batıl inançlı adam." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Tuzlukları omzunun üzerinden fırlattığını gördüm."

Ona güzel gülümsemesini gönderdi. “Peki, o zaman.” Sadece bu kadar. “Uh, peki, o zaman... ne?”

“Sence ne zaman evlenecek?”

“Başka bir göreve gidiyor. Avrupa’nın bir yerlerine.” Nash bundan fazlasını bilmiyordu çünkü görev gizliydi. Nash artık resmi olarak CIA’nın bir parçası olmadığı için gizli bilgilere erişimi yoktu. “Aşık olmayacak. Kötü adamlarla savaşıyor. Ryan dünyayı kurtarmaya gidiyor.”

Ama kızın gözleri, yükselen güneş ışığını yakalayarak ona parladı. “Kim demiş hepsini birden yapamayacağını? O senin kardeşin. Eminim çok yönlü biridir.”

Evet, Ryan çok yönlü biriydi. Ama onu ilgilendiren Ryan’ın müstakbel karısı değildi. Nash kendi karısına odaklanmıştı. Güzel Delaney’e. Yükselen güneşin parıltısı, Delaney’in tenini muhteşem bir altın rengine büründürdü. Nash, kardeşini ve buketi unuttu ve

tamamlamak istediği tek göreve odaklandı. "Beni tekrar alabilir misin?"

"Seni alabilirim... her zaman..." Boğuk. Nefes nefese.

Baştan çıkarıcı. Nash ona doğru eğildi. Dudakları onun dudaklarına bastırdı.

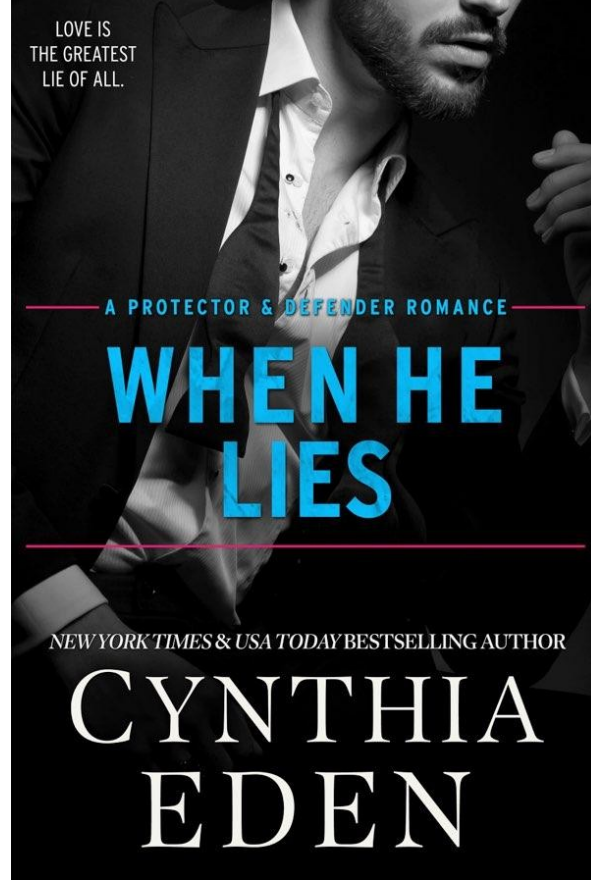
Karım.

O ne şanslı bir piçti.

"Her zaman, Nash," diye söz verdi. "Her zaman."

SON

Sırada Ryan'ın kitabı var! Eğer bir başka Koruyucu ve Savunucu Romantizmi okumak istiyorsanız, WHEN HE LIES'ı mutlaka okuyun.

Yollarının kesiştiği yer bir görev. O gizli görevde. O da öyle. Ama ikisi de kanunun çok farklı iki tarafındalar.

CIA'in en iyi ajanlarından biri olan Ryan Quinn, en kötülerinin peşine düşmeye alışkındır. Manipülasyon bu oyunun adıdır. Ve o bu oyunda olağanüstü iyidir. Son görevinde, çok tehlikeli bazı kişilerin iç çemberine sızmak için zengin ve sıkılmış bir iş adamı rolünü oynamaktadır. O çembere girmek için kullandığı araç nedir? Sevimli ve masum Simone Sailor.

İlginç bir gerçek... Aslında onu kullanan Simone'dir. Erkekler onu her zaman hafife alırlar... Ne yazık ki. Bu onların hatasıdır.

Simone'un yapması gereken bir işi var ve hiçbir şey onu hedefine ulaşmaktan alıkoyamaz. Çok üzgün bir aile için geri alması gereken bazı ıvır zıvırları var. *Geri alma uzmanı* – evet, o budur. O unvanın, mesela... hırsız demekten çok daha iyi geldiğini düşünüyor. Bu yüzden yalan söyler, rol yapar ve işi halleder. *Yüzde yüz başarı oranı*. Masum rolüne bürünmek ve hedeflerini kandırmak mı? *Lütfen*. Bu, uykusunda bile yapabileceği bir şey. Ancak bu sefer, hedeflerinden birine biraz fazla yakınlaştığını fark eder... muhteşem ve görünüşte hiçbir şeyden haberi olmayan Ryan. Sıkılmış ama fazlasıyla seksi bir milyarder. Damarlarında ateşli bir heyecan uyandıran bir adam.

Soygun sırasında dikkati dağılır. Adam onun dikkatini dağıtır ve Simone, malı *çalarken* yakalanır. Ve cezası ölümdür. Hem onun için... hem de Ryan için.

Uh, oh. Simone son işindeki tehlikeyi hafife almış *olabilir*. O ve Ryan aniden kaçırıldıklarında, hayatında ilk kez ciddi bir kahramana ihtiyacı olduğunu fark eder... ve ortaya çıkar ki, Ryan onun sandığı gibi işe yaramaz zengin bir çocuk değildir. Akıllıdır, inanılmaz derecede tehlikelidir... ve Ryan, onun hayatını kurtarmak için gözünü kırpmadan birini öldürmüştür. Oh, bir de... Ryan, Simone'un tutuklu olduğunu söylüyor. Onu yirmi dört saat, yedi gün boyunca yanında tutması gerektiğini ve Simone'un başına çok yüksek bir ödül konduğunu söylüyor.

Simone, Ryan'ın tutsağıdır. Onun kozudur. Ve... onun mutlak takıntısıdır.

Simone masum değil. Tatlı da değil. Ryan'ı tamamen ve tamamen çılgına çevirecek. Onunla sınırları aştı – pek çok karmaşıık sınırı. Onun için öldürdü ve onu hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacak. Simone artık çok önemli bir tanık ve CIA, onun uluslararası suç dünyası hakkındaki bilgilerini kullanmayı planlıyor. Ama... Ryan sadece *onu* istiyor. Ve ne kadar uzun süre birlikte olurlarsa, aralarındaki arzu o kadar alevleniyor.

Ama yalancıların aşık olmaması gerekir.

Ne yazık ki Ryan, muhteşem Simone'a sırlıslıkla aşık olduğundan oldukça emin. Şimdi, onu hayatta tutabilirse, onu öldürmek isteyen tüm kötü adamları yakalayabilirse ve ona, hayatında ilk kez gerçekten güvenebileceği birini bulduğunu kanıtlayabilirse... o zaman belki bu casus, kalbini almış olabilecek güzel hırsızla mutlu bir son yaşama şansı yakalayabilir.

Yazarın notu: Simone, bir koruyucuya ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti, ama şimdi hayatı tehlikede ve onu hayatta tutabilecek tek kişi *iyi* bir *adam*. Kaçarken, dar bir alanda ve kaosun ortasında bir araya gelmişler, düşmanları da peşlerinde... Simone'un Ryan'a güvenmekten başka seçeneği yok. Ryan ise Simone'a, bu *iyi adamın*, kendisine ait olması gereken kadını korumak için kirli oyunlar oynamayı, sert savaşmayı ve dünyayı yakıp yıkmayı çok iyi bildiğini kanıtlamak üzeredir.

Yazarın Notu

Mutlu sonları seviyorum! Umarım siz de seversiniz!

WHEN HE LOVES'ı okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. "Protector and Defender Romance" serisini yazmak benim için büyük bir zevk. Abartılı romantizm, alfa kahramanlar, kararlı kahramanlar, gerilim, aksiyon ve sadece eğlence. Bu kitapları yazmak benim için çok eğlenceli. Bu kitaplar bana gerçekten mutluluk verdiği için genellikle yüzümde bir gülümsemeyle yazıyorum ve umarım size de biraz mutluluk ve kaçış sağlarlar! Hepimizin mutlu sonlara ve eğlenceye ihtiyacı var. Romantizme ihtiyacımız var!

Vaktiniz varsa, lütfen WHEN HE LOVES için bir yorum bırakmayı düşünün. Yorumlar, okuyucuların yeni kitapları keşfetmesine yardımcı olur ve yazarlar da bunlara kesinlikle minnettardır!

Yayınlarım ve indirimlerimden haberdar olmak isterseniz, lütfen [haber bültenime üye](#) olun. Üye olduğunuzda ÜCRETSİZ bir Cynthia Eden kitabı alacağınızı söylemiş miydim? Çünkü alacaksınız!

Bu arada, sosyal medyada da aktifim. Beni [Instagram](#) ve [Facebook'ta](#) sohbet ederken bulabilirsiniz.

Tekrar, WHEN HE LOVES'ı okuduğunuz için teşekkür ederim. Sırada Ryan'ın kitabı (WHEN HE LIES) var ve bu CIA ajanı için pek çok sürpriz planladım! Kesinlikle onun da kendine uygun birini bulmasının zamanı geldi.

Keyifli okumalar!

Sevgiler,

Cynthia Eden

cynthiaeden.com

Cynthia Eden'in Diğer Kitapları

Koruyucu ve Savunucu Romantizm

- [O Koruduğunda](#)
 - [Avlandığında](#)
 - [Savaştığında](#)
 - [Savunduğunda](#)
 - [Koruduğu Zaman](#)
-

Buz Kırıcı Soğuk Dava Romantizmi

- [Buzda Donmuş](#) (Kitap 1)
 - [Buz Kraliçesine Aşık Olmak](#) (Kitap 2)
 - [Buz Gibi Aziz](#) (Kitap 3)
 - [Buzun Dokunuşu](#) (Kitap 4)
 - [Buzda Kapana Kısılmış](#) (Kitap 5)
 - [Buzdan Dövülmüş](#) (6. Kitap)
 - [Buzun Altında Gömülü](#) (7. Kitap)
 - [Buz Gibi Öpücük](#) (Kitap 8)
 - [Buzda Kilitli](#) (9. Kitap)
 - [Vahşi Buz](#) (Kitap 10)
 - [Acımasız Buz](#) (11. Kitap)
 - [Zalim Buz](#) (12. Kitap)
 - [Yasak Buz](#) (13. Kitap)
 - [Buz Gibi Yalancı](#) (14. Kitap)
 - [Buz Gibi Noel](#) (15. Kitap)
-

Vahşi Yollar

- [Piper'i Korumak](#) (Kitap 1)
- [Gwen'i Korumak](#) (Kitap 2)
- [Ben'den Önce](#) (Kitap 3)

- [Kırdığın Kalp](#) (Kitap 4)
 - [Onun İçin Savaşmak](#) (Kitap 5)
 - [Hayalet Bir Şans](#) (Kitap 6)
 - [Sınırı Aşmak](#) (7. Kitap)
 - [Cole'a Güvenmek](#) (Kitap 8)
 - [Beni Kovalayın](#) (9. Kitap)
 - [Evet De](#) (Kitap 10)
 - [Roman Will Fall](#) (11. Kitap)
 - [Kaçan Kişi](#) (12. Kitap) .
 - [Beni İstiyormuş Gibi Davran](#) (13. Kitap)
 - [Yemin Ederim](#) (14. Kitap)
 - [Yan Komşu Koruma](#) (15. Kitap)
 - [Eski Sevgili Mükemmel Yeri Belirler](#) (Kitap 16)
 - [Beni Seven Hırsız](#) (17. Kitap)
-

The Fallen Serisi

- [Karanlığın Meleği](#) (Kitap 1)
 - [İhanete Uğrayan Melek](#) (Kitap 2)
 - [Zincirlenmiş Melek](#) (Kitap 3)
 - [İntikam Meleği](#) (4. Kitap)
-

Wilde Yolları: Haydut

- [Bir Prensesi Nasıl Korursun](#) (Kitap 1)
 - [Kırık Bir Kalbi Nasıl İyileştirilir](#) (Kitap 2)
 - [Bir Suç Patronunu Nasıl Dolandırırısın](#) (Kitap 3)
-

Gece Nöbeti Paranormal Romantizm

- [Beni Yakala](#) (Kitap 1)
 - [Adımı Yok Et](#) (2. Kitap)
 - [İblisinle Yüzleş](#) (3. Kitap)
-

Kiralık Sorun

- [Savaştan Kaçış Yok](#) (Kitap 1)
- [Odin'le Oynamayın](#) (2. Kitap)

- [Jinx, Sıra Sende](#) (Kitap 3)
 - [Ramsey'i Hatırla](#) (4. Kitap)
-

Ölüm ve Ay Işığı Gizemi

- [Ağımın İçine Adım At](#) (Kitap 1)
 - [Beni Karanlıktan Kurtar](#) (Kitap 2)
-

Anka Kuşu Öfkesi

- [Yanacak Kadar Sıcak](#) (Kitap 1)
 - [Yavaş Ateş](#) (Kitap 2)
 - [Yak Gitsin](#) (Kitap 3)
-

Karanlık Günahlar

- [Bir Katile Güvenme](#) (Kitap 1)
 - [Bir Yalancıyı Sevme](#) (Kitap 2)
-

Lazarus'un Yükselişi

- [Asla Vazgeçme](#) (Kitap Bir)
 - [Beni Yanında Tut](#) (İkinci Kitap)
 - [Benimle Kal](#) (Üçüncü Kitap)
 - [Bana Koş](#) (Dördüncü Kitap)
 - [Bana Yakın Ol](#) (Beşinci Kitap)
 - [Sıkı Tutun](#) (Altıncı Kitap)
-

Kötü Şeyler

- [Kılık Değiştirmiş Seytan](#) (1. Kitap)
 - [Av Peşinde](#) (2. Kitap)
 - [Ölümsüz mü, Canlı mı](#) (3. Kitap)
 - [Kırık Melek](#) (4. Kitap)
 - [Taş Kalp](#) (Kitap 5)
 - [Kaderin Cazibesi](#) (6. Kitap)
 - [Kötü ve Vahşi](#) (7. Kitap)
 - [Aziz mi Günahkar mı](#) (Kitap 8)
-

Bite Serisi

- [Yasak Isırık](#) (Bite Kitabı 1)
 - [Ciftleşme Isırığı](#) (Isırık Serisi 2. Kitap)
-

Kan ve Ay Işığı Serisi

- [Bite The Dust](#) (Kitap 1)
 - [Ölü Olmak Daha İyi](#) (2. Kitap)
 - [Acı Kan](#) (3. Kitap)
-

Mine Serisi

- [Mine To Take](#) (Kitap 1)
 - [Mine To Keep](#) (Kitap 2)
 - [Mine To Hold](#) (Kitap 3)
 - [Arzuladığım](#) (4. Kitap)
 - [Benim Olacak](#) (Kitap 5)
 - [Mine To Protect](#) (Kitap 6)
-

Karanlık Takıntı Serisi

- [Watch Me](#) (Kitap 1)
 - [Beni İste](#) (Kitap 2)
 - [Bana İhtiyacın Var](#) (3. Kitap)
 - [Bana Dikkat Et](#) (4. Kitap)
-

Araf Serisi

- [İçimdeki Kurt](#) (Kitap 1)
 - [Vampir Tarafından İşaretlenmiş](#) (2. Kitap)
 - [Canavarı Büyülemek](#) (3. Kitap)
 - [Seytanla Anlaşma](#) (4. Kitap)
-

Bağlı Serisi

- [Kan Bağlı](#) (1. Kitap)
- [Karanlıkta Bağlı](#) (2. Kitap)
- [Günahla Bağlı](#) (3. Kitap)

- [Geceye Bağlı \(4. Kitap\)](#)
 - [Ölümle Bağlı \(Kitap 5\)](#)
-

Tek Başına

- [Noel'i Beklerken](#)
- [Merhametsiz Canavar](#)
- [Bu Noel'de Beni Öp](#)
- [Harika Bir Kurtadam](#)
- [Asla Ağlama Kurtadam](#)
- [Ölümsüz Tehlike](#)
- [Salonları Süsleyin](#)
- [Bana Geri Dön](#)
- [Bana Büyü Yap](#)
- [Asla Olmayacak](#)
- [Sıcak Bir Tatil](#)
- [Bütün Gün Avla](#)
- [Gece Yarısı Isırığı](#)
- [Gizli Hayran](#)
- [Bir Casusla Noel](#)
- [Femme Fatale](#)
- [Ölümüne](#)
- [Günahkar Sırlar](#)
- [Karanlığın İlk Tadı](#)
- [Bir Vampir'in Noel Şarkısı](#)

Yazar Hakkında

Cynthia Eden romantik kitapları, çikolatayı ve yarı tembel maceralara atılmayı sever. *New York Times*, *USA Today*, *Digital Book World* ve *IndieReader'in* en çok satan yazarlarından biridir. Romantik gerilim, doğaüstü romantizm ve eğlenceli ağdağ romanlar yazmaktadır. Eserleri hakkında daha fazla bilgiyi www.cynthiaeden.com adresinde bulabilirsiniz.

Yeni çıkan kitapları ve kitap fırsatları hakkında güncel bilgileri almak istiyorsanız, haber bültenine mutlaka üye olun:cynthiaeden.com/newsletter .

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[20. Bölüm](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Cynthia'dan Sıradaki Kitap](#)

[Yazarın Notu](#)

[Cynthia Eden'in Diğer Kitapları](#)

[Yazar Hakkında](#)

